FANTASZTIKUS MAGAZIN 1990. I. ÉVF. 6. SZÁM ÁRA: 41,50 Ft

ATLANTISZ

BEVEZETŐ

A hősök jönnek-mennek, lóra pattannak, evezőt ragadnak, vitorlát feszítenek, hegyeket másznak, átgázolnak mocsarakon és sivatagokon, kószálnak rejtélyes városok utcáin, kísértetes várkastélyokban, boszorkányok barlangjaiban.

Honnan tudják, hogy merre kell menniük? Iránytűjük nincs, Conan sohasem nézi a térképet, legfeljebb a szél járását figyeli, a Boszorkányvilág hőse, Simon Tregarth mintha mindig az orra után menne.

Csodáljuk tájékozottságukat, megyünk velük gondok nélkül, figyeljük kalandjaikat, csak néha – józan pillanatban – jut eszünkbe, hogy jó lenne látni ezeknek a fantasztikus világoknak a térképét. Hol vannak a sziklák ösvényei, az erdők tisztásai, hol vannak az öblök és szigetek, a tavak és városok?

Ez a gondolat másoknak is eszébe jutott. Például az íróknak, akik regényeikhez térképet mellékelnek. Edgar Rice Burroughs például lerajzolta Barsoomot, Pellucidart, Amtort és a Hangyaemberek Földjét, Tolkien pedig Gondort és Mordort.

A kezdeményezés követőkre talált, ma már alig van olyan fantasztikus regény, amelyhez ne mellékelnének térképet az olvasók kedvéért. Rajzolók, profik és amatőrök, lerajzolták Atlantiszt, Le Guin és Brackett, Moorcock és Lovecraft világát, minden részletében gondosan és pontosan.

A rajzolókat aztán gyűjtők követték, s ma kezünkben lehet a fantasztikus világok atlasza sok-sok színes és fekete-fehér térképével, s járkálhatunk segítségével a képzelet tarka világaiban, a lapok fölé hajolva utazhatunk veszélyes sivatagokban, s „ringathat egy pirinyó hajó", ha éppen tengerek után vágyakozunk.

S köszönhetjük mindezt J. B. Post úrnak, amerikai térképésznek és könyvtárosnak, aki gondosan összegyűjtötte és vastag kötetben kiadta a fantázia teremtette világok térképeit.

A Szerkesztőség

ATLANTISZ FANTASZTIKUS MAGAZIN

1990. I. évf. 6. szám

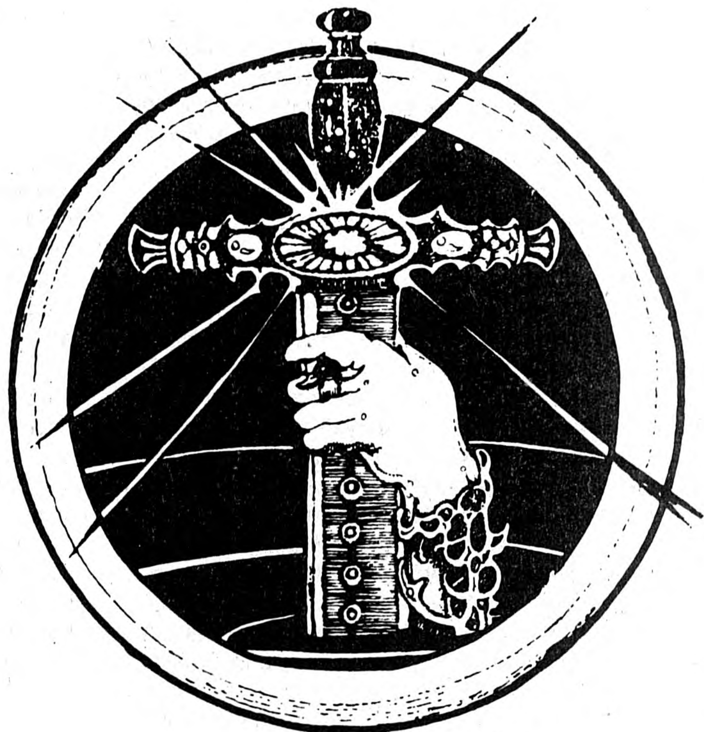
A borítón Alan Craddock festménye

Főszerkesztő: Baranyi Gyula
Szerkesztőség és kiadó:
Móra Könyvkiadó — Jókai Egyesület
1013 Budapest I., Attila út 35.
Felelős kiadó:
a Jókai Egyesület elnöke

Terjeszti a Magyar Posta
Előfizethető bármelyik hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a Posta hírlapüzleteiben és Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR), Budapest XIII., Lehel u. 10/a 1900 közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a Postabank Rt. 219—98 636 021—02 799 pénzforgalmi jelzőszámra.
Előfizetési díj: fél évre 249 Ft,
egy évre 498 Ft.
Egyes szám ára: 41,50 Ft

Készült a Somogy Megyei Nyomdaipari Vállalat kaposvári nyomdájában — 102155
Felelős vezető: Mike Ferenc igazgató
ISSN 0865—3895

TARTALOM

Jennifer Roberson: A lány és a tigris
The Lady and the Tiger
© 1985 by Marion Zimmer Bradley

André Norton: Álomkovács
Dream Smith
© 1972 by André Norton

Larry Niven: Nem sokkal a vége előtt
© Science fiction and Fantasy magazin 1989

Elisabeth Waters: Játszótárs
Playfellow
© 1987 by Marion Zimmer Bradley

Margaret Weis & Dezra Despain
Raistlin lánya
Raistlin's Daughter
© 1987 by TSR Inc.

KISLEXIKON

DÉMONOK

A démonok egy más létsík lakói — a legismertebb démonlakta síkok az Abyss, a Tartarosz és a Pandemonium. Mindazonáltal, bár át tudnak kelni más síkokra, az Elsődleges Anyagi Síkra (pl.: Föld) képtelenek belépni külső segítség nélkül (nevük kimondása, kapunyitás, megidézés stb.).

Ezek a lények kaotikusak és gonoszak. Az erősebbek és ügyesebbek uralkodnak fajtájuk gyengébb és kevésbé intelligens egyedei felett. A kevésbé intelligens fajták kérdezés nélkül megtámadnak mindenkit, és halálukig harcolnak. A hatalmasabb démonok valójában nem pusztulnak el mikor harcban megsemmisül az anyagi létformájuk. Azonban ez a létformájuk elvész számukra, miáltal visszakényszerülnek arra a síkra, ahonnét eredetileg jöttek, s ahol így maradni kényszerülnek egy évszázadig, vagy amíg külső segítség ismét előhívja őket. Ha egy démon saját síkján keveredik harcban, elpusztítható. Mindegyik képes támadásait megosztani kettő vagy három ellenfél között is, ha eszközei, lehetőségei ezt megengedik. Nincs olyan démon, akit valaha is teljes mértékben leigáztak.

A démonok önkéntesen soha nem szolgálnak semmit és senkit. Ha mágia vagy fenyegetés szolgálatra kényszeríti őket, állandóan keresni fogják a módját, miképpen ölhetnék meg urukat, illetve fogvatartójukat. Azokat, akik iránt a démon vonzalmat érez, általában valamelyik démonikus síkra elviszi rabszolgának — jóllehet, kegyelt szolgának a többi közt. Démont bárki megidézhet, de uralom alá hajtása már egészen más kérdés. A kisebb hatalommal bírók kirekesztéséhez elegendő a thaumaturgikus kör is. A hatalmasabb démonok távol tartásához már különleges pentagrammára van szükség. A fenyegetést vagy jutalmat, melyet a megidéző alkalmaz, hogy a démon segítségét megpróbálja megnyerni, nagyon óvatosan kell kiválasztani. A démonok szent ereklyékkel vagy isteni eredetű tárgyakkal elűzhetők.

A démon hercegek és urak kicsiny ereklyékben hordják vitális esszenciájukat. Lelkük ezáltal védve van, azonban sebezhetővé is válik azzal szemben, aki megszerzi ezt az amulettet. A démon amulett nem érzékelhető a mágia semmilyen formájával sem, és nem látható rajta semmiféle különleges. A leghatalmasabb démon uraknál nem kell, hogy ott legyen ez az eszköz, de a kisebbek általában magukkal hordják, vagy magukhoz nagyon közel tartják.

Az amulett birtoklása hatalmat ad tulajdonosának a fölött a démon fölött, amelyiktől az származik. Ez csak egy rövid időtartamra, és sosem hosszabb időre, mint egy nap. Ezután az amulettnek vissza kell kerülnie a gazdájához, vagy megsemmisíthető. Akkor azonban egyévi abyssbéli veszteglésre kárhozik az adott démon, és később is csak idézésre térhet vissza. Egy amulett használata nagyon-nagyon veszélyes. Birtoklása kétszeres esélyt ad, hogy használója felhívja magára egy másik démon figyelmét, s az a démon, melyre nem hat az amulett, azonnal megtámadja annak hordozóját. Ha az amulett kikerül a démon irányítójának kezéből, az habozás nélkül és a lehető leghatékonyabb módon megtámadja az illetőt, és megkísérli megölni. Ha sikerül neki, akkor magával viszi, ami megmaradt az áldozatból, és féltékenyen őrzi ezután.

Másfelől nézve viszont, ha az amulett viselője busásan megfizeti a démon által nyújtott szolgáltatásokat, valamint ad egy jelentős ráadást, amiért bátorkodott elsődlegesen ő irányítani a démont, végül óvatosan visszaadja az amulettet, ebben az esetben a herceg esetleg nem fog örökké neheztelni, és nem fog minden lehetséges alkalommal vadászni rá.

A démonok gyakran kalandoznak asztrális és éteri síkokon. Figyelmüket éteri állapotban lévő személyek is magukra vonhatják. Ha egy különlegesen hatalmas démon nevét kiejtik ezen síkok valamelyikén, elképzelhető, hogy meghallja, és figyelmét a beszélő felé fordítja. Abban az esetben, ha az illető nem készíti elő a démon figyelmének elkerülését vagy ellenőrzését, az azonnal és a lehető legcélravezetőbb módon megöli nevének kiejtőjét.

Mivel a démonok a telepátia egy különös formáját használják, megértik az összes intelligens kommunikációt. Így tehát a közepes vagy magasabb intelligenciájú démonok képesek a kapcsolatteremtésre.

ROBERT E. HOWARD

Elveszett asszonyok völgye

Íme, egy valódi, hamisítatlan Conan-történet Robert Ervin Howardtól. Az ok, ami miatt kénytelen vagyok hangsúlyozni a valódiságát, hogy a szerző 1936-ban bekövetkezett halála óta egy alkotógárda — a fantasy íróknál bevett szokás szerint — felkarolta Conant, és azóta számtalan folytatást és előzményt írt hozzá. Meg kell mondanom, hogy bár az írócsoportban olyan kiválóságok tevékenykednek, mint Lin Carter vagy L. Sprague de Camp, mégsem sikerült igazán visszaadniuk az igazi Howard-történetek benyomásait, ízét. Ennek oka valószínűleg Howard jellemében rejlik. A hard fantasy megteremtője Texasban született, 1906-ban, kissé skizofrén alkattal. Meglehetősen furcsa elképzelései voltak arról, hogy hogyan is kell egy férfinak kinéznie és viselkednie. Ezt mintázta meg Conanban. Harmincévesen öngyilkosságot követett el a képzelt üldözői ellen magánál tartott pisztollyal. Rövid élete folyamán egy tucatnál alig több Conan-novellát, néhány Cormac Mac Art-, Bran Mak Morn-, Almuric- és Solomon Kane-történetet írt. — NCS.

1.

A dobok pergése és a hatalmas elefántagyar kürtök harsogása fülsiketítő volt, de Lívia fülében a lárma csak zavaros mormogásnak hatott — tompának és nagyon távolinak. Állapota a delírium és az eszméletlenség között ingadozott, ahogy ide-oda vetette magát derékalján a nagy kunyhóban. Ami odakint játszódott le, alig tudatosult benne. Elmosódottan és zavarosan még mindig azt a borzalmas képet látta maga előtt: fájdalmában vonagló meztelen testvérét s a combján patakzó vért. Az egymásba szövődő formáknak és árnyékoknak háttere is oly bizonytalan, oly kivehetetlen volt. A levegő szinte remegett a fájdalomsikolyoktól, és közben állandóan gúnyos, ördögi kacaj hallatszott.

Lívia nem volt tudatában önmagának, mint a kozmosztól elválasztott, különálló lénynek. Hatalmas kíntengerben úszott, ő maga sem volt egyéb, mint megtestesült fájdalom. Így feküdt ott, anélkül, hogy tudatosan gondolkozna vagy mozogna, miközben odakint dobok peregtek, kürtök harsogtak, és barbár hangok zengték monoton éneküket a tapsnak és a csupasz lábak dobogásának ritmusára.

Ám tudata fokozatosan kezdett átszivárogni szellemi dermedtségén. Először tompa megdöbbenés töltötte el, hogy testileg sértetlen. Különösebb hálaérzés nélkül tudomásul vette ezt a csodát. Úgy érezte, semmi jelentősége. Gépiesen felült a derékalján, és hunyorogva körülnézett. Végtagjai igyekeztek megmozdulni az ébredező idegek parancsára. Csupasz talpa öntudatlanul csoszogott a simára döngölt agyagpadlón. Ujjai egyetlen ruhadarabjának, a szűk tunikának szegélyétráncigálták. Tompán emlékezett rá, hogy mintha hosszú-hosszú idővel ezelőtt durva kezek tépték volna le róla ruháját, s neki könnyek csorogtak az arcán a szégyentől és a rettegéstől. Most már furcsának tartotta, hogy egy ilyen csekély sérelem olyannyira fájt neki. Az erőszak és gyalázat mértéke végül is, mint minden más dologé, viszonylagos.

A kunyhó ajtaja kinyílt. Egy igéző, fiatal nőstény párducra emlékeztető alakú nő lépett be. Kecses teste csiszolt ébenfaként csillogott. Egyedüli öltözéke egy leheletvékony, a csípője köré tekert selyemkendő volt. Szeme fehérje visszatükrözte a kunyhó előtt lobogó tűz fényét. Rosszindulatúan forgatta a szemét.

Bambusztálcán hozta az ételt: húst, egy óriási lepényt, roston sült jamszgyökeret, főtt kukoricát és egy vert arany korsót yarati-sörrel. Letette a tálcát egy asztalkára, de Lívia nem figyelt oda. A szemközti falat bámulta tompán, ami bambuszszárból font gyékényekkel volt teleaggatva. A fiatal bennszülött nő felnevetett, villogó, sötét szemmel és fehér fogakkal. Aztán feltűnő szisszentéssel és gúnyos mozdulattal, mely még jobban kifejezte lebecsülését, sarkon fordult, és ringó csípővel kisétált a kunyhóból, ami sokkal kihívóbban öntötte formába megvetését, mint azt egy civilizált asszony szavai tették volna.

De a fekete lány viselkedése egyáltalán nem jutott el Lívia tudatáig. Még minden érzékszerve befelé irányult. A lelki szeme előtt tolongó képek tisztasága és élessége továbbra is homályos árnyvilágnak tüntette föl valós környezetét. Gépiesen evett és ivott, anélkül, hogy tudatosulna benne, mit. Éppily gépiesen állt végül fel és kelt át bizonytalanul a kunyhón, hogy kikukucskáljon a bambuszfal egyik repedésén. A dobok és kürtök hangjának hirtelen megváltozása riadóztatta tudatalattiját, s ez arra ösztönözte, derítse ki a jelenség okát.

Először nem tudott képet alkotni magának abból, amit látott. Minden zavaros volt. Árnyékszerű alakok mozogtak, rángatóztak, tömörültek, tekeregtek és rajzolódtak ki feketén a nyugtalan, vérvörös háttérre. És aztán értelmet nyertek a mozdulatok, az alakok pedig kézzelfogható formát öltöttek. Férfiakat és asszonyokat látott egy nagy tűz körül mozogni. A lángok ezüst és elefántcsont ékszereken tükröződtek, fehér tolldíszek ringtak a levegőben, meztelen alakok kevélykedtek fel-alá vagy feszítettek különféle pózokban, és körvonaluk azt a benyomást keltette, mintha valaki ollóval vagdosott volna bele a vörös háttérbe.

Egy elefántcsont zsámolyon, tolldíszes óriásoktól körülvéve, visszataszítóan ronda, zömök, hájas, békára emlékeztető alak ült. Olyan bűz áradt belőle, mint a rothadó őserdőből és a poshadt mocsarakból. Húsos keze hatalmas hasának domborulatán nyugodott. Hájas tokája szinte lehúzta súlyával a fejét. A szemek tompa feketében izzottak, akár a szén, és szinte ijesztő életerejük meghazudtolta a formátlan test látszólagos mozdulatlanságát.

Ahogy a lány tekintete megakadt ezen az alakon, teste megfeszült, és újra lüktető, tüzes élet járta át. Lélektelen bábból hirtelen éber, értelmes lénnyé változott. Kínszenvedését elsöpörte a gyűlölet, mely vad hevében maga is fájdalommá vált. Teste még jobban megfeszült, kemény lett, akár a vas. Szinte kézzelfoghatóan érezte, hogy gyűlölete követi tekintetét, és azt hitte, elég szenvedélyesnek kell lennie ahhoz, hogy áthatoljon azon az alakon, és megölje őt.

Ám amennyiben Badzsujt, a bakalák királyát kellemetlenül érintette foglya gyűlölködő pillantása, nem nagyon adta ennek tanújelét. Teli marokkal tovább tömte békapofájába a kukoricát, amit egy térdelő asszony által tartott tálból szedett magának, s közben az alattvalói sorai közt nyíló széles utcát nézte.

Lívia úgy döntött, hogy ezen az izzadó feketéktől szegélyezett átjárón, a lármás dobpergésből és kürtharsogásból ítélve, kétségtelenül valami fontos személyiségnek kell közelednie. És ebben igaza is volt.

Egy csapat harcos menetelt hármas sorokban az elefántcsont zsámoly felé. Tolldíszük ringott a levegőben, és lándzsájuk csillogva emelkedett ki a tarka tömegből. A lándzsások előtt egy férfi haladt, kinek látványára Lívia szíve megszűnt dobogni egy pillanatra, csak hogy aztán annál hevesebben kezdjen el verni. Lélegzet után kapkodott. Ez a férfi egészen világosan elütött a sötét háttértől. Akárcsak kísérői, ő is tolldíszt és párducbőr ágyékkötőt viselt. De fehér ember volt!

Ahogy az elefántcsont zsámolyon ülő király felé közeledett, nyilvánvalóvá vált, hogy nem kérelmezőként vagy alárendeltként jön. Alighogy megállt előtte, hirtelen nagy csend támadt. Lívia érezte a feszültséget, bár okát csak homályosan sejtette. Badzsuj egy pillanatra még ülve maradt, mint egy óriás béka, és a nyakát nyújtogatta, de aztán mintha vonzaná őt a másik kemény tekintete, lecsusszant a zsámolyról. Felegyenesedett, és nyírott, groteszkül billegő fejjel megállt a fehér ember előtt.

Tüstént feloldódott a feszültség. Hatalmas ordítás tört fel Badzsuj alattvalóinak torkából, az idegen intésére pedig harcosai kinyújtott lándzsával üdvözölték a királyt, ahogy azt rangja megkövetelte. Lívia tisztában volt vele, hogy ennek a fehér embernek, bárki legyen is, valóban nagy hatalma van e vad vidéken, ha a bakala Badzsuj felállt, hogy köszöntse őt. És a hatalom ebben az esetben harci erőt jelentett, mert a barbár fajok nem tiszteltek semmi mást, csak a nyers erőszakot.

A lány szinte megbabonázva állt, és figyelte az idegent a fal repedésén át. Harcosai elvegyültek a bakalák között, velük táncoltak, ettek, és az ő sörüket itták. Ő maga és alvezérei keresztbe tett lábbal ültek a bambuszgyékényeken Badzsujjal meg néhány bakala főnökkel, s szintúgy buzgón tömték a hasukat, és döntötték magukba a sört. Lívia látta, hogy a fehér ember, akárcsak a többiek, kézzel szed magának ételt a bográcsokból, és egy korsóból iszik Badzsujjal. Észrevette azonban, hogy királyi tiszteletben részesítik. Mivel neki nem volt zsámolya, Badzsuj lemondott a magáéról, és megosztozott vendégével egy gyékényen. Ha megtöltötték a korsót, a bakalák királya épp csak hogy kortyintott egyet belőle, aztán átnyújtotta a fehér embernek. Hatalom! Ebből a csomó szertartásos totojázásból hatalomra, erőre, tekintélyre lehetett következtetni. Lívia reszketett izgalmában, amint egy lélegzetelállító gondolat jutott az eszébe, s kezdett belőle tervet kovácsolni magának.

Így tehát még nagyobb figyelemmel kísérte az idegent, s elraktározta emlékezetében külsejének minden részletét. Nagy termetű volt, és még az óriási feketék között sem igen akadt olyan, aki magasság és kidolgozott izomzat tekintetében versenyre kelhetett volna vele. Olyan ruganyosan mozgott, mint egy párduc. Mikor a lángok visszatükröződtek szemében, mintha kék tűz lobogott volna benne. Lábát magasra felszíjazott szandál védte, és széles övéről egy kard lógott le bőrhüvelyben. Lívia furcsának találta megjelenését. Még sosem látott hozzá hasonlót, de egyáltalán nem is vette a fáradságot, hogy találgassa, miféle fajtából való. Elég volt neki az a tény, hogy a bőre fehér.

Múltak az órák, és a hangulat fokozatosan nyugodtabb lett, ahogy egyre több férfi és nő merült sörmámoros álomba. Badzsuj végül ingadozva felállt, és felemelte kezét, de

nem annyira azért, hogy az ünnepséget feloszlassa, mint inkább annak beismeréseként, hogy feladta a hastömési és gégelocsolási versenyt. Mikor elbotlott, harcosai a kunyhójába vitték. A fehér ember felállt. A rettenetes mennyiségű sörnek, amit magába döntött, úgy látszott, nincsen rá különösebb hatása. Azok a főnökök, akik még meg tudtak állni a lábukon, tántorogva a vendégkunyhóhoz kísérték. Ő eltűnt benne, és Lívia észrevette, hogy egy tucat lándzsása őrhelyet foglal a kunyhó körül. Az idegen nyilván nem akar kockázatot vállalni, már ami Badzsuj vendégszeretetét illeti.

Lívia tekintete végigpásztázta a teret, amely majdnem úgy nézett ki, mint egy csatatér a harc után. Mindenütt részegek hevertek mozdulatlanul mindenféle pózban. A lány persze tudta, hogy a falu körül őrök róják a köreiket, akiknek tartózkodniuk kell a sör élvezetétől, de a téren nyilvánvalóan egyes-egyedül a kunyhó körüli őrszemek voltak ébren, és úgy látszott, még közülük is elnehezedett egynéhánynak a feje, mert legtöbben a lándzsájuk nyelére támaszkodtak.

Lívia torkában dobogó szívvel lábujjhegyen kunyhója hátsó ajtajához osont, és átlépett a horkoló feketéken, akiket az őrizetére állítottak oda. Elefántcsontszín árnyékként suhant át az ő és az idegen kunyhója közötti szabad térségen. Négykézláb ez utóbbinak hátoldalához lopakodott. Itt egy óriási néger kuporgott. Tolldíszes feje a térdén pihent. A lány elsurrant mellette a kunyhó falához. Kezdetben ebben az épületben tartották fogva. Egy fáradságos munkával tört lyuk a bambuszfalon, amit most belülről egy gyékénnyel takartak el, még mindig tanúskodott hiábavaló szökési kísérletéről. Oldalvást áterőltette magát rajta, és félretolta a faligyékényt.

Az odakint lobogó tűz visszfénye a kunyhó belsejébe vetült. Lívia haját még a gyékény mozgatása közben megragadta egy durva kéz, amely nyersen beráncigálta őt a kunyhóba, és aztán a földre hajította.

A dolog olyan gyorsan történt, hogy a lánynak szüksége volt néhány pillanatra, míg összeszedte magát, hátravetette arcából zilált fürtjeit, és belemeredt a föléje hajló fehér idegen képébe. A férfi vonásai félreismerhetetlen csodálkozást árultak el. Kardját jobbjában tartotta, s a szeme szikrázott, de hogy a dühtől, a gyanakvástól vagy a meglepetéstől-e, nem lehetett kitalálni. Mondott valamit egy nyelven, amit Lívia nem értett — nem volt olyan torokhangú, mint a feketéké, de olyan folyékony sem, mint amilyet a civilizált földeken beszélnek.

— Ó, kérem! — könyörgött. — Ne olyan hangosan! Még meghallják!

— Ki vagy te? — kérdezte az idegen, ezúttal ophiri nyelven, de barbár akcentussal. — Cromra mondom, sosem gondoltam volna, hogy ezen a pokoli vidéken egy fehér lányt találok!

— Líviának hívnak — felelte —, és Badzsuj foglya vagyok. Ó, kérem, hallgasson meg! Nem maradhatok sokáig. Vissza kell térnem a kunyhómba, mielőtt észrevennék a távollétemet.

A testvérem... — Zokogás kezdte fojtogatni, ahogy folytatta: — A testvérem Thetelész volt. Chelkusz házából, az ophiri bölcsek és nemesek közül származunk. Sztügia királyának különleges engedélye lehetővé tette Thetelésznek, hogy felkeresse Kheshattát, a mágusok városát, és ott tanulmányozhassa a varázstudományt. Én kísértem el. Nem volt még idős, nálam is fiatalabb... — Hangja megint cserbenhagyta.

Az idegen némán figyelte őt, égő szemekkel és áthatolhatatlan arckifejezéssel. Volt benne valami vad és szilaj, ami megijesztette és elbizonytalanította a lányt.

— A fekete kushiták rajtaütöttek Kheshattán — folytatta sietve. — Mi épp akkor értünk a városhoz egy tevekaravánnal. Az őreink elmenekültek, és a rablók foglyul ejtettek bennünket. Tisztességesen bántak velünk, és azt mondták, váltságdíjat fognak kialkudni értünk a sztügiaiakkal. Az egyik főnök azonban csak magának akarta ezt a váltságdíjat, ezért egy éjjel kiosont a táborból az embereivel, s magával vitt engem meg a testvéremet. Ez a csapat délkeletre cipelt minket, egészen Kush határáig. Ott rajtunk ütött egy bakala banda. Lemészárolták a kushitákat, és bennünket ebbe a faluba hurcoltak... — Újra erőt vett rajta a zokogás, és eltartott egy darabig, míg folytatni tudta: — Ma reggel a szemem láttára kínozták meg és darabolták föl elevenen az öcsémet. Hogy meddig feküdtem ájultan, nem tudom...

Mikor a hangja megint fölmondta a szolgálatot, a homlokát sötéten ráncoló idegenre emelte tekintetét. Hirtelen ádáz düh ragadta el. Öklével a férfi mellén kezdett dobolni, amit az annyiba se vett, mint egy légy zümmögését.

— Hogy állhatsz itt csak így egyszerűen?! — kiáltott elfúlva. — Te is olyan szívtelen fenevad vagy, mint az összes többiek itt? Ó, Mitra, hajdan hittem a férfiak becsületében. Most már tudom, hogy mindennek megvan a maga ára. Te... mit tudsz te már a becsületről... vagy az irgalomról... vagy az állhatatosságról? Csak a bőröd fehér, a lelked ugyanolyan fekete, mint az övék. Neked teljesen mindegy, hogy egy embert, aki a te fajtádból való, vadállati módon lemészárolnak — és hogy én ennek a kutyának a rabszolgája vagyok! De jól van!

Elhátrált a férfitól.

— Meg fogod kapni a fizetségedet! — suttogta, és feltépte elefántcsontszín mellén a vékony tunikát. — Nem vagyok szép? Nem vagyok kívánatosabb ezeknél a bennszülött asszonyoknál? Nem érek meg egy kis vérontást? Egy fehér bőrű hajadon nem éri meg, hogy öljenek érte? Vágd le Badzsujt, azt a fekete kutyát! Öld meg! ÖLD MEG! — Felindultságában már az öklét verte össze. — Akkor megkaphatsz engem, és azt tehetsz velem, amit akarsz. A rabszolgád leszek!

Az idegen ezúttal sem szólalt meg azonnal, csak sötéten bámult le rá, kezével a kardmarkolaton.

— Úgy beszélsz, mintha szabadon, kedved szerint adhatnád oda magadat — mondta végül. — Mintha a tested olyan értékes ajándék lenne, hogy királyságokat tudna megrendíteni. Miért kéne megölnöm ahhoz Badzsujt, hogy téged megkapjalak? A nők ezen a vidéken olyan olcsók, akár a bambusz, és az nem játszik szerepet, hogy akarják-e vagy sem. Túl nagyra tartod magad. Ha akarnálak, még csak meg se kéne ölnöm Badzsujt, hogy az enyém legyél. Nekem ajándékozna, mielőtt kenyértörésre kerülne a sor.

Lívia felzokogott. A tüze kihunyt. Megfordult körülötte a kunyhó. Elbotlott és végigterült egy derékaljon. Most, hogy az idegen ily brutális szavakkal ébresztette tudatára teljes tehetetlenségének, feneketlen keserűség töltötte el. Az ember önkéntelenül a számára ismerős értékekbe és eszményekbe kapaszkodik, még a teljesen idegen környezetben is, ahol azok nem érvényesek. És ezért Lívia mindannak ellenére, ami az utóbbi időben történt vele, azt hitte, ha egy

nő odaadja magát, úgy, ahogy ő felajánlotta, az fordulópont lehet a játszmában. Iszonyú csapás volt neki, mikor rájött, hogy tőle semmi, egyáltalán semmi nem függ, hogy nem mozgathatja úgy a férfiakat, mint bábukat a táblán, hanem ő maga a tehetetlen játékfigura.

— Belátom, milyen ostoba dolog azt gondolni, hogy a világnak e sarkában bármiféle férfi is azok szerint a szabályok és erkölcsök szerint cselekszik, amelyek másutt szokásosak — mormolta halkan, anélkül, hogy teljesen tudatában lenne annak, amit beszél. Valójában csak gépiesen kimondta, amit gondolt.

Ettől az új sorscsapástól teljesen kábultan hevert mozdulatlanul a derékaljon, míg az idegen kemény ujjai vállon nem ragadták és talpra nem állították.

— Barbárnak szidalmazol — mondta nyersen —, és adj hálát Cromnak, hogy az is vagyok. Ha barbár földekről való férfiak védtek volna téged, az úgynevezett civilizáció elpuhult nyomoroncai helyett, most nem lennél egy disznó rabszolgája. Én Conan vagyok, a kimmériai, és a kardom pengéjéből élek. De nem vagyok kutya, aki egy vadállat karmai közt hagyna egy asszonyt. Bár a hozzád hasonlók rablónak neveznek, még sosem tettem egyetlen nőn sem erőszakot. Az erkölcsök az egyes országokban különbözhetnek ugyan, de ha egy férfi elég erős, másutt is nagyon jól tartani tudja magát a hazai szokásokhoz. És engem még soha senki nem nevezett gyöngének. Még ha olyan vén és ronda volnál, mint az ördög kedvenc keselyűje, akkor is megmentenélek téged Badzsujtól, csupáncsak a bőröd színe miatt. De te fiatal vagy és szép, én pedig már torkig vagyok a bennszülött nőkkel. Ebben a játszmában hozzád fogok igazodni, de csak azért, mert az ösztöneim bizonyos vonatkozásban, úgy tűnik, igazat adnak neked. Térj vissza a kunyhódba! Badzsuj ma éjszaka túl részeg ahhoz, hogy meghágjon, és én gondoskodni fogok róla, hogy holnap másfajta dolgokkal legyen elfoglalva. És azon az estén már Conan ágyát fogod melegíteni, nem az övét.

— Hogy...hogy akarod ezt megcsinálni? — kérdezte Lívia reszketve és ellentmondó érzelmektől eltöltve. — Ez minden harcosod, itt a kunyhó előtt?

— Elegen vannak — dörmögte a férfi. — Ezek bamulák, akik az anyatejjel szívják magukba az ölés mesterségét. Badzsuj kérésére jöttem ide, azt akarja, hogy csatlakozzak hozzá egy rablóportyára a dzsihijik ellen. Ma este ünnepeltünk. Holnap haditanácsot fogunk tartani. Ha elintézem Badzsujt, a legközelebbi haditanácsát már a pokolban fogja megülni.

— Meg akarod szegni a szerződéseteket?

— Ebben az országban a szerződéseket nyilván csak azért hozzák, hogy megszegjék őket — válaszolt Conan dühösen. — Hiszen ő is fel akarja rúgni a dzsihijikkel kötött szerződést, és miután közösen kiraboltuk a várost, az első adandó alkalommal megpróbál majd végezni velem, ha nem vagyok résen. Ami más országban a legalávalóbb árulás volna, itt bölcs dolognak számít. Nem úgy verekedtem fel magamat a bamulák hadifőnökévé, hogy belém ne vésődtek volna ezek a leckék, melyekre a fekete föld tanított meg. Így, és most menj szépen vissza a kunyhódba, és aludj egy jót abban a tudatban, hogy nem Badzsujnak, hanem Conannak őrizgeted a szépségedet!

2.

Lívia reszketve és izgatottan figyelte, mi zajlik a kunyhója előtt. A bakalák a tegnap esti dáridót követő késői ébredésük óta egész nap azon munkálkodtak, fáradtan és nehéz fejjel, hogy mindent előkészítsenek az éjszakára. Conan, a kimmériai az egész napot Badzsuj kunyhójában töltötte, és Lívia még csak nem is sejtette, miről tanácskoznak ott. Igyekezett eltitkolni izgalmát az egyetlen személy előtt, aki beléphetett kunyhójába — ez a gyűlöletes bennszülött asszony volt, aki az ételt hozta neki. Ám a csípőringató leányzó még túlságosan kábult volt a tegnap éjjeli kicsapongásoktól, semhogy feltűnt volna neki a fogoly viselkedésében beállott változás.

Újra leszállt az éjszaka. Tűz világította be a falut, és a király szállásáról végre előjöttek a főnökök, hogy összeüljenek a lakomára és egy szertartásos befejező haditanácsra a kunyhók közötti szabad térségen. Ezúttal nem ittak annyi sört. Lívia észrevette, hogy a bamulák, mintegy véletlenül, fokozatosan egyre szűkebb körbe vonják a főnökök csoportját. Látta a királyt is és vele szemben Conant, aki nevetve társalgott Badzsuj hadifőnökével, az óriás Ajával.

A kimmériai egy hatalmas marhafartőn rágódott, és a lány miközben figyelte, látta, hogy gyors pillantást vet hátra a válla fölött. A bamulák, mintha ez lenne a jel, amire vártak, mindnyájan Conanra szegezték tekintetüket. A kimmériai mosolyogva felállt, mintha az egyik bográcsba akarna nyúlni — ehelyett azonban macskafürgeséggel lesújtott Aja fejére a nehéz medencecsonttal. A bakala főnök szétzúzott koponyával rogyott össze, és a következő pillanatban áthható kiáltások hasították a levegőbe, ahogy a bamulák vérszomjas párducokként a bakalákra vetették magukat.

Bográcsok borultak föl, és forró tartalmuk a kuporgó asszonyokra ömlött. Bambuszfalak hasadtak szét recsegve az egymással harcoló testek súlya alatt, halálsikolyok visszhangoztak az éjszakában, és mindezek fölött ott harsogott a harci dühtől elragadott bamulák lelkes „Jih! Jih! Jih!" kiáltása, s lándzsáik villogtak a tűz fényében.

A falu véres csatatérré változott. A bamulák hirtelen rajtaütése megbénította a bakalákat. A vendéglátóknak eszükbe sem jutott ilyen alattomos támadásra gondolni. A legtöbb lándzsát a kunyhókban hagyták, és sok harcos már leitta magát. Aja halála volt a jel, amelyre a bamulák villámló pengéi tucatnyi mit sem sejtő testbe döftek. Iszonyú mészárlás volt.

Lívia szinte szoborrá dermedve állt kémlelőnyílása mögött. Visszasimította szőke fürtjeit, s a halántékára szorította kezét. Szeme elkerekedett. Fájdalomsikolyok és dühös kiáltások tépték elkínzott idegeit. A véres jelenet időnként elmosódott a szeme előtt, csak hogy aztán rettenetes részletességgel újra kirajzolódjék. Lándzsákat látott vonagló fekete testekbe hatolni, buzogányokat, ahogy tolldíszes koponyákat zúznak szét. Égő ágakat és fahasábokat ragadtak ki a tűzből és dobtak a bambuszkunyhókra, amelyek egy szempillantás alatt lángba borultak. Fülét még iszonyúbb fájdalomsikolyok ütötték meg, ahogy élő testek zuhantak fejjel lefelé a lángoló pokolba. Az égő hús bűze elkeveredett a verejtékével és a frissen kiontott vérével.

Lívia nem bírta tovább. Metszőn felsikoltott, és öklével verte halántékát, míg végül az őrület kezdte hatalmába keríteni, és kiáltozása hisztérikus kacajjá vált. Anélkül, hogy megnyugtatná, azt mondogatta magának, hogy az ő ellenségei pusztulnak el ilyen rettenetes módon — hogy most éppen az történik, amit remélt s amiért fohászkodott —, hogy ez a borzalmas mészárlás csak méltó büntetése an-

nak a számtalan igazságtalanságnak, amit a testvérével és vele követtek el. Rettentő iszonyat rázta.

Azonban nem szánalmat érzett az áldozatok iránt, akik tucatjával terültek el a vértől csöpögő lándzsák alatt, hanem őrült, hisztérikus rettegést. Látta Conan fehét testét, mely elütött a négerekétől. Látta villogni kardját és elzuhanni körülötte a halottakat. Egy nagy tűzrakás körül heves kézitusa zajlott, és a lány észrevett egy formátlan, hájas alakot az oltalmazó testek gyűrűjében. Conan utat tört magának, és eltűnt a harcoló feketék között. A gyűrűből velőtrázó sikoly harsant. A kézitusa egy pillanatra abbamaradt, és szabad kilátást engedett Líviának egy kövér, vérmocskos alakra. Ám aztán a küzdőfelek újra látóterébe sodródtak, és az acél úgy villant át a testeken, mint villámcsapás az őszi alkonyatban.

Egy szinte állati ordítás hasított a levegőbe, iszonyatos a maga vad lelkesedésében. Aztán Conan utat tört magának a csata forgatagán át, egyenest Lívia kunyhója felé. Kezében egy trófeát tartott — a tűz fénye vörösen csillogott Badzsuj király levágott fején. A hajdan oly életerős szemek befelé fordultak, úgyhogy nem látszott sokkal több belőlük a fehérjüknél. Az áll valami idióta vigyorban csüngött. Vér csöpögött a földre.

Lívia nyöszörögve hátrált kémlelőnyílásától. Conan megtette a magáét, és most jön, hogy követelje tőle a fizetséget. Meg fogja érinteni őt véres ujjaival, s a harctól még ziháló száját az ajkára nyomja. Erre az elképzelésre elvesztette józan esze maradékát.

Sikoltva vetette magát a hátsó ajtónak, mely recsegve engedett. Lívia úgy futott végig a szabad térségen, mint egy fehér kísértet a fekete árnyak és vörös lángok birodalmában.

Homályos ösztön vezette a lovakhoz. Egy harcos éppen félrelökte a gerendát, ami a karámot elválasztotta a legelő többi, bekerítetlen részétől. Döbbenten felkiáltott, mikor a lány elviharzott mellette. Utánakapott, és sikerült megragadnia a vékony tunika nyakát. Lívia kétségbeesetten rántott egyet magán, s a ruhadarab a néger kezében maradt. A lovak fújtattak. Három inas kushita ló a tűz fényétől és a vérszagtól megvadulva kereket oldott, és letaposta a harcost.

Lívia vakon egy lobogó sörény után kapott, elvesztette a talajt a lába alól, egy pillanatra lábujjheggyel talajt ért, felugrott, és a tovaszáguldó állat hátára zökkent. A lovak rémületükben keresztülvágtattak a tűzön, kis patájuk szikrákat szórt. A zavart feketék elkerekedett szemmel nézték a szőke, lobogó hajú, meztelen leányt a lovon, amely egy lélegzetelállító ugrással átszökkent a falu tüskebokor sáncán, és eltűnt.

3.

Lívia meg se tudta próbálni irányítani hátasát, de nem is volt szükséges. A kiáltozás és a tűz fénye messze elmaradt. A szél a hajával játszadozott, és csupasz bőrét becézgette. Kábulatában csak arra gondolt, hogy megkapaszkodjon a lobogó sörényben, és átszáguldjon a világ peremén, el minden bánattól és fájdalomtól és iszonyúságtól.

A kitartó állat órákig vágtatott, míg egy csillagfényes dombháton botladozni nem kezdett, s le nem vetette lovasát.

Lívia viszonylag puhán landolt a sűrű fűben, ennek ellenére egy darabig kábultan fekve maradt. Csak homályosan tudatosult benne, hogy lova továbbporoszkál. Mikor végül talpra kászálódott, legelőször a tökéletes csönd nyűgözte le. A barbár kürtök szinte szüntelen harsogása és a dobper-

gés után, mely napokig őrjítette őt, e csönd majdhogynem kézzelfogható volt — akár a puha, sötét bársony. Felnézett a nagy, fehér csillagokra, melyek sűrűn egymás mellett sziporkáztak az égen. Holdtalan éjszaka volt, de a csillagfény csalóka módon bevilágította a tájat, és elmosódott árnyékokat vetett. A lány egy füves dombtetőn állt, amitől kiindulva szelíd lejtő veszett bele a sötétségbe. Az egyik irányban fák sűrű, sötét sorát fedezte föl a távolban, egy erdő peremét. Körülötte éjszaka volt és szédítő némaság, melyet csak a gyönge szellő susogása tört meg.

A sötétben végtelen messziségbe nyúló táj aludni látszott. Csak a szél simogatása ébresztette tudatára meztelenségének. Önkéntelenül megpróbálta magát elfödni a kezével. Érezte az éjszaka magányát, a környező csöndet. Egyedül állt a széles síkság egyetlen magaslatán, és senkit sem látott; semmi egyéb nem volt körülötte, csak a sötétség meg a suttogó szél.

Hálás volt a magányért és az éjszakáért. Itt senki sem fenyegette őt, senki sem akarta durva, követelőző kézzel megragadni. Lenézett az előtte elterülő lejtőre. Egy látszólag véget nem érő völgybe vezetett, melyben páfrányok ringtak a szélben, s a csillagfény számtalan apró, fehér ponton tükröződött. Először virágoknak vélte őket, de aztán megmoccant benne valami homályos emlék. A feketék rettegve beszéltek egy völgyről, ahová annak a különös, barna bőrű fajnak a szűzei menekültek, amely eredetileg élt ezen a vidéken, mielőtt a bakalák ősatyái idejöttek volna. Ott, úgy beszélik, a régi istenek fehér virágokká változtatták a leányokat, hogy meggyalázóiktól megmeneküljenek. Egyetlen bennszülött sem merészkedett ebbe a völgybe.

Lívia azonban igen. Le fog ereszkedni a dombról, melynek füve puha bársonynak tetszik érzékeny talpa alatt. Itt fog élni a bólogató, fehér virágok között, és soha egyetlen férfi sem jön majd ide, hogy rátegye a kezét. Maga Conan mondta: a szerződések azért vannak, hogy megszegjék őket. Így hát most ő is megszegi a vele tett kötését. Vissza fog vonulni az Elveszett asszonyok völgyébe, s a csöndben és magányban békére lel.

Még ezeknek a szinte álomszerű és felszabadító gondolatoknak a lázában égve leereszkedett a szelíd lejtőn, s a völgy falai kétoldalt egyre magasabbra emelkedtek. Ívük azonban oly szelíd volt, hogy neki, a völgyfenékre érve, távolról sem támadt az az érzése, mintha falak közé lenne bezárva. Körös-körül árnyéktavak fodrozódtak; nagy, fehér virágkelyhek bólogattak és suttogtak feléje. Találomra sétálgatott a völgyben, vigyázva hajtotta félre kezével a magas szárakat, hallgatta a szél susogását a levelek között, s gyermekként örvendezett egy láthatatlan patak dallamos csobogásán. Úgy mozgott, mint egy alvajáró, valami furcsa illúzió bűvöletében. És mindig újra megnyugtatta az a gondolat, hogy itt biztonságban van a férfiak durvasága elől. Sírt, de ezek a könnyek az öröm és a megkönnyebbülés könnyei voltak. Végignyújtózott a gyepen, és belekapaszkodott a buja fűszálakba, mintha keblére akarná ölelni új menedékét s mindörökre ott tartani.

Egy idő után megint felállt, és virágokat szedett. Koszorúvá fonta őket selymes aranyhajára. Illatuk olyan volt, mint minden egyéb ebben a völgyben: álomszerű, szelíd, elbűvölő.

Végül egy tisztásra ért, a völgy közepén. Egy nagy kő állt ott, melyet mintha emberkéz faragott volna. Páfrányokkal, szirmokkal és virágfüzérekkel volt díszítve. Ezt nézegette, mikor hirtelen mozgást és életet érzékelt maga körül. Megfordult. A sötétebb árnyékokból barna bőrű alakok osontak elő — karcsú, kecses, meztelen asszonyok, virágokkal éjfekete hajukban. Álombeli lényekként közeledtek feléje anélkül, hogy egy szót mondanának. Ám Líviát hirtelen rettegés töltötte el, ahogy a szemükbe nézett. A szemek sápadtan ragyogtak a csillagfényben, de többé nem voltak emberiek. Elárulták a változást, ami ezeknek az asszonyoknak a lelkében végbement. Líviában egyre nőtt a félelem. Reszketett. A kígyó megmutatkozott frissen szerzett paradicsomában.

De nem tudott elmenekülni. A kecses, barna bőrű asszonyok már bekerítették. Egyikük, még bájosabb, mint a többi, némán a reszkető leányhoz lépett, és átölelte puha, barna karjával. Lehelete olyan volt, akár a csillagfényben ringó virágok illata. Ajka hosszú, borzalmas csókot nyomott Líviáéra. Az ophirita lány valami hideget érzett szétáradni ereiben, és többé nem tudott mozogni, sőt még beszélni sem. Fehér márványszoborként pihent a szép, barna bőrű asszonyok karjában.

Puha, fürge ujjak egy virágszőnyegre helyezték őt az oltárkövön. A barna bőrű nők körülötte láncba kapcsolódtak, és különös ritmusú körtáncba kezdtek az oltár körül. A nap s a hold még sohasem látott e rítushoz hasonlót, s a csillagok, úgy tűnt, egyszerre csak erősebben izzanak, mintha varázserő szítaná őket.

Halk dúdolás hallatszott, még a messzi patakcsobogásnál is kevésbé emberi. Olyannak hatott, mint a szél suttogása a virágok között. Lívia teljesen éber volt, de nem tudott megmozdulni. Eszébe sem jutott kételkedni érzékeiben; magyarázatot keresett. *Ő LÉTEZIK*, akárcsak ezek a szokatlan teremtmények itt körülötte. Létének tompa felismerése töltötte el őt, s egyúttal e lidércálom valóságáé is, miközben tehetetlenül nézte a csillagos eget, amelyből — és ezt valami olyasmi súgta neki, ami nem halandó tudásából táplálkozott — le fog jönni hozzá VALAMI, ahogyan hosszú-hosszú idővel ezelőtt a meztelen, barna bőrű asszonyokhoz is lejött, és azokká a lélek nélküli teremtményekké tette őket, melyeket most lát az oltár körül.

Először egy kis fekete pontot pillantott meg magasan a feje felett, a csillagok között, amely fokozatosan növekedett, és egy denevér alakját öltötte. Tovább nőtt, de formáját már nem változtatta. Ott lebegett fölötte, a csillagok között, aztán zuhanni kezdett a föld felé. A lány fölött kiterjesztette hatalmas szárnyait, hogy Lívia az árnyékukban feküdt. Körülötte egyre erősödtek a hangok, lélektelen himnuszba csaptak át, mely az istent köszöntötte, ki új áldozatot szerzett magának, oly rózsásat, akár egy harmatos virág a hajnali verőfényben.

És az isten közvetlenül Lívia fölött lebegett. A lány lelke összefacsarodott a látványra, s jeges hideg öntötte el. Noha az isten szárnya olyan volt, mint egy óriási denevéré, ám a test és az az elmosódott arc ott fölötte semmire nem hasonlított a földön, a vízben vagy a levegőben. Lívia tudta, hogy a megtestesült iszonyatra bámul, arra a sötét, kozmikus gonoszra, ami még az őrület legszörnyűbb lidércnyomásain is túli éjfekete szakadékokból ered.

A rémület visszaadta hangját. Úgy sikoltott, ahogyan még soha. Mély, fenyegető bömbölés felelt neki. Futva közeledő, nehéz lépteket hallott. Minden morajló vízörvényként kavargott körülötte. A fehér virágok hevesen hajladoztak, a barna bőrű asszonyok eltűntek. Lívia fölött ott lebegett a nagy fekete árnyék, és egy magas fehér alak rohant feléje, akinek tolldísze mintha a csillagoknak integetett volna.

— CONAN! — A név elkínzott sikolyban szakadt fel ajkáról. A barbár oroszlánként bömbölve ugrott elő, s csillagfényben szikrázó kardjával fölfele döfött az égre.

A hatalmas szárnyak emelkedtek-süllyedtek. Az iszonyattól újra elnémult Lívia látta, ahogy a kimmériait beborítja a fölötte lebegő alak fekete árnyéka. Conan zihált, lába csúszkált a talajon, és széttiporta a fehér virágokat. Pengéje mélyre hatolt, s dühös csapások tompa zaja visszhangzott az éjszakában. A szörnyeteg ide-oda rázta őt, mint egy kutya a fogai közt kapálódzó patkányt. Vér spriccelt a gyepre és festette vörösre a szőnyegként szerteszét heverő virágszirmokat.

És aztán a lány, aki mintegy lidércálomban kísérte figyelemmel a démoni küzdelmet, látta, hogy a denevéralak meginog és megtántorodik a levegőben. Törött szárny csapkodása hallatszott. Aztán a szörnyeteg eltaszította magát ellenfelétől, hihetetlen gyorsasággal az égre röppent, s eltűnt a csillagok között. Legyőzője tántorgott, szétterpesztett lába ellenére. Meghökkenten, felemelt karddal bámult a magasba. Diadala őt magát is meglepte, de bármely pillanatban kész volt újra folytatni az iszonyatos párviadalt, amennyiben szükséges lenne.

Néhány perccel később a barbár zihálva és vérmocskosan az oltárhoz lépett. Hatalmas mellén verejték csillogott. Nyakáról ésválláról vér csorgott a karjára. Mikor Lívia után nyúlt,

megtört a varázs, ami a lányt hatalmában tartotta. Elhúzódott a keze elől, és lecsúszott az oltárról. Conan a kőnek támaszkodott, és lenézett a lábánál kuporgó Líviára.

— Néhány emberem látott téged kilovagolni a faluból — mondta. — Mihelyt tehettem, utánad mentem, és követtem a csapásodat, bár nem volt egyszerű a fáklyafényben szemmel tartani. Mindenesetre elég kivehető volt addig a pontig, ahol a lovad ledobott. Utána már nem tudtam megtalálni a nyomodat, de sejtettem, hogy lementél a völgybe. Az embereim nem akartak velem jönni, így hát egyedül és gyalog kerestelek tovább. Milyen egy ördögi völgy ez? Miféle szörnyeteggel harcoltam?

— Egy istennel — suttogta a lány. — A feketék gyakran beszéltek róla. Régi idők és távoli tájak istene.

— Egy ördög a csillagtér sötétjéből — dörmögte Conan. — Az ilyesféle lények nem szokatlanok. Sűrűn egymás mellett szorongva leselkednek a fényöv körül, amely ezt a világot körülveszi — akár a bolhák! Zamorában bölcs embereket hallottam beszélni róluk. Néhányan közülük utat találnak a földre, de ha elérik, valamiféle e világi, hús-vér formát kell ölteniük. Egy hozzám hasonló férfi egy jó karddal a kezében mégoly sok agyarral és karommal is felveszi a versenyt, legyen az földi vagy démoni. Most gyere! Az embereim a völgy peremén várnak rám.

A lány mozdulatlanul kuporgott a lábánál, és kétségbeesetten kereste a megfelelő szavakat, miközben a barbár homlokát ráncolva nézett le rá. Végül halkan így szólt:

— Előled menekültem el, mert nem akartam megtartani az ígéretem. Az egyezség szerint, amit kötöttünk, a tiéd vagyok. Büntess úgy, ahogy jónak látod.

Conan kirázta sörényéből a vért és a verítéket, s visszatette kardját a hüvelybe.

— Állj föl! — dörmögte. — Piszkos alku volt. Csöppet sem sajnálom, hogy Badzsuj, az a fekete kutya halott, de te nem vagy egy cseléd, akit vesznek és eladnak. Az emberek erkölcse és szokásai eltérnek ugyan az egyes vidékeken, ez azonban még nem ok arra, hogy egy férfi disznóként viselkedjék, akárhol van is. Nem kellett sokat töprengenem, hogy tisztába jöjjek vele: szavadon fogni téged éppoly rossz volna, mint erőszakot tenni rajtad. Azonkívül nem vagy elég szívós ehhez az országhoz. Te a város gyermeke vagy, a könyveké meg a finom modoré — ami természetesen nem a te bűnöd, de így nem sokáig bírnád azt az életet, amit én élek, és ami tetszik nekem. Egy halott pedig nem sok hasznomra válna. Elkísérlek téged a sztügiai határhoz. A sztügiaiak aztán majd biztos elvisznek Ophirba.

Lívia úgy bámult fel rá, mintha nem jól hallotta volna.

— Haza? — ismételte döbbenten. — Haza? Ophirba? A földijeimhez? Városok, tornyok, béke, az OTTHONOM?

Hirtelen könnyek kezdtek gyöngyözni orcáin. Leroskadt, és átölelte Conan térdét.

— Crom nevében, te lány — morgott a kimmériai zavartan. — Ezt ne csináld! Még a végén azt fogod gondolni, szívességet teszek neked azzal, hogy kitoloncollak ebből az országból. Nem magyaráztam meg elég egyértelműen, hogy nem te vagy a megfelelő asszony a bamulák hadifőnöke számára?

Kornya Zsolt fordítása

Felhívás

Lapunk hatodik számát tartja kezében az olvasó. Nem nagy szám, de mi mégis jelentősnek tartjuk, hiszen lapok, folyóiratok sokasága indul napjainkban és bukik meg egy-két szám után. Úgy látszik, hogy az ATLANTISZ a túlélők közé tartozik, megtalálta olvasóit és híveit, s reméljük, hogy ez a jövőben is így lesz.

Működésünket szeretnénk megnövelni, kapcsolatunkat olvasóinkkal szeretnénk bővíteni és megerősíteni.

A beérkező levelek és kívánságok alapján együttműködésre hívjuk fel olvasóinkat.

Tudjuk, hogy az országban szétszórtan, olykor egymásról sem tudva működnek fantasy-játékkal foglalkozó klubok, csoportok, s vannak magányosok, akiket a műfaj érdekel.

Szívesen vállaljuk, hogy segítünk kapcsolatot teremteni egymással. Írják meg címüket, adják meg érdeklődési, esetleg gyűjtési körüket, írják meg mivel szeretnének foglalkozni, és mi ezeket a címeket és kívánságokat örömmel közzétesszük az Atlantiszban. Várjuk levelüket.

A Szerkesztőség

JENNIFER ROBERSON

A LÁNY ÉS A TIGRIS

Jennifer Roberson nevével már találkozhattunk a 4. Atlantisz hasábjain, és ha csak rajtam múlik, ezentúl még gyakrabban fogunk. Teljes nevén Jennifer Roberson O' Green, a fiatalabb írónemzedékhez tartozik, most 35 éves. Diplomáját 1982-ben szerezte az észak-arizoniai egyetemen, utána riporter, majd szerkesztő lett egy reklámügynökség házimagazinjánál. Első regényét — a Cheysuli-sorozat első könyvét — Az átváltozók (The Shapechangers) címmel 1984-ben jelentette meg a DAW-nál, s ez mindjárt meg is hozta számára a sikert. A Cheysuli sorozatán kívül, melynek vannak azóta rövidebb darabjai is, a Homoki Tigris ciklusa a leghíresebb. Ennek újabb darabját adjuk most közre, habár gyanítom, időrendileg ez lehetett az előbbre való. — NCS

— Tigris — mondta a lány —, te nem is figyelsz.

Pedig figyeltem. Csak nem rá. Szórakozott oldalpillantással rámosolyogtam, különösebb meggyőződés nélkül.

— Még egy kis aqivit?

Fakupája felé bökött, jelezve, hogy még majdnem tele van. Annak, ami a pohárban lötyögött, nagy része víz lehetett; ezek a lányok hamar megtanulják, hogyan vizezzék az aqivijukat, hogy józanok maradjanak, miközben a kuncsaft eléggé beiszik ahhoz, hogy utolsó fityingjét is elköltse.

Felsóhajtottam. Kezdett fárasztani. Főleg, amikor láttam, hogy alsó ajka gyerekes fintorral nyúlik előre, ami nem mutatott valami jól a fiatal-öreg arcon. De nem hibáztathattam ezért. A konkurencia lépett be az ajtón.

A konkurenciát egy karcsú, magas, selymes bőrű északi szőkeség képviselte, akinek szépsége könnyeket csalt a szemembe. Még a nyál is összefutott a számban. Sietősen nyeltem egyet, megreguláztam a zsigereimet, és sikerült valamelyest méltóságteljes látszatot keltenem. Ez nem volt sok, de arra elég, hogy gerincem kiegyenesedjen és szemem résnyire szűküljön az elismerő figyelemtől.

Harmonikus kecsességgel mozgott. Hullámos haja szabadon hullott a vállára, ahogy körülpillantott a helyiségben. Fehér selyemburnuszt viselt, ami kiemelte bőre simaságát, ugyanakkor elrejtette bájait. Mégsem volt egy csöpp kételyem sem afelől, hogy a szövet alatt a legcsodálatosabb alak van, amit valaha láttam.

Ezt az többi ott tartózkodó férfi is ugyanilyen jól tudta. A társalgás elakadt, amikor belépett, majd akadozva újra megindult, de sehova nem vezetett, hiszen senki sem figyelt a másikra. Mindenki csak a lányt bámulta.

Ő persze tudta ezt. Hátravetette a haját, és kissé fölszegte állát. A jeges kék szemek végigpásztáztak minden jelenlévőt. Gyámoltalanul nézhettünk ki, mert arckifejezése egy szemernyit sem változott. Csak a csapost nézte kicsit hosszabb ideig. Valami beleegyezésfélét olvashatott le az arcáról; bólintott. A férfi halványan elmosolyodott: egészen el volt bűvölve.

A lány szilárdan megvetette szandálos lábát, karja lazán lógott oldala mellett. Nem kellett fölemelnie a hangját, mert mindenki azonnal elhallgatott, amikor ő megszólalt.

— Ti, férfiak — mondta akcentussal —, van egy üzleti ajánlatom. — Egy pillanatra vidámság csillant meg a szemében. — Nem olyanfajta, mint amit a nőknél megszoktatok, de attól még üzlet. — Kutatóan nézett körül, ajkát lebiggyesztette, ahogy felmérte a hallgatóságot. Halvány vonal jelent meg két szemöldöke között. — Pénzszűkében vagyok. De tisztességes úton szeretném megszerezni, nem pedig úgy, hogy eladom a testem.

Valaki lepisszegte.

— Ugyan, mi egyebet tudnál felajánlani, te lány? Egy mosolyt? Azért itt nem szokás fizetni.

A lány rögtön a közbeszólóra szegezte tekintetét. Nem mosolygott, mintha nem akart volna elkótyavetyélni valami olyat, amit jó pénzért el is adhat. Az a mosoly megérné az aranyat.

— Utólag — szólt a lány — már lehet, hogy nem kéne fizetned a mosolyért. De addigra már ki is érdemelted.

A tréfamester megint sziszegett. Trágár mozdulatot tett, amely sok férfiból csalt ki kuncogást, de a legtöbben nem szóltak. Ezek hozzám hasonlóan a lányt figyelték.

Az összepréselte az ajkát.

— Szoktatok fogadni, nem? Szívesen felteszek egypár garast, ha megéri. Én egy olyan játékot ajánlok, ami elég méltányos. — Tekintete ismét végigsöpört a jelenlévőkön. — A többségetek kardot visel. Talán néhányan bánni is tudnak vele. Kihívom egyikőtöket vagy kettőtöket, sőt talán esetleg hármótokat is — egy kardtáncra.

A szemöldököm felszaladt. Egy nő férfiakat hív ki kardtáncra? Szokatlan. Vagyis inkább példátlan. Itt, a Délvidéken csak a férfiak hordanak kardot, a nőket lefátyolozzák, őrzik és kényeztetik. Egyikőjüknek se jutna eszébe, hogy finom kezével akár csak megérintse egy kard markolatát, arról már nem is beszélve, hogy egy férfira emelje. És ez a gyönyörű északi lány kihívta az egész ivót egy kardtáncra.

Ez az elevenükbe vágott. Egyfelől, egy nő ne ártsa bele magát a férfiak dolgába.

Másfelől viszont a kardtánc komoly dolog. Ügyesség kell hozzá, erő, rugalmasság, intelligencia... az igazat megvallva, nem akárki művelheti. Akik ezzel foglalkoznak, a leggyakrabban hivatásosok, akik a kardjukkal keresik a kenyerüket. Csakúgy, mint én.

A lány felé sandítottam. Nem vett észre; egy távoli sarokban ültem egy fülkében, egy kés- és kardvágásnyomokkal teli asztal mögött. Valahogy sikerült figyelemre méltó magasságom nagy részét az asztal alá rejtenem úgy, hogy a gerincem végén ültem; az, ami látható maradt belőlem, nem volt elég, hogy fölkeltse a figyelmét. Különösen így, oldalamon a fekete hajú lánnyal.

Egy hosszú pillanatig senki, de senki nem szólalt meg. A lány csak állt a fehér burnuszban, csak karcsú kezei látszottak ki a bő ruhaujjból és szandálos lába az alsó szegély alól. Csuklyája a vállán volt, félig eltakarta hajának ragyogó függönye. A kék szemek pillantása belefúródott minden egyes arcba.

— Nos? — kérdezte. — Itt csupa albinó eunuch üldögél?

Megrándultam. Valahogy nem volt kedvem végignézni, hogy pusztítja el azt a szépséget a sok dühös férfi. Ha válaszol a sértésekre, hamar igazi kardtáncban találhatja magát, és nem kétséges, hogy ő húzná a rövidebbet.

Fojtott pusmogás, morgás hangzott a teremben. Néhányan mosolyogtak, mások összevonták a szemöldöküket, de látszott, hogy senki sem veszi komolyan. Láttam, hogy a lány teste megfeszül a selyem alatt, a szemében düh szikrázott. Megint fölszegte az állát.

Mielőtt még újabb sértésekhez folyamodott volna, megszólaltam:

— Mutasd a fegyvered, bascha.

A déli nyelven ez bókszámba ment, de nem tudtam, hogy ismeri-e.

— Komolyabban vennénk, ha tudnánk, hogy nemcsak a nyelveddel tudsz hadakozni.

Összehúzta a szemöldökét, a bőr meggyűrődött a szeme közt. Félig fenyegető, félig kihívó tekintetet vetett felém, de megfogadta a tanácsom. Vagy legalábbis hasonlóan tett. Mielőtt sikerült volna fölemelkednem, hogy lássam a fejleményeket, ő már le is dobta magáról a burnuszt, és egy combközépig érő, ujjatlan, barna bőrruhában állt előttünk. A szegélyeken kék, runákat formázó varrás volt, de nem nagyon figyeltem meg. A lánnyal voltam elfoglalva.

Nagyon hosszú lábai voltak. Magas vagyok, a legtöbb férfit másfél fejjel verem, de fogadni mertem volna, hogy legalább a vállamig ér. A karjai is hosszúak voltak és finomak, bőre alatt feszültek az izmok. Mellét — ami nem kevésbé volt figyelemre méltó — hajlékony bőrszíjak keresztezték, és egy kard markolata kandikált ki a bal válla mögül.

Megfogta a kard markolatát.

— Nos — kérdezte —, ki száll be egy körre?

Nem tréfált. Tényleg kardtáncot akart. A karddal vívott harcok eléggé megszokottak a Délvidéken, de a szertartásos — és veszedelmes — kardtáncok nem. A szavai valahogy hamisan csengtek a fülemnek.

— Azt mondtad, hogy pénz kell neked! — kiáltotta valaki. — Mit akarsz föltenni a fogadásra, ha semmid nincs?

A lány nem hagyott ki egy lehetőséget sem.

— A mosolyomat — mondta — és egy kis időmet.

Megnyaltam kiszáradt ajkaim, és nyeltem egyet.

— És mi mit tegyünk fel? — kiáltott egy másik. — A jóképűségünket?

A lány nem mosolyodott el. Megvárta, amíg elhal a nevetés.

— Az aranyatokat — mondta hidegen. — Egy arany az ára annak, hogy valaki beszálljon velem a körbe.

Ez sokakat elcsendesített. Ez a kocsma nem tartozott a legjobbak közé, de a legrosszabb sem volt. Inkább az utóbbihoz állt közelebb, a vendégek nagyobbik részének nem volt feltenni való aranya. Talán még elinnivaló sem. Mégis sokan kezdtünk kotorászni erszényeinkben, és tapogattuk meg a pénzdarabokat.

Végül persze valaki előguberálta a kért összeget. Hangos nevetés és ugratások közepette kelt föl asztalától, lerakta otromba íját, és megragadta a derekán lógó kardot. Rögtön leírtam magamban: az, aki a derekán hordja, mindig amatőr. A hivatásosok kantárszerű szíjakban járnak.

A kezem szinte magától futott végig a sajátomon. Meg-

nyugtatóan simult a mellkasomra a zöld burnusz alatt. Egycsapás nehéz markolata a bal vállam fölött kilógott a burnusz hasítékán. Persze ilyen görnyedten, ahogy ültem, aligha voltam alkalmas arra, hogy gyorsan előhúzzam, de akkor még nem szándékoztam megmutatni Egycsapás élét a vendégeknek. Sem a szőkeségnek.

Ő a legközelebbi asztalra dobta a fehér burnuszt, és ujjaival hívogató mozdulatot tett. Fényt láttam a szemében, és rájöttem, hogy élvezi, amit csinál. Ennek ellenére hűvös maradt. Nyomát sem láttam rajta félelemnek, büszkeségnek vagy más olyan érzelemnek, ami bajba sodorhatna egy kardtáncost. Gyakrabban fordul elő, hogy azt viszik ki először a körből, aki elveszti a fejét, mint az ellenkezője. Megkapargattam a karmolást a jobb arcomon, és vártam.

Szinte egy csapásra ürült ki a terem padlója. Az asztalokat, székeket, padokat arrább húzták az útból; a vendégek kisebb csoportokban álltak és fogadtak egymás közt, érmék csendültek az asztalokon. Abban nem kételkedtem, hogy a tétek többségét a lány ellen tették. Az is lehet, hogy az összes.

A lány várt. Karjai még mindig az oldala mellett lógtak. Néhányszor megrázogatta a kezét, hogy kilazítsa a csuklóját. Enyhén szétterpesztette a lábait, az egyiket kicsit a másik elé téve. Nem állt lábujjhegyre, legalábbis egyelőre. Azt hittem, hogy ez következik, amikor elkezdődött a kardtánc.

De nem volt ez tánc. Csak a paródiája. Alig rántotta elő a lány a kardját, már ki is tépte a fegyvert a férfi kezéből. A kard a fapadlóra esett, hallani lehetett a silányul edzett fém tompa csattanását. A lány szemében valami nevetésféle bujkált, de nem nézett az előttük heverő kardra.

A férfi keze háromszor is ökölbe szorult. Arca vöröslött a szégyentől és zavartól. Láttam, átfut rajta a gondolat, hogy csalást kiált, vagy valami ilyesmit, hogy felvehesse a kardját, és újrakezdhesse a harcot, de végül nem tette meg. Azt hiszem, megértette, mi a lány szándéka, így hát csak ledobott egy aranyérmét, amely csengve hullott a másik lábai elé.

A lánynak arcizma se rándult. Csendesen mosolygott, ahogy a férfi lehajolt és fölszedte a kardot. Aztán, a mosolynak már csak halvány árnyékával, hátrasimította néhány hajtincsét.

— Ki a következő?

Nem vette fel a pénzt. Ezzel jobban kifejezte első ellenfele iránti megvetését, mint én tehettem volna szavakkal. Minden szem a borfoltos padlón heverő, csillogó aranyra tévedt, majd visszatért a lányra. Ha ő nem veszi fel, akkor más sem. A vesztes bárdolatlan és gyerekes viselkedésével többet ártott saját magának, mint ellenfelének.

A következő férfinak egy kicsit jobban ment. Hosszabb ideig sikerült kezében tartania a kardja markolatát, de végül a lány finom mozdulattal kicsavarta a kezéből, majd visszalépett, amikor a másik felordított a meglepetéstől. De ez az ember legalább vesztesnek volt jobb; átadta a pénzt, és miközben visszavette a kardját, meghajolt a lány felé.

Amaz megint nem szólt. Minden egyes szavával csak hangsúlyozta volna a másik vereségét, és ez nem állt szándékában. Már így is eléggé belegázolt a kollektív férfibüszkeségbe; a győztes megjegyzései csak rontottak volna a dolgon.

Láttam az ujjai furcsa görbülését. „Gyere közelebb", mondták a mozdulatok. Már majdnem meg is tettem, de aztán máshogy döntöttem. Semmi jó nem származott volna abból, ha lerombolom a tiszteletet, amit sikerült felébresztenie. Ellenem nem volt esélye. A táncát is élveztem, és nem akartam neki ilyen hamar véget vetni.

Egy harmadik férfi lépett a terem közepére, átlépve a képzeletbeli kör vonalát. A kört homokba szokták rajzolni, és az a kardtáncos, aki kilép belőle, rögtön veszít. De egy zárt helyiségben, ahol nincs kör a padlón, megváltozik a tánc. Csak egészen kicsit, de nyilvánvalóan. Mindenki tudta, hol a határvonal. Persze a lány is.

A szemei összeszűkültek. Egy pillanatra mintha elismerést láttam volna megvillanni bennük, de az arca továbbra is megtartotta hideg kifejezését. Aztán megláttam a férfi mellén keresztben futó kantárt, rögtön tudtam, hogy kardtáncos. Nem ismertem — a Délvidék nagy, és még én sem ismerhetem mindet —, de nyilvánvaló volt, hogy hivatásos. Nem lógtak róla felesleges díszek, zsinórok és mütyürkék. Nyugodtan állt, udvariasan várakozva, és a lány ajka mosolyra görbült.

— Eleget láttál? — kérdezte a férfit.

— Eleget ahhoz, hogy számolnom kelljen veled.

— Igazán köszönöm.

A férfi elmosolyodott.

— Tartogasd a hálát akkorra, amikor majd élve kiengedlek a körből.

Ez nem csak hősködés volt; egészen komolyan gondolta. Hivatásos volt, és úgy is viselkedett. A körön belül nem is lehet másképp.

Nem volt igazi kardtánc. Először is: karddal a kézben kezdték. Szűk helyen ez megszokott dolog — nincs hely az igazi tánchoz —, de ez megváltoztatja a feltételeket. Ez általában azt jelenti, hogy a dolog csak az első szúrásig megy, mert a kör túl kicsi a hagyományos variációkhoz. Kíváncsi voltam, hogy a férfi hogyan fejezi be. És arra is, hogy életben hagyja-e majd a lányt.

Mindenki más ezt tenné. A lány a saját győzelmére fogadott. Egy kardtáncos számára azonban a tánc nagyon komoly dolog. Az ilyesféle kihívások esetén a tánc általában barátságos, inkább csak erőfitogtatás, de esetenként halállal is végződhet. Jogában áll, hogy megölje. A lány azt állította magáról, hogy kardtáncos — meglehetősen eretnek dolog, ha figyelembe vesszük a nemét —, a szabályok mindenképpen megengedték volna a halálát.

Mégsem hittem, hogy megöli. Végül is férfi volt, a lány pedig csodálatos. Az egész csupán udvarlási szertartás lesz.

A kardok felemelkedtek. Összecsaptak. Csengve váltak széjjel, aztán megint összeakaszkodtak. A férfi magasabb és erősebb volt, a lány viszont fürgébb. Ez azonnal látszott. Eddig visszafogta magát, és gyorsan nyert, mert nem látta értelmét annak, hogy ingerelje a többieket. De most táncolt. Most hajladozott a teste, röpködött a szőke haj; táncolt.

A férfi vezetett, a lány csak követte. Aztán fordult a kocka. A lány dominált, aztán elhalványult; cselezett, elkerült egy vágást, ami széthasíthatta volna a fejét. De rögtön visszavágott a saját trükkjével; megszúrta a másik csupasz bordáját a kardja hegyével, aztán arrébb siklott; a másik meglepetten pillantott rá. Akkor megölhette volna a lány. De inkább elugrott és körözött, mintha maga sem hinné el.

Káromkodtam egyet. A lány jól mozgott, és ügyesebben forgatta a kardot, mint ahogy azt egy nőről el tudtam volna képzelni, de érzelgős volt. Nem igazi profi. Hagyta futni a férfit. Ha a helyében lettem volna, én azonnal levágom.

— Bolond — morogtam magamban. — Még egy gyerek is tudja...

Egy szempillantással később a kardtáncos vörös vonalat húzott a lány egyik megvillanó combjára. Láttam az arcán a haragot és szép szemeiben az ijedtséget. Azt hittem, eldőlt a dolog; már elégszer láttam, hogy vesztik el az újoncok ügyességüket és támadókedvüket abban a pillanatban, ahogy vért látnak, még ha csak karcolásnyit is. Biztosan fájdalmas volt az a vágás, de ez aligha befolyásolhat egy hivatásost.

De ő nem volt az. Csak egy nő volt, és ez hirtelen mindenkinek eszébe jutott. A férfit is beleértve, akivel szemben állt.

Vissza is lépett egyet. Nem eresztette le a kardját, de nem is használta ki az előnyét. Csak állt, várta, hogy elmúljon a másik ijedelme, és ebben a pillanatban már elveszett.

A lány pengéje megvillant, egyszerre érte a férfi mindkét alkarját, aztán ahogy az elkáromkodta magát, a csuklóján keresztül levágta az egyik hüvelykujjának hegyét. Vér hullott, és egy kard is.

A férfi szájába vette az ujját, aztán kihúzta. Arcának hitetlenkedő kifejezése keveredett a szemében tükröződő fájdalommal. Aztán megint káromkodott, és tehetetlenül meredt vérző hüvelykjére.

Szinte az én ujjam is belésajdult, de a büszkeségem nem. Megérdemelte a vereséget. Senki sem teheti meg, hogy nem figyel oda eléggé az ellenfelére a körben, még ha egy nő is az.

És én nem is szándékoztam ezt tenni.

Ezt szinte rögtön éreztem. Arcok fordultak felém. Megindult a suttogás. Csak néhány foszlányt tudtam kivenni, azt, hogy „Homoktigris" és „kardtáncos". Lassan fölegyenesedtem a padon, és vállamon a pengével a falnak támaszkodtam. Vártam. Végül persze odajött valaki, hogy megtudakolja, érdekel-e a dolog.

Érdekelt. De vártam, amíg megállapodtak a díjban. Aztán

lustán kinyújtóztattam a lábam, és felálltam, hogy jól lássák magas termetem és figyelemreméltóan széles vállaimat. Na meg a burnuszom alatt szerényen meglapuló Egycsapást.

— Én egyenes ember vagyok — mondtam mindnyájuknak. — Senkit sem akarok becsapni. Ezt tudjátok, hisz ismertek. De itt most valami fontos dolog forog kockán. — Hatásszünetet tartottam, aztán lassan elvigyorodtam. — A hírnevem.

Bejött a nevetés, amire számítottam. Megkönnyebbülés söpört végig a helyiségen, a vendégek felélénkültek, és vidáman kiáltoztak, abban bíztak, hogy én majd helyreállítom a férfinem büszkeségét ezzel a nővel szemben. Még ha legyőzött is három férfit — köztük egy hivatásost —, egyikük sem volt a Homoktigris. Egyikük sem volt legendás kardtáncos...

A lány a láthatatlan kör közepén állt, egyik kezében a pénzdarabokat szorongatva. A másikban a kardja volt. Arca kipirult, a szemei dühösen csillogtak, ezt jó jelnek véltem. Ez a harag harca volt, akárhogy is nézzük.

— Megérdemelsz valamit a fáradozásodért — mondtam neki. — Mit szólnál egy kilencven a tízhez felosztáshoz? Tíz neked, ha vesztesz.

Eszembe jutott, hogy a „ha" érzékenységre enged következtetni, és hogy talán jobb lett volna, ha „mikor"-t mondok.

— Minden a győztesé — zárta le a kérdést északi akcentusával.

Rávigyorogtam.

— Ez azt jelenti, hogy te egészen, plusz a pénz... mikor én győzök. — Ezúttal nem tudtam elkerülni az igazságot.

Megfordult, a pulthoz ment, és lerakta az érméket. Két aranyat. Az első még mindig a földön volt. Amikor visszafordult, még vörösebb volt az arca. „Minden a győztesé."

— Részemről rendben. — Végignéztem az izgatott közönségen. — Hol egy erszény? Tegyetek föl egypár garast, megéri a szórakozást. Legyen miért táncolnunk!

Elértem a kívánt hatást. Valaki egy erszényt adott körbe, és mire visszaért, már majdnem tele volt. Persze nem csupa arannyal, de azért így is jelentős összegre rúgott. Mindenki tenni akart valamit azért, akire fogadott; vagy a lány, vagy én viszem haza a zsákmányt.

Megint a lányra vigyorogtam.

— Ez az utolsó alkalom egy méltányos megegyezésre.

— Hallottad az ajánlatomat! — Az arca teljesen kifejezéstelen volt.

Sóhajtottam.

— Nem fogadhatom el, hogy méltánytalanul előnybe kerüljek veled szemben. Kivéve persze, ha tudod, ki vagyok.

— Egy túlméretezett, kissé részeg alak — mondta határozottan. — Ugyan, mi más?

Mérgesen néztem rá.

— Nem vagyok részeg.

Figyelmesen megnézett.

— Ezt majd a kör dönti el... Nos, hát akkor ki vagy?

— A nevem — mondtam — Homoktigris.

Láttam rajta, hogy ez talált. Északi volt, tehát idegen, de már elég régóta lehetett délen, hogy halljon rólam. A legtöbben már hallottak. A hírem körbejár.

— Kardtáncos. — Lágyan mondta, nyelvén görgetve a szavakat. — Te igazán a Homoktigris vagy?

Szórakozottan az arcomon lévő karmolásokra böktem.

— Szólíts csak egyszerűen Tigrisnek!

Mély lélegzetet vett, amikor is előnyösen érvényesültek elülső domborulatai. De amikor kifújta a levegőt, már tudtam, hogy döntött.

— Már megegyeztünk.

— Biztos?

Végignézett a várakozó arcokon.

— Nem akarom lerombolni ezeknek az embereknek a reményeit, akik azt akarják látni, hogyan nyársal fel engem a legjobb kardtáncosuk. — Gúnyos mosoly bujkált a szemében. — Táncolj velem, Tigris!

— Kint — mondtam én. — Legyen valódi ez a tánc.

Kicsit megdöntötte a fejét, aztán bólintott. Kimentünk.

A délvidéki nap igen forró. Úgy áttüzesíti a homokot, hogy ordítani tudnál, de nem teszed. Nincs nyálad hozzá. Megtanulsz ezzel élni. Vagy meghalni.

Az évnek ebben a szakában nem olyan borzasztó a hőség. De éppen elég ahhoz, hogy felforrósítsa kezedben a kard markolatát, és talpad tiltakozni kezdjen a sarudon átsütő forróság ellen. Majdnem azonnal levettem a burnuszom, és egy rövid, bőr ágyékkötőben álltam vele szemben. Aztán kioldottam a bőrkantárt, és azt is a selyemhalom tetejére dobtam. Egycsapás már a kezemben volt, vártam, amíg két ember megrajzolta a kört.

A markolat a kemény hús és a fém tökéletes érintkezésével simult a kezembe. Egyszer, még nagyon kezdő koromban, kipróbáltam, hogy bőrrel tekerem körbe a markolatot. Ez azért kellett, hogy kényelmesebb legyen a tenyeremnek, de aztán rájöttem, hogy jobb enélkül. A kezeim úgy megkérgesedtek, hogy alig éreztem a markolatot, és a meleg is halvány volt az arany fényességéhez képest. A penge vakítóan tükrözte vissza a napfényt. Mosolyogtam.

A kör közepére léptünk. Én pontosan középre raktam Egycsapást, és szememmel felmértem az ő kardját, ahogy ő is leteszi. Egy nőhöz mérten nagy volt, de nem vehette fel a versenyt Egycsapással. Kevés kard van, ami felvehetné.

— Sok szerencsét, bascha — mondtam.

— Majd megcsinálom a sajátom. — Hátat fordított nekem, és a kör széléhez ment. Láttam, hogy mozog a szája; elkezdte a dalát.

Bent nem használta. Talán azt gondolta, hogy ellenfelei méltatlanok a megtiszteltetésre, mert ez az volt. Még az a kardtáncos, akit legyőzött, az sem tudott dalt kicsalni belőle. Figyelmesen néztem, próbáltam kifürkészni a szándékait, aztán megráztam magam, és a saját körrészemhez ballagtam. A két penge egymás mellett ragyogott a fényben.

Éreztem izmaim ismerős feszülését, és a gyomromban az összecsomósodó izgalmat. De a feszültség majdnem azonnal ki is engedett, eloszlott az izgatott várakozás. Hűvös voltam és nyugodt. Vártam, és ő is így tett.

Hallottam a dalát. Lágyan hangzott, személyesen, mégis eljutott az én oldalamra. Azt akarta, hogy halljam. Nem értettem — északi dialektussal énekelte —, de a lényegét felfogtam. A halál dala volt, de az életé is. Tisztelgés az ellenfele előtt, a hamarosan kimutatandó ügyesség dicsérete és a tánc ünneplése. Végeredményben mégiscsak hivatásos volt.

Mosolyogtam.

— Minden a győztesé. — És már futottunk is.

Nagy vagyok, de gyors. Elsőnek én értem el Egycsapást. Kirántottam a kardot a homokból, leráztam róla a forró

szemcséket, ahogy a kezembe vettem. Aztán megtettem az első mozdulatot. De így is sikerült meglepnie.

Tudtam, hogy kevesebb energiája van, mint nekem; az előző három tánc is kivett belőle. De levetette magát a homokra, arrébb gurult, felém kapott, aztán egyetlen kecses mozdulattal megint talpra állt. Fölfelé vágott, kardja beleütközött Egycsapásba, amit éppen lefelé eresztettem. Egész karján megfeszültek az izmok; elég sokáig tartotta ezt a pozíciót ahhoz, hogy megtörje a lendületem, aztán elhajolt és arrébb táncolt. Én csak álltam a homokban, sértetlenül, de bebizonyosodott, hogy ravaszabb nálam.

Fenyegetően néztem rá a kör másik végébe. Ez a tánc tovább fog tartani, mint gondoltam.

Nem nevetett. Óvatosan körözött és figyelt; hideg profizmusában már nyoma sem volt a „gyere közelebb" stílusnak. Lábujjhegyen egyensúlyozott, de egy pillanatra sem állt meg; haja a füle mögé volt simítva, de a mellei elé vetült, amikor finoman előrehajolt. Már nem énekelt, de nem is volt rá szüksége. Elérte a célját.

Pengéink megint találkoztak, a fémes sikolyok ellenpontozták egymást. Kétszer megvágtam az alkarját, aztán én éreztem szúrást a csuklómon. Már önmagában csoda volt, hogy egyáltalán meg tudott vágni, hát még az, hogy ennyire.

Alig voltam tudatában a hallgatóság jelenlétének. A zsongás úgy vett körül minket, akár egy második kör. Kiáltásokat, megjegyzéseket és nevetést hallottam, meg az arany csengését, ahogy emelték a téteket.

A lány mosolygott.

— Táncolj velem, Tigris!

Táncoltunk. Szállt a homok, villogtak a pengék, és folyt rólunk az izzadság. Megpróbáltam kipislogni a maró sót szememűből, és éreztem, hogy a torkom fájdalmasan összeszorul a szárazságtól. Egycsapás újra és újra villant, amikor hárított vagy támadott, és a lány újra és újra riposztozott. Ha én magas voltam és erős, akkor ő gyors volt és hajlékony; ahol az én mozdulatom hosszabb volt, ott az övé finomabb; és ahol én voltam az ügyesebb, ott ő kiszámíthatatlanabb. Ezek mind előnyére szolgáltak.

Végül, mikor már elfáradtam ettől az egyenlőtlen tánctól, úgy döntöttem, hogy véget vetek neki. Jól csinálta. Jobban, mint vártam. De ő nő volt, én pedig férfi.

És a Homoktigris sosem veszít.

Rávigyorogtam, bár ez inkább csak erőlködő vicsorítás volt.

— Jó ez a tánc — mondtam —, de én jobb szeretnék ma éjjel valamilyen más küzdelmet...

— Az ágyban? — csipkelődött. — Ahhoz előbb győznöd kell.

Meg is tettem. Természetesen. Egy kicsit felé hajoltam, és hagytam, hogy Egycsapás egy kicsit jobban megízlelhesse a húsát, aztán kiütöttem a kardot a kezéből. Ráléptem, még mielőtt utánanyúlhatott volna.

— Elég — mondtam könyörületesen. — Vége a táncnak.

Kitört a taps és üdvrivalgás. Az emberek egymás hátát veregették; érmék cseréltek gazdát, és a tulajdonos italt kínált.

De nem mentem be azonnal. A lányt figyeltem, ahogy izzadtan, üres kézzel és büszkén áll előttem, még némi mosolyt is erőltetett az arcára.

— Te tényleg a Homoktigris vagy.

Megérintettem a nyakamban függő fekete karomfüzért.

— Ebből sem hitted el?

— Nem. Sem pedig a hegekből az arcodon. — Sóhajtott, és félresimította haját a homlokából. — De reméltem, hogy győzök.

— Az első eset, amikor vesztek, egyben ez utolsó is lesz — mondtam. — Hát ennyire meg akartál ölni?

— Már öltem — mondta védekezőn.

— Nem ezt kérdeztem.

Fintort vágott.

— Nem, megölni nem akartalak. Csak legyőzni.

— Mert férfi vagyok...

Szemöldöke fölszaladt. Valódi meglepődéssel nézett rám.

— Nem... én győzni akartam.

Lehajoltam a kardjáért. A nézők nagy része már befelé indult, de néhányan hátramaradtak, hogy gratuláljanak. Amikor visszaadtam a fegyverét, igazi Homoktigris-mosolyommal néztem rá.

— Majd táncolunk megint, bascha... este az ágyban. Akkor talán majd hagylak győzni.

— Még hogy hagysz! — fortyant fel. Szemei haragosan szikráztak. — Amit csinálok, azt én csinálom! Nem pedig hagyják, hogy csináljam!

A gratulálók nevettek. Ettől rögtön elhallgatott, mintha nem akarta volna, hogy szerencsétlen vesztesnek, vagy ami talán még rosszabb, csalódott nőnek higgyék. De láttam a vörös foltokat az arcán, ahogy az ivó felé indult.

A vállára tettem a kezem.

— Akármi is az eredmény, jól táncoltál.

— Ahhoz képest, hogy nő vagyok?

— Akárkihez képest.

Ujjaimmal gyengén megszorítottam, amikor láttam a bámészkodókat.

— Gyere, menjünk be, meghívlak egy italra.

— Az én aranyamon? — mosolygott keserűen. — Nos, nekem is tetszett a dolog. Igazán. És mindig megfizetem, amivel tartozom.

Éreztem, hogy magában felmér.

— Talán nem is lesz olyan rossz.

Elmosolyodtam.

— Tudod, hogy én a Homoktigris vagyok.

Elnevette magát.

— Hát persze hogy az vagy.

Bementünk az ivóba, és nyakára hágtunk a maradék aqivinak.

Ugyanolyan jól iszik, mint ahogy táncol.

Abban a csendes, rövid órában, amikor még a patkányok sem zörögnek, megéreztem langyos leheletét a fülemen. Kinyitottam először az egyik szememet, aztán a másikat is.

— Mi van?

— Mennyi? — kérdezte. — Mennyi volt az erszényben?

Vigyorogtam.

— Úgy érted, hogy mennyit vesztettél?

— Így is lehet fogalmazni.

A hátamra fordultam, és egyik kezemmel a párna alá nyúltam, a másikkal pedig a vállamra vontam a fejét. Teste lágyan és melegen simult az enyémhez.

— Egy egész hónapra elég, hacsaknem közönséges módon elszórjuk.

— Én sosem vagyok közönséges.

— Pedig azt hittem, hogy az vagy, amikor délután megvágtam a karod.

Hümmögött.

— Megérdemelted volna, amiért úgy megvágtál. Miért csináltad?

— Gondatlan voltál. Hagytad, hogy az a kardtáncos megsebezzen. Csak fel akartalak ébreszteni.

— Megérte, hogy vérezni láss?

Arcomat a hajába fúrtam.

— Szét akartam hasítani azt a fickót, Del. De te helyettem is megfizettél neki.

Sóhajtott.

— Tigris... nem csinálhatjuk ezt örökké.

— Nem. Nemsokára rájönnek, és valami más után kell néznünk.

Egy darabig hallgatott. A szobában sötét volt, alig láttam őt, de a haja halványan csillogott. Aztán megint sóhajtott.

— Nem azért lettem kardtáncos, hogy ostobák pénzét kicsaljam.

— Én sem, Del. De amíg nem találunk megbízót magunknak, addig csinálnunk kell.

— Tudom. — Szorosabban hozzám bújt. — De már unom, hogy mindig nekem kell veszíteni.

Elvigyorodtam.

— Te aztán igazán tudod, hogy ezek a délvidéki fickók egy lyukas fityinget sem tennének fel, ha elhinnék, hogy egy nő győzhet. Ez benne van a játékban.

Hallgatása maga volt az ékesszóló tiltakozás.

Oldalamra fordultam és hozzá hajoltam.

— Mindemellett — mondtam szárazon — mindketten tudjuk, hogy bármikor kihúzhatnád a lábam alól a talajt a körben. Nem lenne esélyem veled szemben, ha egyszer úgy istenigazából táncolni akarnál.

Elmosolyodott. Aztán elnevette magát. Csak egyszer, de ez is elég volt.

Mi mást lehetne mondani az igazságra?

Hoppán Eszter fordítása
Bíró Péter rajzai

ANDRÉ NORTON

ÁLOMKOVÁCS

Bármilyen meglepő is, az André Norton név mögött — ami férfira utal — egy nő rejtőzik. Igazi nevén Alice Mary Norton, 1912-ben született. Kénytelen volt férfi álnevet felvenni, mert amikor írni kezdett, még nem voltak igazán elfogadottak e műfajban a női alkotók. Érdekes módon a tényleg nagy fantasy írók mind kirándulgatnak az SF területeire is. Ez így van minden férfi írónál, de a nők közül csak kevesen teszik ugyanezt. André Norton egyaránt ír mindkét műfajban, sőt 1983-ban SFWA Grand Master (Amerikai Science Fiction Írók Nagymestere) címmel jutalmazták munkásságát. Ugyanúgy, miként Howard megteremtette írásaival a hard fantasyt, úgy Norton az ellenpárját, a softot. Nehéz lenne most felsorolni jellemző munkáinak akár csak egy töredékét is, hiszen mind ez idáig több mint kilencven könyvet írt. Számunkra a legfontosabb és leghíresebb a Boszorkányvilág (Witch World) ciklusa. Ennek sikerességére jellemző, hogy a kötet, melyből a következő novella is származik, 1987-ben a tizennegyedik kiadást érte meg. Talán néhányaknak feltűnik a hasonlóság a 4. számban található Charles de Lint: Fehér út helyszínével. Nem véletlenül. A fantasy írók között szintén szokás, hogy egy kitalált világon többen is tevékenykednek. Charles de Lint egyike André Norton felfedezettjeinek, akik a Boszorkányvilágon tevékenykednek. — NCS

Nagyon sok mese létezik e földkerekségen, ami a dalkovácsok üllőjén született.

Hogy mi igaz belőlük — ki tudná megmondani? De azért a leghihetetlenebb mesében is megbújhat valahol az igazság csírája. Akárcsak az Álomkovács történetében; de mivel nem él már senki, aki a mese igazát bizonyítani tudná, a főhős akár a Fos Tern kimérését is megpróbálhatta, merőkanállal a kezében.

Élt egyszer Ghyllben egy Bronson nevű kovácsmester. A mesterség minden fortélyát kitanulta, értett a bronz, a vas, sőt még a nemesfémek megmunkálásához is. Bár ez utóbbiak nem sűrűn kerültek szerszámai alá.

Két fia volt, Arnar és Collard — mindkettő szép szál legény. Bronson szerencsés ember hírében állt, nemcsak Ghyllben, (ez a falucska Ithon-völgyben fekszik, a folyó elágazásánál), de olyan távoli helyeken is, mint Sym vagy

Boldre. Évente kétszer lehajózott a folyón Twyfordba, hogy ott eladja portékáit: kovácsoltvas használati tárgyakat, kardvasakat, néha ezüst melltűket és -láncokat.

Ez még a térség leigázása előtti időkben történt, amikor Nagy-Hallackban békesség uralkodott; leszámítva azt a pár zsiványt, erdei csavargót és hasonlót, akik időről időre betörtek a síkságról fosztogatni. Később azonban a magasabban fekvő völgyek lakói rákényszerültek arra, hogy fegyvert ragadjanak.

Ithon-völgy ura Vescys volt. A völgylakók elég ritkán látták, mert mióta a tengerparti területeket megörökölte anyjától, ott élt feleségével. Így a falu mellett álló várban csak egy maroknyi idősebb ember és egy-két mosónő lakott, legnagyobb része azonban üresen állt.

Három évvel azután, hogy Vescys másodszor megnősült (amiről a völgylakók egy hírnők útján értesültek), különös eset történt Ghyllben.

Egy vándorkereskedő érkezett a hegyek felől; egyik lova színtiszta fémmel teli zsákokkal volt megrakva, melyhez hasonlót még maga Bronson se látott. Csillogása, érintetlen, nyers felülete megigézte a kovácsot. És miután egy darabkát kipróbált belőle, lelkesen alkudni kezdett az egész rakományra. Ám amikor a fém származási helye felől érdeklődött, a férfi kitért a válaszadás elől. Bronson ezt annak tulajdonította, hogy biztos magának akarja megőrizni a titkot. Mivel a ló lesántult, a kereskedő szemmel látható vonakodással (vagy csak úgy tűnt?) kötélnek állt, és két zsákkal eladott a kovácsnak ebből a különleges, aranynál is puhább anyagból.

Bronson nem látott azonnal munkához. Ült, nézte a fémet, és azon gondolkodott, hogy mire használja fel. Aztán úgy döntött, hogy először egy kardot készít belőle. Az a hír járta ugyanis, hogy Lord Vescys meglátogatni készül birtoka e legnyugatibb csücskét. Egy ilyen remekmívű ajándékkal biztosan elnyerhetné kegyeit!

Az olvasztást Collardra bízta, hiszen elég ügyes volt már ahhoz, hogy ilyen feladatokat elvégezzen. Meghagyta, hogy a két fiú felváltva dolgozzon a fémmel, hogy mire a kereskedő visszatér a második szállítmánnyal — mert ebben bízott —, kiismerjék a megmunkálás összes fortélyát.

És ezzel tudtán kívül örök nyomorúságra kárhoztatta fiát. Mivel, bár soha senki nem tudta meg az okát, az olvasztás során egy hatalmas robbanás szinte porig rombolta a kovácsműhelyt, ami, mint kiderült, nem Collard hibájából történt, őt következetesnek és lelkiismeretesnek tartották. A romok alól kiszabadított, eszméletlen Collardot mindenki halottnak hitte. De talán jobb is lett volna neki, ha nem marad életben. Hiszen a testet-lelket egyaránt megkínzó, elcsigázó hónapok után felépülve, nem volt többé ember. Elgyötört testét Sharvana, a jósnő vette gondjaiba. De ami kunyhójából elővánszorgott, nem a szálfatermetű Collard volt, apja büszkesége, hanem egy torz lény, amelyhez hasonlót a Régiek romvárosaiban található ijesztő faragványok ábrázolnak.

Ami az arcából megmaradt, még ijesztőbb volt, mint az éjszakai temetőkben bolyongó kísérteteké. Sharvana ugyan ezen is megpróbált segíteni, de minden igyekezete hiábavaló maradt, hogy a fiú rútságát elrejtse társai szeme elől, bár azok rögtön elkapták tekintetüket, amikor észrevették a feléjük sántikáló Collardot.

A jósnő rugalmas bőrből álarcot készített a szétroncsolt arcra, amit a fiú sohase vett le, csak ha egyedül volt. Ennek ellenére, ha tehette, messzire elkerülte az embereket.

Az atyai házba sem tért vissza, a kert végében álló öreg viskóban lakott. Ezt is csak éjjelente javítgatta, nappal sohasem jött elő — nehogy a régi barátai meglássák. És lassanként otthonos kunyhót varázsolt a viskóból. Hiszen a baleset az ügyességével és a tudásával nem tudta azt tenni, amit a testével művelt.

Éjszakánként szívesen dolgozott volna a kovácsműhelyben, de az apja nem engedte. A kalapácsütések hangja az emberek eszébe jutatta volna Collardot, márpedig ők nem akartak emlékezni rá. Így a fiú nem lépett többet a műhelybe.

Senki sem tudta azt, amit ő, az emberek kezdtek lassan megfeledkezni róla. A következő nyáron, fivére és Nicala, a molnár lánya esküvőjén sem volt ott, sőt még arra is vigyázott, nehogy az ünneplők közül valaki megpillantsa.

Három évvel a baleset után történt, hogy Collard először emberek közé ment, amikor is egy másik vándorkereskedő érkezett a kovácsműhelybe. Amíg a kereskedő Bronsonnal tárgyalt, Collard az árnyékba húzódott. De miután azok megkötötték az üzletet a tőrökre, előbicegett és megérintette a kereskedő karját. Szótlanul egy asztalhoz intette, ahol egy ruhadarabból különös figurákat csomagolt ki, amelyeket felsorakoztatott az asztalon. Némelyik állat formájú volt, a többi emberforma, de olyan izmos, szabályos vonalú testtel, amilyen csak a régi mesék hőseinek lehetett. Mintha a szerencsétlen Collardnak — aki arra volt ítélve, hogy hátralévő éveit nyomorékként élje le — a normális, emberi élet utáni vágyakozása testesült volna meg bennük.

Volt, amelyik fából készült, de a legtöbb fémből. Bronson, akit elbűvölt a látvány, felfigyelt a fém különös fényére. Az idegen anyag volt, amihez a baleset után nem mert többé hozzányúlni. A kereskedő azonnal felismerte: a figurák értékesek, és megpróbálta olcsón megszerezni őket. De Collardnak harsány, károgásszerű hangján sikerült olyan jó árat kicsikarni belőle, amin még az apja is elcsodálkozott.

Miután a férfi elment, Bronson izgatottan fordult fiához. Még az idegenkedéséről is megfeledkezett, amit a kifejezéstelen álarc láttán érzett, melyben az élet egyetlen jele az izzó szempár volt.

— Collard, hogyan csináltad ezeket? Sohasem láttam ehhez hasonló kovácsmunkát! Még Twyfordban sem, a tengeren túli kereskedők házait járva. Azelőtt... Azelőtt sohasem készítettél ilyeneket!

De ahogy az álarcra nézett, elbizonytalanodott a hangja. Mintha nem is a saját fiához beszélne, hanem egy titokzatos idegenhez, akik a szóbeszéd szerint az év egyes időszakaiban bizonyos sziklák között — amelyeket okos ember meg sem érint — bukkannak fel.

— Nem tudom — hangzott a fülsértő, állati rikácsoláshoz hasonló hang. — Valahogy belém költöznek... aztán elkészítem őket.

Amikor el akart fordulni, az apja megragadta a karját.

— Nagyon jó üzletet...

Az asztalon egy kupac tengerentúli pénzérme feküdt — abból a fajtából, amit bármire el lehet cserélni, még fémre is —, egy vég bíborszínű finom szövet és két faragott csontnyelű tőr.

— Megtarthatod. — Collard talán vállat akart vonni, de a görcsös mozdulattól elvesztette az egyensúlyát, és kénytelen volt az asztalon megtámaszkodni.

— A magamfajta minek... kinek gyűjtsön vagyont? Úgy sincs egy apa se, aki hozzám adná a lányát.

— Ha nincs rá szükséged, miért álltál le alkudozni a ke-

reskedővel? — Arnart egy kicsit bosszantotta, hogy öccse, aki régebben nem volt túl sokat ígérő ifjú, most egyszerre eladható árut tud készíteni, és ráadásul nem is akármilyet.

— Nem tudom. — Az álarc most Arnar felé fordult. — Talán csak azt akartam tudni, hogy egy ilyen ravasz kereskedőnek is megtetszik-e. De köszönöm, apám, hogy eszembe juttattad egy másik tartozásomat! — Felemelte az asztalról a szövetet, és kiválasztott egy kis aranyérmét, amire kis kampót erősítettek, hogy láncon lehessen hordani. — A jósnő nagyon sokat tett értem.

Aztán hozzátette:

— Ami a többit illeti — hadd járuljak vele hozzá a háztartáshoz, ha már a műhelyben nem tudom megkeresni a kenyerem...

A sötétség beálltával elindult, hogy elvigye Sharvanának az ajándékait. A kis ház levegőjét a száradó gyógyfű és a gyógyteák kellemes illata fűszerezte. Collard az asztalra tette a medált és a szövetet. Egy sebzett szárnyú bagoly szállt a feje feletti polcra, és a többi szelidített állatka is menedéket keresve rebbent szét jöttére.

— Elkészítettem. — Sharvana a szekrényhez lépett, és egy másik maszkot vett elő. Ez az előzőnél is rugalmasabb volt. Collard csodálattal simogatta.

— Kitűnően kikészített pergamen, az időjárás is érlelte. Azt az anyagot kerestem, ami a legjobban megfelel a célnak. Próbáld fel! Ó, dolgoztál? — kérdezte az asztalra pillantva.

Collard elővette zekéje zsebéből az utolsó ajándékot, amit a nőnek hozott. A kereskedő, akinek reggel annyira megtetszettek a kis figurák, ebbe az első pillantásra beleszeretett volna. Egy szárnyas női alakot ábrázoló szobrocska volt, kezét széttárva az ég felé emelte, mintha éppen fel akarna szállni a felhők közé, hogy megkeresse azt a csodát, melyet ott látott, össze se lehetett hasonlítani a reggeliekkel, olyan volt, mint a tökéletesre kalapált kardvas a durva öntvényhez képest.

— Láttad... őt? — Sharvana kinyújtotta a kezét, mintha fel akarná emelni, de nem merte megérinteni.

— Mint a többit — válaszolta. — Az álmaimban... de aztán felébredek, és elkészítem őket, mert rájöttem, hogy életre tudom kelteni az álmaimban szereplő lényeket. Jósnő, ha jót akarsz velem tenni, kérlek, adj nekem a füveid közül valamit, amitől örökre álomra hajthatom a fejem!

— Ezt nem tehetem, tudod jól. Hiszen akkor a munkám erkölcstelenné, értelmetlenné válna. De elárulnád nekem, hogy miért álmodsz ilyeneket, vagy hogy milyen tájakat látsz álmodban?

— Csak azt tudom, hogy a táj nem a Völgyek vidéke, vagy legalábbis nem a jelenlegi állapotában. Álmodhat az ember a távoli múltjáról?

— Az ember a saját múltját álmodja meg. Miért ne lehetne az ajándéka, hogy arról a múltról álmodjon, amelyben még nem is élt?

— Ajándéka? — ragadta ki a szót, és keserűen dobta vissza: — Miféle ajándék?

A jósnő végigjártatta tekintetét a figurán.

— Collard, tudtál te azelőtt ilyesmit csinálni?

— Tudod, hogy nem. De ha én is úgy tarthatnám a kezem, mint ő! Mindet eladnám egy egyenes hátért, egy arcért, amely láttán nem sikoltanak a nők félelmükben.

— Sohasem engedted, hogy jósoljak neked...

— Nem, és nem is fogom! — fakadt ki a fiú. — Ki engedné meg az én helyemben? Ami pedig az álmaimat és a figurákat illeti — ez valahogy rám tört. Az anyag, amivel azon a napon a kovácsműhelyben dolgoztam, nem közönséges fém volt. Valamilyen végzetes bűverő lehetett benne. De a kereskedő nem tért vissza többé, hogy megkérdezhessük tőle, miféle.

— Énszerintem — mondta Sharvana — az anyag a Régiek erődjeinek egyikéből származhatott. Egyszer háborúztak, csakhogy nem hagyományos kardokat, lándzsákat és íjpuskákat használtak, hanem sokkal erősebb fegyvereket. A kereskedő valószínűleg bemerészkedett egy erőd romjai közé, és elhozta onnan a fegyvereket.

— Fontos ez? — kérdezte Collard.

— Csak ez a fontos. A tárgyakba, amelyeket az ember érzelmei által vezérelve használ, két kezével formál, állandóan magánál hord, beleköltözik egyfajta... nem tudom másként nevezni: „élet", és ezt az évek hosszú során át képes magában hordani. És ha ez az érzelemtöredék, ez a bizonyos élet egyszer kiszabadul... Könnyen átszállhat egy elővigyázatlan, nyitott...

— Értem már. — Collard végighúzta ujjait az asztal sima felületén. — Vagyis, amikor lázasan, eszméletlenül feküdtem, olyan nyitott voltam... hogy belém költözött egy másik ember emlékezete?

— Pontosan. Álmaidban talán a múltbeli Völgyeket láttad, olyannak, amilyenek azelőtt voltak, hogy népünk ideköltözött.

— És mi hasznom ebből?

— Nem tudom. De ki kell használnod — használd ki! Mert ha egy ajándékot elhanyagolnak, az elsorvad, ezáltal kevesebb lesz a világ is...

— A világ? — Collard károgása igen messze volt a nevetéstől. — Nekem bőven elég, ha el tudom adni őket. És ha ezzel megkeresem a betevő falatom, senki nem háborgathat! Fiatalon megtanultam, hogy az ember egész életén át egy hosszú, sötét úton bolyong, és útja során nem talál egyetlen hívogató ajtóra sem.

Sharvana csendben hallgatta. Aztán hirtelen elkapta a fiú kezét, még mielőtt az visszaránthatta volna, és tenyerét a lámpafény felé fordította.

Collard nem bírta kiszabadítani a kezét, az asszony ereje ebben a pillanatban felért egy kovácsével. Majd Sharvana előrehajolt, és tanulmányozni kezdte a tenyeret átszövő vonalak kuszaságát.

— Kérlek, ne jósolj! — rimánkodott a fiú. A bagoly megmozdult a feje felett, felemelte ép szárnyát.

— Azt teszem? Hát jó, legyen úgy, ahogy te akarod, Collard. Nem mondtam semmit.

Mire a fiú gyorsan visszahúzta a kezét, mint aki tűzbe nyúlt, és erősen dörzsölgetni kezdte a csuklóját, mintha Sharvana ujjai nyomát akarná onnan eltüntetni.

— A ház áldása kísérjen utadon — búcsúzott Sharvana a völgylakók szokása szerint, és ezek a kellemesen csengő szavak enyhítettek valamit a fiú feldúltságán.

Teltek-múltak az esztendők. Az emberek elkerülték Collard kunyhóját, és ő sem hívott vendégeket, még az apját sem. A vendégek helyett hírek érkeztek a Völgyeken kívüli világból, amely a ghylliek számára éppoly csodálatos volt, mint a dalkovácsok meseviläga.

Amikor Lord Vescys harmadszor is megnősült, már volt egy lánya a második feleségétől, de kevesen tudtak róla. Most azonban elterjedt a híre Ghyllen innen és túl.

Egyik nap lovascsapat érkezett a várba, ezt a középső torony rendbe hozása, takarítása követte. Mindez azért tör-

tént, mert Lord Vescys lányát, Lady Jacindát vidékre küldte, mivel az megbetegedett a városban.

— Megbetegedett! — hallotta Collard, útban a kút felé, sógornője éles hangját. — Ez nem újdonság nála. Matild úrhölgy elég nyíltan beszélt előttem, amikor berendelt, hogy felmérjem, mennyi illatos fűre lesz szükség a padlók felszórásához. A kisasszony sohasem volt igazán egészséges. Apró, torz teremtés, olyan, mint egy csúf kisgyerek, nem mint egy eladósorban lévő hajadon. Olyannyira nem, hogy Lord Vescys bajosan talál embert, aki az oltár elé vezetné, hacsak nem édesíti meg a menyegzőt fejedelmi hozománnyal! Matild úrhölgy szerint az igazság az, hogy az új ara, Lady Gwennan nem akarja közelében tudni a lányt. Nagyon kényes az ilyesmire, és azt mondja, hogy nem tud egészséges fiúgyermeket a világra hozni, ha a házban mindenütt ezt a torz testű, görnyedt hátú lányt kell látnia...

Collard hangtalanul a földre rakta vödrét, és egypár lépéssel közelebb húzódott az ablakhoz. Annyi idő után először kíváncsiság gyötörte. Erősen kívánta, hogy Nicala folytassa, és ő folytatta is, bár sok lényegeset már nem mondott. Aztán Bronson sörért morgott, és Nicala a tűzhelynél folytatta tovább a fecsegést. Collard a kunyhóba érve nem nyúlt a szerszámokhoz; leült a tűzhöz, és a lángokba meredt. Félretette álarcát, és a kezét dörzsölgetve végiggondolta az egészet, amit az ablakból hallott.

Ez a Lady Jacinda... Szóval száműzték ide, ebbe a vidéki várba, hogy jelenlétével ne zavarja a mostohaanyját! Ó, igen, Collard ismerte a régi hiedelmet, miszerint a várandós asszonynak nem szabad torz élőlényekre vagy tárgyakra nézni, nehogy az nyomot hagyjon a magzaton, amit a méhükben hordanak. És Lord Vescys természetesen mindent megtesz, hogy biztosítsa születendő fia egészségét. Lady Jacinda véleményét figyelembe se veszik. Bánja? Vagy épp ellenkezőleg, örül neki — ahogy Collard is —, hogy talál egy külvilágtól távol eső helyet, ahol mindazoktól távol lehet, akikről tudja, hogy nem szeretik őt?

Vágyott-e már arra, hogy megszabaduljon csúfságától? Szívesen jön-e Ghyllbe? Neki is olyan nehéz elviselni a sorsát abban a korban, amikor a szépséget mindennél többre becsülik, vagy még nehezebb, lévén lány? Ez volt az első alkalom, hogy Collard kilépett álmai és keserűsége zárt világából, hogy egy másik emberrel törődjön, aki saját világában él, lélegzik, jár és kel.

Később felállt a tűz mellől, és felvette az asztalról a lámpát. Majd a falipolchoz ment vele, és úgy tartotta, hogy fénye bevilágítsa a polcon álló figurákat. Jókora társaság sorakozott ott, vadállatok és emberalakok egymás mellett. Kritikus szemmel figyelte őket, fejében számtalan kép kavargott. Többet is felemelt, aztán megfordított. De ezt inkább csak amúgy szórakozottan tette, mert közben a gondolataira koncentrált. Végül kiválasztott egyet, amiről úgy gondolta, hogy a legjobban megfelel a céljainak. A szobrocskát az asztalhoz vitte, és elővette a szerszámokat. Egy ágaskodó, lóforma állatka figurája állt az asztalon. Mintha a boldogságtól, a szabadság mámorától megrészegülve ugrándozna. De nem is ló volt, hiszen két bársonyos füle közt apró szarv árválkodott. Collard az oldalára fektette, és elkezdte vésni a talpát. Már hajnalodott, mire végzett vele. A táncoló egyszarvúból pecsétnyomót készített, talpán egy J betűvel, amire egy kecses, indaszerű csipkeminta futott fel. Visszahúzódott az asztaltól. Már alábbhagyott benne a sürgető kényszer, aminek hatására dolgozni kezdett. Miért csinálta ezt? Nehezen bírt ellenállni a kísértésnek, hogy az egészet az olvasztókádba seperje, mert nem akarta látni többé. Ehelyett az asztal legtávolibb sarkába tolta, és arra kényszerítette magát, hogy az egész őrültséget elfelejtse.

Nem volt ott, amikor Lord Vescys megérkezett lányával a faluba, bár minden ghylli odasereglett. Később megtudta, hogy Lady Jacinda hintón érkezett, és úgy be volt bugyolálva köpenyekkel és takarókkal, hogy az arcán kívül nem sokat lehetett látni belőle, azt is alig. Tényleg nagyon kicsi volt, az arca vékony és falfehér.

— Nem lesz hosszú életű, az biztos — jelentette ki Nicala. — Úgy hallottam, hogy Matild úrhölgy már el is küldetett Sharvanáért. A kisasszony ugyanis csak öreg dajkáját hozta magával, de az is ugyanolyan beteges, mint ő. A várban se lesz több mulatság. — Szavaiból kiérződött a sajnálkozás, de persze nem Lady Jacinda nyomorú sorsa iránt, sokkal inkább amiatt, hogy a várban véget ér a lakomák sora, a jövés-menés, ami a falubeliek életében a változatosságot jelentette. Collard végighúzta kezét az álarcon. Az állandó használattól egészen elkopott. Ezért hamarosan meg kell látogatnia a jósnőt. De miért talál ki ilyen kifogásokat, miért próbálja saját magát becsapni? Igenis, szembe kell néznie a valósággal: a lányról akar hallani, a lányról, aki ugyanúgy fogoly csúfsága börtönében, mint ő.

Sötétedéskor elindult. Az utolsó percekben még zsebre tette a pecsétnyomót, és egyfolytában azon tépelődött, hogy mivel indokolja látogatását.

A ház ablakaiból fény szűrődött ki. Collard a megszokott módon kopogott, és a nő válaszára belépett. Sharvana gondolataiba merülve a tűz előtt ült, a fiú meglepődve látta, hogy az utazóköpeny még rajta, csak a csuklyáját vetette hátra. Kezei erőtlenül nyugodtak a combján, arcán szokatlan kimerültség tükröződött. Collard odasietett hozzá, és tenyerébe fogta a nő ernyedt kezeit.

— Mi történt?

— Az a szegény, gyenge teremtés! Kegyetlenség... Micsoda kegyetlenség!

— Lady Jacindával történt valami?

— Kegyetlenség volt... — visszhangozta. — És mégis, milyen bátor! Még akkor is gyengéden, finoman szólt hozzám, amikor bántanom kellett azt a törékeny kis testét. A dajka sajnos már öreg, határtalan szeretetével sem tud segíteni úrnőjén. Az utazás nagyon meggyötörte a kisasszonyt, beteges szervezete nem bírta a gyors iramot. De ő egy szóval sem panaszkodott, mint ahogy a száműzetése ellen sem tiltakozott. Ezt a dajka mesélte nekem, miután a Lady Jacinda szemére enyhítő álmot bocsátottam. De kegyetlenség volt idehozni!

Collard leguggolt mellé, és figyelmesen hallgatta. Lady Jacinda láthatóan elnyerte a jósnő bizalmát. Sharvana különben nem nagyon vett tudomást a jelenlétéről, egész idő alatt maga elé morgott, miközben a gyógyteát kortyolgatta, amit ő főzött neki. Végül Collard, hogy véget vessen a sötét monológnak, elővette tarsolyából a pecsétnyomót, és az asztalra tette. A vesztét okozó idegen fém volt az anyaga. Sokáig dolgozott rajta, sokszor már úgy hitte, hogy ennél szebbet, álomképeit hívebben kifejezőt nem képes alkotni, de újból nekirugaszkodott, mert azt is kevesellte. És az eredmény most itt ragyogott a fényben.

Sharvana mély lélegzetet vett, és felemelte. Amikor meglátta a talpát, bólintott.

— Jól van, Collard. Gondoskodom róla, hogy a kezébe jusson.

— Kérlek, ne! — Utána akart nyúlni, de a keze nem engedelmeskedett.

— De! — A nő nem tűrt ellenvetést. — És ha megkér rá, hozol még többet is. Mert ha a pillanat egy töredékére feledtetni tudod vele nyomorúságos életét, akkor volt értelme a munkádnak. Hozd el, kérlek, a vidámakat, amik felvidíthatják, talán még mosolyt is csalhatnak az ajkára!

És Collard, ahogy hazaért, osztályozni kezdte gyűjteményét, és ijedten tapasztalta, hogy a figurák közt nagyon kevés a vidám. Ezért gyorsan munkához látott, és csodálatosképpen az emlékezetéből előseregló álomlények mind gyönyörűek voltak, vagy mulatságos figurák.

Két alkalommal vitt a jósnőnek a figurák közül, és csak a könnyen formálható, idegen fémmel dolgozott.

Harmadszorra viszont Sharvana jött el hozzá, és váratlan látogatásával nagyon ráijesztett Collardra.

— Lady Jacinda látni akar, hogy személyesen, szemtől szembe köszönhesse meg szolgálataidat.

— Szemtől szembe? — szakította félbe Collard. Kezeit féltőn az álarc elé kapta, hogy ezzel „arcát" kétszeresen is elrejtse.

Sharvanának szikrákat szórt a szeme mérgében.

— Collard, te nem vagy gyáva, vagy legalábbis régen nem voltál az. Csak nem félsz egy szerencsétlen, beteg lánytól, aki köszönetet akar mondani neked? Megbántod, ha nem mégy el. Olyan sok örömet szereztél neki a figurákkal, ne rontsd el ezt, kérlek! A kisasszony tudja... ezért úgy intézte, hogy éjszaka találkozhassatok. Én kísérlek a várba az öregkapun át. Most is nemet mondasz?

Akart volna, de nem tudott. Egyre nőtt benne a vágy, hogy láthassa a lányt. Soha nem mert róla kérdezősködni Sharvanától, talán túl félénk volt, és beérte azzal, amit másoktól hallott, de ezekből a töredékekből nem tudott teljes képet alkotni róla.

Így az éj leple alatt Sharvana kíséretével bejutott a várba, Lady Jacinda lakosztályába, ahol egész idő alatt kínosan ügyelt arra, hogy a lehető legegyenesebben tartsa a hátát, és álarca szorosan simuljon torz arcára, nehogy valaki meglássa — főleg Lady Jacinda ne.

A lány még annál is kisebb volt, mint ahogy az elbeszélések alapján elképzelte. Szinte eltűnt a párnák és prémek között, ahogy a magas támlájú karosszékben ült, ami még apróbbnak mutatta. Nem sok látszott belőle, csak aranyszőke hajkoronája, ami szalagokkal átkötött fonatokban hullt alá a vállára; sápadt, keskeny arca és két apró, fehér madárhoz hasonló keze, ezeket a térdére fektetett táblán nyugtatta. A táblán Collard figurái álltak szép sorban. Néha cirógatón végigjártatta rajtuk ujjait.

Később Collard nem tudott visszaemlékezni arra, hogyan is üdvözölték egymást. De mintha két régi barát találkozott volna össze hosszú, keserves esztendők után, hogy letelepedjenek a napsütésben, élvezni a nap melegét és a találkozás örömét. A lány a munkájáról kérdezte, ő pedig mesélt neki az álmairól. És ekkor Lady Jacinda olyasmit mondott, ami sokáig megmaradt benne:

— Áldott a te kezed, Collard, hogy munkája nyomán ebből a csodálatos fémből állatok és emberek születnek. És most, kérlek, nevezd meg őket!

Mire Collard szép sorjában nevet adott nekik. A lány lelkesen bólintott.

— Eltaláltad! Mindegyiket helyesen nevezted meg!

Ez az álomszerű találkozás járt az eszében egész úton,

ahogy szótlanul lépdelt Sharvana mellett hazafelé. Megpróbálta minden egyes mozzanatát elevenen megőrizni.

Reggel, pár óra alvás után úgy vetette magát a munkába, akár egy őrült. Az egész napot végigdolgozta, űzte, hajtotta a tudat, hogy feladatát be kell fejeznie, és az idő nagyon kevés. Most nem szobrocskát készített, hanem egy, a ghylli várban lévőknél is díszesebb termet, amilyen talán csak a főúri kastélyokban van. A burkoláshoz illatos faanyagot használt, és ahol tehette, a titokzatos fémet.

Amikor már nem bírta, aludt egy keveset. Nem figyelte az idő múlását, enni is csak akkor evett, ha az éhség már mardosta a gyomrát.

Figyelmesen szemügyre vette a berendezést. A teremben két magas szék állt egy emelvényen. Mind a kettő üres volt, és ez valahogy nem tetszett Collardnak. Végigsimított az arcán, amelyet elcsúfított, örök életre megbélyegzett a baleset, de most még erről is megfeledkezett. Valami hiányzott, nem hagyhatta abba, pedig halálosan fáradt volt. De már nem tudott gondolkodni.

Eltámolygott az asztaltól, és végigzuhant az ágyon. A fáradtságtól olyan mélyen aludt, hogy azt hitte, nem is álmodott. Mégis, amikor felébredt, már tudta, mit kell tennie. Szinte fizikai kényszert érzett, hogy dolgozzon, a cél ott lebegett a szeme előtt, elérhetetlen távolságban, és megint átvillant az agyán, hogy sietnie kell. Az evésre is sajnálta az időt. Összeszedte minden maradék erejét és a munkára összpontosította. Amikor elkészült — hogy pontosan mennyi ideig dolgozott, nem tudta, mert nem számolta az órákat —, a két figura a helyére került, a székekbe.

A Lány — nem volt torz, se púpos, hanem gyönyörű, ruganyos, nyúlánk teremtés, lovagolhatott, sétálhatott vagy akár futkározhatott volna, nem úgy, mint Lady Jacinda, aki erre sosem volt képes. És mégis, az arc tagadhatatlanul az övé volt.

A Férfi — Collard megfordította, és alaposan megnézte. Nem, ezt az arcot még nem látta, de jó lesz. Amikor beültette őket a terembe, más szemmel nézte a világot, úgy érezte, kiderül felette az ég, szétoszlanak a fellegek.

Felállt, elrakta szerszámait, és szegényes ruhatárából előkereste régóta nem viselt ünnepi ruháját. Később összegyűjtötte az első időkben készített túl groteszk vagy fé-

lelmetes figurákat, és egyenként az olvasztókádba dobálta őket.

A termet gondosan becsomagolta egy kelmébe, majd magához vette, és elindult.

Mivel terhe igen súlyos volt, lassan, óvatosan kellett haladnia. Az egész falu talpon volt még, az ünnepi fáklyák fénye elárasztotta az utcákat. És a vár is fényárban úszott. A félelem jeges fuvallata suhant át testén, és Sharvana háza felé vette útját. A veríték is kiverte, amikor az ajtón kopogott, pedig a csípős esti szélben máskor megborzongott volna. Kezét a kilincsre tette, és a választ meg sem várva, benyitott. Különös illat töltötte meg a szobát, az asztal két szélén álló gyertyák sehol másutt nem látott kék fénnyel égtek. Közöttük titokzatos tárgyak feküdtek, valószínűleg a jóslás, a mágia segédeszközei: egy pergamentekercs két csodás színű kővel kifeszítve, egy keverőedény, amelyben furcsa fényű színek égtek. Néha apró szikrákat lövellt ki egy kés, amin egy bűvős jelekkel telerótt pálca feküdt.

Sharvana az asztalnál állt, és őt nézte. Collard attól tartott, hogy a nő mérges lesz rá, hogy így rárontott, de inkább úgy tűnt, mintha várta volna, mert hangtalanul magához intette. És bár máskor szégyellt volna beavatkozni a dolgaiba, most mégis odament, mert érezte, olyasvalami történt, ami meghatározó számára, és az idő minden lélegzetvétellel rövidebb lesz.

Addig nem tette le a csomagot, amíg Sharvana — ismét szótlanul — nem utasította erre. Aztán a nő kibontotta a csomagot, és a gyertyák kék fényében ott ragyogott a terem... Collard levegő után kapkodott, ami szinte fojtogatóvá sűrűsödött körülötte. Egy vagy két percig úgy tűnt neki, mintha távolról nézné az életnagyságú termet.

— Szóval ez a válasz — mondta Sharvana vontatottan. Egészen közel hajolt a teremhez, és behatóan tanulmányozni kezdte, mintha azt vizsgálná, hogy az ő céljainak megfelel-e. Majd kiegyenesedett, és Collardra nézett. — Sok minden történt, nem hallottad?

— Mit kellett volna hallanom? Teljesen lefoglalt a munkám. Csak nem Lady Jacinda?...

— De bizony, eltaláltad. Lord Vescyst elvitte a láz. És úgy tűnik, hogy az újdonsült hitves reményei szertefoszlottak, pedig ez az, ami miatt a lányt ideküldték. A Lady az egyetlen örökös. Már nem engedhetik feledésbe merülni, főleg a rosszakarói nem. Lady Gwennan érte küldött; haladéktalanul férjhez kell menni az úrnő fivéréhez, Hurtharthoz, hogy így kezükben tarthassák a birtokot és a vagyont. Kényszeríteni fogják a házasságra. És vajon soká él-e utána azok között, akik csak hozományát akarják, és nem őt?

Collard görcsösen markolta az asztal szélét. Sharvana szavai tőrként döftek a szívébe.

— Nem, ő nem mehet el!

— Nem? És ki fogja megakadályozni, ki állja útját elhurcolóinak? De ne félj, még nincs minden veszve; nyertünk egy kis időt azzal, hogy a kisasszony bejelentette, beteg, és ágyban marad. Én meg ráijesztettem az udvarhölgyekre — akik érte jöttek —, azzal, hogy megjósoltam: a kisasszonyt az úton éri a halál. Mégpedig az esküvő előtt, amitől a legjobban félnek. Üzentek is azonnal Lord Hurthartnak, lóhalálában vágtasson ide, ha feleségül akarja venni a lányt, akár a halálos ágyán is.

— Micsoda?

Sharvana rendíthetetlenül folytatta:

— Ma éjjel segítségül hívtam azokat az Erőket, amelyeket még sosem mertem; egy jósnő ezt egyszer vagy kétszer teheti meg csupán életében. Azt a választ adták, hogy ha te segítesz...

— Hogyan?

— A Régieknek van egy kegyhelye, magasan az északi sziklák között. Talán sikerül megidézned azt az Erőt, ami ott egyszer megjelent. De ehhez kell valami, egy középpont, ami a jelenést előidézi. És ez neked megvan. — A teremre mutatott. — Itt olyan Lady Jacinda, amilyennek lennie kellene, a Régiek által használt fémből megformázva. El sem lehet képzelni ennél megfelelőbb eszközt a Szellem megidézéséhez! Magaddal kell vinned a kegyhelyre, de nagyon kevés az időnk...

Collard ismét bebugyolálta a termet. Semmiben sem volt biztos, csak abban, hogy Sharvana hisz a saját szavai igazában. És ha igaza van... De ha nincs is igaza, mit tud tenni? Próbálja meg legyőzni azokat, akik el akarják vinni és erőszakkal férjhez akarják adni a lányt? Pont ő, a szerencsétlen nyomorék?

Jobb, ha igazat ad Sharvanának. Azt senki sem tagadhatja, hogy a Régiek, ha akarják, még ma is meg tudják mutatni erejüket, hisz sok történet szól erről. A jósnő két érintetlen gyertyát és egy csomag szárított füvet tett egy iszákba.

— Tégy le mindent a középen álló kőre — mondta —, mindkét oldalán gyújts meg egy-egy gyertyát, és vess a lángjukba egy kevés finomra morzsolt füvet! Majd kiáltsd háromszor Talann nevét! Én addig visszamegyek a várba, hogy késleltessem az eseményeket. Siess!

— Jó — válaszolta Collard, és már indult is az ajtó felé.

Futni nem tudott. Legnagyobb erőfeszítése árán is csak görcsös, kapkodó bicegésre volt képes, előrehaladását még a hepehupás föld is nehezítette. De legalább nem volt messze a szikláktól. A jósnők ugyanis mindig a sziklák tőszomszédságába költöztek, hogy az ősi kegyhely közelében lehessenek.

A mezőkön nem volt nehéz átvágnia, de az emelkedő minden erejét igénybe vette. A csapás, amelyen haladt, szép időben biztos könnyebben járható volt. Most, a sötétben, azonban szinte járhatatlannak tűnt. Amíg észre nem vette, hogy a csomagból halvány fény sugárzik. Erre félrehajtotta a kelme egyik sarkát, hogy a fém izzása kalauzolhassa útján. Kétszer is megcsúszott és elesett, mind a kétszer összezúzva, véresen tápászkodott fel a földről. Bár a fájdalom minden lépésnél belenyilallt, méterről méterre küzdötte előre magát.

Így, igaz, embertelen szenvedés árán, de elérte az ősi kegyhelyet. A sziklahasadékot egy fejlettebb kultúra képviselői — talán nem is földi lények — csiszolták tükörsimára, egy részét faragványok borították, melyeket az idő már alaposan tönkretett. Collard arra gondolt, hogy ezek segítségével biztosan megfejthetné álmai titkát. Most azonban a közvetlenül a hasadék előtt álló kövekre összpontosította figyelmét. Csúcsaival kifelé mutató félhold alakban helyezkedtek el, az oltár, amelyre Collard letette a leplétől megszabadított termet, pont a két szarv között állt.

Reszkető kézzel felállította, majd a tűzszerszám segítségével meggyújtotta a gyertyákat. Aztán egy-egy csipet füvet szórt a lángjukba, Sharvana utasítása szerint. Annyira remegett a keze, hogy a másikkal kellett megtartania. Illatos füstfelhő szállt fel, kék láng csapott ki a gyertyákból.

Collard a holdoltárnak támaszkodott, és a lehető legerősebb hangján — ami nem volt hangosabb egy mocsári béka brekegésénél — kiáltotta:

— Talann, Talann, Talann!

Nem tudta, mi fog következni. Az ősi Erő félelmetes — könnyedén eltiporhatja. De nem történt semmi; Collard a kimerültségtől és kétségbeeséstől összecsuklott. Az ősi Erő talán túl öreg és túl rég nem idézgette senki!

De... képzelődött, vagy a körülötte álló sziklák verték vissza a hangot, a hegy gyomrából feltörő, mély morgást? Maga a hegy szólt volna?

— Mit kívánsz?

Collard tudta, hogy nem lenne képes kipréselni magából egyetlen hangot sem; kábult volt a félelemtől. Az érzelmek jogán, némán könyörgött Lady Jacindáért.

Ahogy összekuporodva remegett a jéghideg sziklán, szeme egy vonalban volt az oltáron álló teremmel. Földöntúli, csodálatos fény áradt belőle, mintha ezer meg ezer fáklya égne odabent.

Aztán a távolból hangok csendültek: lantmuzsika hallatszott... meleg és... édes illatok... és élet! Dagadó, áradó élet!

Életet, életet Lady Jacindának! Hadd legyen olyan, mint ez a lány itt a teremben, amilyennek lennie kellene! Szólni nem tudott, de tudta, hogy így kell történnie!

Melegség, fény áradt szét körülötte! Már nem a hidegben kuporgott, hanem egy emelvényen ült... onnan nézett szét a teremben... Nem, ez nem lehet igaz! Egy percre felötlött benne az igazság... megint álmodik!

De ez az álom... Minden kételyét elfelejtette. Az övé — és a lányé!

Collard oldalra fordult. A lány pont őt nézte, halvány mosoly bujkált az ajkán... És a szeme — micsoda dicsfény ragyogott a szemében! Collard előrenyújtotta a kezét, a lány finoman kapcsolódott hozzá.

— Uram...

Egy percig még tétovázott.

— Csak álmodunk!

— Álmodnánk? Akkor akarjuk erősen, hogy kettőnk álma lehessen, és ezzel váltsuk valóra!

Collard nem értette meg teljesen, de a lány szavai valahogy eloszlatták bizonytalanságát. És megpróbált felejteni... A lány már mindenről megfeledkezett.

Az idegen fém izzó tócsává vált az oltáron. És lassan megindult, folyt, hömpölygött, zuhatagként hullt a földre, mely mohón szívta magába, hogy örökre elrejtse a méhében.

A várban Sharvana és a dajka elkoppintották a gyertyákat a lefüggönyzött ágy mellett, és megnyugodva bólintottak egymásra.

De Collard termében örökké tartó vigalom folyt, és az álom sosem ért véget.

Novák Csanád fordítása
Bíró Péter rajzai

LARRY NIVEN

Nem sokkal a vége előtt

Akár a SF-nek, a fantasynek is megvannak a saját öntörvényű szabályai. Ezek egyike a varázslók és harcosok között fönnálló örök ellenségeskedés vagy a mana fogalma. De nem akarok nagyon előreszaladni, a most következő novellában olvashatunk mindkettőről. Larry Niven a science fiction egyik kiemelkedő egyénisége, és mint oly sok társa, néha ő is átruccan a tiszta fantázia világába. Eredeti neve Laurence van Cott Niven. A harmincnyolcban született szerző eddig egy Nebula- és nem kevesebb mint öt Hugo-díjat kapott különböző munkáiért. Hogy nem véletlenül, azt talán bizonyítja ez a kis írása. — NCS

Egyszer, réges-rég egy kardforgató egy varázslóval csatázott.

Akkoriban gyakoriak voltak az ilyen csaták. Kardforgatók és varázslók közt természetes ellenszenv létezik, akárcsak a macska és a kismadarak, vagy a patkányok és az emberek között. Általában a kardforgató a vesztes, és ezzel az emberiség átlagos intelligenciája egy parányit emelkedik. Néha azonban a kardforgató nyer, és ezzel újfent a faj tökéletesedik. Mert a varázsló, aki nem képes elbánni egy nyomorult kardforgatóval, az elég silány varázsló.

De ez a csata más volt, mint a többi. Egyrészt a kard varázskard volt. Másrészt a varázsló tudott egy nagy és szörnyű igazságot.

Nevezzük csak Varázslónak, mivel a neve feledésbe merült, meg egyébként is lehetetlen lenne kiejteni. Szülei tudták, mit tesznek. Aki tudja a neved, hatalmába kerítheti, de ahhoz ki kell mondania. A Varázsló a középkorban jött rá a szörnyű igazságra.

Akkoriban nagy távolságokat utazott. Nem jószántából. Hanem, mert erőteljes mágus volt, és használta az erejét, és barátokra volt szüksége.

Volt varázslata, amivel rávehette az embereket, hogy szeressenek egy mágust. Ezt ki is próbálta, de nem szerette a mellékhatásait. Így általában arra használta nagy erejét, hogy segítsen a környékbelieknek, akik így kényszer nélkül megszerethették.

Rájött, hogy mikor tíz—tizenöt évet egy helyen töltött, mágiáját szeszélyesen használva, erői elgyöngültek. Ha máshová költözött, erői visszatértek. Kétszer kellett elköltöznie és letelepednie új földön, új szokásokat tanulni, új barátokat szerezni. Megtörtént harmadjára is, és újra készült költözni. De valami kíváncsivá tette.

Miért apadnak el olyan igazságtalanul az ember erői?

Ez történt a nemzetekkel is. Szerte a történelemben azok a földek, amelyek a leggazdagabbak voltak mágiában, elesték a kardot és bunkót hordozó barbárok támadásai alatt. Szomorú igazság volt, amit nehéz elviselni, de a Varázsló kíváncsisága erős volt.

Tehát kíváncsi volt, és bizonyos kísérletekbe kezdett. Utolsó kísérlete egyszerű kinetikus boszorkányságból állt, amivel egy fémkorongot forgatott a levegőben. És amikor a mágiát befejezte, tudta a nagy igazságot, amiről sohasem feledkezhetett el.

Így hát ment. Az elkövetkező évtizedekben újra és újra költözött. Az idő, ha testét nem is, de személyiségét megváltoztatta, és mágiája elmélyültté vált, kevésbé látványossá. Felfedezett egy nagy és szörnyű igazságot, és ha titokban tartotta, csak szánalomból tette. Igazsága a civilizáció végét jelentette, mégsem lett volna a Földön hasznára senkinek. Így gondolta. De öt évtizeddel később (i. e. 1200 volt) úgy vélte, minden igazságnak lesz haszna valahol, valamikor. Így hát készített egy másik korongot, varázslatokat mormolt rá, úgyhogy (mint egy telefonszám tárcsázásánál, már csak az utolsó számjegy hiányzott) a korong készen fog állni, mikor szüksége lesz rá.

A kard neve Glirendree volt. Néhány száz év alatt egész híressé vált.

Ami pedig a kardforgatót illeti, a neve nem titok: Belhap Sattlestone Wirldess ag Miracloat roo Cononson. Barátai, kik többnyire alkalmiak voltak, Hapnak hívták. Természetesen barbár volt. Egy civilizált embernek több esze lett volna, semhogy megérintse Glirendree-t, és jobb erkölcse, mint hogy leszúrjon egy alvó nőt. Merthogy így jutott hozzá a kardjához. Vagy a kard őhozzá.

A Varázsló felismerte, mielőtt meglátta. A barlangban dolgozott, amit egy domb alatt vájt, mikor a vészjel riasztotta. Haja a tarkóján bizseregve égnek állt.

— Látogatók — mondta.

— Nem hallok semmit — mondta Sharla, de nyugtalanság érződött a hangjában. Sharla vidéki lány volt, aki a Varázslóval akart élni. Aznap rábeszélte, hogy tanítsa meg valami egyszerű varázslatra.

— Nem érzed, hogy bizsereg a tarkód? Úgy állítottam be a vészjelzőt, hogy ezt tegye. Lássuk csak... — Egy élére fektetett ezüst karkötőszerű érzékelőt használt. — Baj közeledik. Sharla, ki kell jutnod innen!

— De... — intett Sharla ellenkezve az asztal felé, ahol dolgoztak.

— Ó, azt félbehagyhatjuk. Nem veszélyes varázslat.

Egy igézet volt szerelemvarázslatok ellen, elég zűrzavarosan működő, de biztonságos, szelíd és hatékony. A Varázsló a karikán át látszó égő fénydárdára mutatott.

— Roppant erős mana-fókusz közeledik a domb nyugati oldalán. A keleti oldalon fogsz lemenni.

— Nem segíthetnék? Már megtaníthatnál egy kis mágiára.

A Varázsló kicsit idegesen felnevetett.

— Ez ellen? Ez Glirendree. Nézd a kép méretét, a színét, az alakját. Nem. Most azonnal el kell menned innen. A domb keleti lejtője tiszta.

— Gyere velem!

— Nem tehetem. Nem hagyhatom Glirendree-t szabadon garázdálkodni. Nem, mikor már elkapott valami idiótát. Kötelezettségeim vannak.

Együtt mentek fel a barlangból a házba, ahol laktak. Sharla, még szégyenkezve, felkapott egy köpenyt, és elindult lefelé a dombon. A Varázsló sietve kiválasztott egy ölnyi kelléket, aztán kiment.

Az ellenség a domb közepén járt. Hatalmas, de nyilvánvalóan emberi lény, valami hosszú, fényes dologgal a kezében. Még negyedórányira volt. A Varázsló felállította az ezüstkarikát, és keresztülnézett rajta.

A kard lángoló mana-kisülés volt, szembántó fehér fényű. Azaz Glirendree. Ismert más, hasonlóan erőteljes mana-fókuszt, de egyik sem volt hordozható, és szabad szemmel egyik sem tűnt kard alakúnak.

Meg kellett volna mondania Sharlának, hogy informálja a testvériséget. A lánynak volt annyi mágikus ereje. Most már késő.

A fénydárdának nem volt színes körvonala. A zöld szegélyfények hiánya azt jelentette, nincsenek védővarázslatok. A kardforgató nem próbálta védeni magát az ellen, amit a kezében tartott. Bizonyára nem mágus volt, és bizonyára nem volt annyi intelligenciája, hogy mágus segítségét kérje. Semmit sem tud Glirendree-ről?!

Nem mintha ez segítene a varázslónak. Aki Glirendree-t hordozza, bármi erő számára sebezhetetlen, kivéve persze magát Glirendree-t. Legalábbis így mondják.

— Próbáljuk ki! — morogta a Varázsló magának. Ölnyi felszerelésben kotorászott, és egy okarina alakú faholmit húzott elő. Lefújta róla a port, öklébe szorította és a domboldal irányába mutatta. De habozott.

A hűségvarázslat egyszerű volt és biztonságos, de mellékhatásai voltak. Csökkentette áldozata intelligenciáját.

— Önvédelem — emlékeztette magát a Varázsló, és belefújt az okarinába.

A kardforgató meg sem torpant. Glirendree meg sem villant, olyan könnyen elnyelte a varázslatot.

A kardforgató perceken belül felér. A Varázsló sietve felállított egy prognózisvarázst. Legalább tudja, hogy mi lesz a csata kimenetele.

Nem formálódott kép előtte. A helyszín még csak meg sem rebbent.

— Nos, jó — mondta a Varázsló. — Akkor most! — És belenyúlt varázseszközeinek összevissza kupacába, és elővett egy fémkorongot. Újabb turkálás után egy kétélű tőr került elő, ami bőségesen tele volt írva valami ismeretlen nyelven, és nagyon éles volt.

A Domb tetején egy patak folyt a Varázsló háza felé. A kardforgató kardjára támaszkodva állt szemközt a Varázslóval a patak túlpartján. Mélyet lélegzett a kemény mászás után.

Erőteljes izomzatú, és telis-tele sebhelyekkel. A Varázsló furcsának találta, hogyan tudott egy ilyen fiatal ember ennyi sebhelyet szerezni. De egyik sebe sem sértett életfontosságú pontokat. A Varázsló figyelte, miközben közeledett a dombon: a kardforgató tökéletes állapotban volt.

Szeme mélykéken csillogott, és félujjnyival közelebb egymáshoz, mint a Varázsló ízlésének megfelelt volna.

— Hap vagyok — mondta a túlsó partról. — Hol a lány?

— Sharlára gondolsz, természetesen. De mi közöd van hozzá?

— Azért jöttem, hogy megszabadítsam szégyenletes kötelékeiből, vénember! Túl régóta...

— Saját, szabad akaratából marad velem, te tetűtojás!

— Azt várod, hogy elhiggyem? Olyan szép nő, mint Sharla, szerethet egy vén és erőtlen varázslót?

— Erőtlennek látszom?

A Varázsló nem látszott öregnek. Happal egyidősnek tűnt, olyan húsz év körülinek, és felépítése, izomzata is felért Hapéval. Nem foglalkozott öltözéssel, amikor kijött a barlangból. Ahol Hapot sebhelyek borították, ott neki egy-egy vörös—zöld—arany tetoválás volt, gondos kidolgozású, cirkalmazott, pentamágikus rajzolat, majdnem hipnotikus extradimenzionális bonyolultságban.

— A környéken mindenki ismeri a karodat — mondta Hap. — Kétszáz éves vagy, ha nem több.

— Hap — mondta a Varázsló. — Belhap akármicsoda roo Cononson. Emlékszem már. Sharla mondta, hogy belekötöttél a múltkor, mikor a faluban járt. Tennem kellett volna akkor valamit.

— Hazudsz, öreg! Sharla varázslat alatt áll. Mindenki tud a varázslók hűségvarázsáról.

— Én nem használom. Nem szeretem a mellékhatásait. Ki szereti, ha barátságos hülyék veszik körül? — A Varázsló Glirendree-re mutatott. — Tudod, mi van nálad?

Hap bajlóslatúan bólintott.

— Akkor jobban kellene ismerned. Talán még nem késő. Lássuk, át tudod-e venni a bal kezedbe?

— Próbáltam. Nem bírom elengedni. — Hap nyugtalanul a levegőbe csapott harminckilós kardjával. — Ezt az átkozott dolgot markolva kell aludnom.

— Nos, akkor már késő.

— Megéri — mondta Hap zordul. — Mert most megölhetlek. Túl régóta van kitéve ez az ártatlan nő a te kéjvágyó...

— Tudom, tudom. — A Varázsló hirtelen nyelvet váltott, magasan és hadarva beszélt. Majdnem egy percig beszélt, amikor visszaváltott rynaldiaira. — Érzel valami fájdalmat?

— Egy szúrást sem — mondta Hap. Nem mozdult. Állt, nevezetes kardját készen tartva, haragosan nézve a túlsó parton álló mágusra.

— Nem érzel hirtelen vágyat utazásra? Lelkiismeret-furdalást? Testhőmérséklet-változást? — Hap elvigyorodott, csöppet sem kedvesen.

— Gondoltam, hogy nem. Mindenesetre meg kellett próbálnom.

Egy pillanatra vakító fény villant.

Amikor a domb közelébe ért, a meteorit kétöklömnyi méretűre fogyott. Hap fejének hátuljában kellett volna befejeznie útját. Ehelyett egy millszekunddal korábban robbant fel. Mikor a fény elhalt, Hap apró kráterecskék között állt.

A kardforgató aszimmetrikus állkapcsa leesett, aztán becsukta a száját, és előrelódult. A kard enyhén zümmögött.

A Varázsló hátat fordított.

Hap lebiggyesztette ajkát a Varázsló gyávaságának láttán. Aztán álló helyből másfél métert ugrott hátrafelé. Egy árny vált ki a Varázsló hátából.

Egy holdüregben, ahová beragyogott a nap, látszhatott egy ember árnyéka a falon ilyen élesnek és feketének.

Az árnyék a földre pottyant és felállt, emberszerű körvonalakkal, ami inkább az univerzum határán túli egyetemes feketeség lehetett, mint alak. Aztán ugrott.

Glirendree önmagától mozdult. Először hosszába, majd keresztbe szelte a démont, míg az valami láthatatlan mező ellen küzdött, próbálva megragadni Hapot, miközben meghalt.

— Ügyes — zihálta Hap. — Pentagramma egy démont tartva csapdában.

— Tényleg ügyes — mondta a Varázsló. — De nem volt hatékony. Glirendree-t birtokolni hatékony, de nem ügyes dolog. Még egyszer megkérdezem. Tudod, mi van a kezedben?

— A legerősebb kard, amit valaha is kovácsoltak. — Hap magasra emelte a fegyvert. Jobb karja izmosabb volt, mint a bal, és néhány ujjnyival hosszabb, mintha Glirendree csinált volna vele valamit. — Egy kard, ami a démonok segítsége nélkül egyenlővé tesz bármilyen varázslóval vagy boszorkánymesterrel. Meg kellett érte ölnöm egy nőt, aki szeretett, de örömmel fizettem az árat. Mikor megadom megérdemelt jutalmad, Sharla hozzám jön...

— Szemen fog köpni. Figyelnél egy kicsit? Glirendree egy démon! Ha van egy csepp eszed, könyökből levágod a kezed.

Hap ijedtnek látszott.

— Úgy érted, egy démon van bebörtönözve a fémbe?

— Fogd már fel végre! Nincs semmiféle fém! Ez egy démon! Egy megkötözött és parazita démon. Egy év alatt kiszívja belőled az életet, ha nem vágod le. Egy északföldi varázsló börtönözte be jelenlegi formájába, aztán egyik fattyának adta, valami Jeerynek. Jeery a fél kontinenst meghódította, mielőtt a csatamezőn meghalt... végelgyengülésben. Egy évvel születésem előtt a Szivárvány Boszorkány kapta, hogy őrizze, mivel ő volt az egyetlen nő, aki sohasem törődött az emberekkel, főleg nem a férfiakkal.

— Ez történetesen nem igaz.

— Valószínűleg Glirendree bűne. Újra megindította a mirigyeit. Igaz? Vigyáznia kellett volna rá!

— Egy év — mondta Hap. — Egy év.

De a kard nyugtalanul mozgott a kezében.

— Dicsőséges év lesz! — mondta Hap, és előrelódult.

A Varázsló egy rézkorongot kapott fel.

— Négy — mondta, és a korong pörögni kezdett a levegőben.

Mire Hap átkelt a patakon, a korong már csak egy foltnak látszott. A Varázsló úgy helyezkedett, hogy a korong közte és Hap között legyen, és Hap nem merte megérinteni, mert a pörgő fém bármit el tudott volna vágni. Megpróbálta megkerülni, de a Varázsló újra a másik oldalra szökkent. Időközben felkapott valami mást: egy alaposan összefirkált, ezüstös kést.

— Bármi is az — mondta Hap —, nem tud ártani nekem. Semmilyen mágia nincs rám hatással, míg Glirendree a kezemben van.

— Ez igaz — mondta a Varázsló. — A korong perceken belül elveszíti erejét. Addig szeretnék elmondani egy titkot, amit még a barátaimnak sem mondtam el.

Hap két kézzel feje fölé emelte Glirendree-t, és lesújtott a korongra.

A kard csikorogva állt meg a korong pereménél.

— Téged véd — mondta a Varázsló. — Ha Glirendree most a peremhez csapódik, a visszarúgás legalább a faluig repít. Nem hallod a zúgást?

Hap hallotta a süvítést, ahogy a korong a levegőt szelte.

A hang egyre jobban erősödött.

— Az időt húzod — mondta Hap.

— Ez igaz. Tehát tud ártani neked.

— Nem. Azt mondtad, tudsz egy titkot.

Hap összeszedte magát, felemelt karddal a korong egyik oldalán, aminek most vörösen izzott a széle.

— Régóta el akartam mondani valakinek. Százötven éve. Még Sharla sem tudja. — A Varázsló készen állt a futásra, ha a kardforgató megindul. — Akkoriban tanultam némi mágiát, nem fogható mostani tudásomhoz, de látványos hatalom volt. Paloták lebegtetése a levegőben. Aranypikkelyes sárkányok. Kővé változtattam hadseregeket vagy villámlással töröltem el egyszerű halálvarázslatok helyett. Az ilyesmi sok energiát vesz igénybe, tudod?

— Hallottam ilyesmiről.

— Egyfolytában csináltam magamnak, barátoknak, bármelyik királynak vagy annak, akibe szerelmes voltam. És rájöttem, hogy ha egy ideig egy helyben élek, az erő elhagy engem. Máshová kellett költöznöm, hogy visszanyerjem.

A rézkorong ragyogó narancsszínben izzott a forgás hevétől. Réges-rég szét kellett volna égnie vagy olvadnia.

— Aztán ott vannak a holt helyek, ahová a varázslók nem mernek menni. Területek, ahol a mágia nem működik. Ezek általában vidéki területek, farmok és birkalegelők, de ilyenek a régi városok, régi kastélyok, amik most oldalukra dőlve hevernek, vagy ahol megtalálod a sárkányok természetellenesen korosodott csontjait, mint egy másik kor nagy gyíkjait.

— Így váltam kíváncsivá.

Hap egy kicsit hátralépett a korong hevétől. Most tiszta fehéren izzott, és olyan volt, mint egy földre hozott nap. A ragyogáson keresztül Hap nem látta a Varázslót.

— Így hát készítettem egy ehhez hasonló korongot, és pörgetni kezdtem. Csak egy egyszerű kinetikus varázslat, de állandó gyorsulással és végső határ nélkül. Tudod, mi a mana?

— Mi történik a hangoddal?

— Manának a mágiát támogató energiát hívjuk.

A Varázsló hangja erőtlenné és magassá vált. Rettentő gyanakvás vett erőt Hapon. A Varázsló lesurrant a dombon, itthagyva a hangját! Hap, szemét eltakarva a hő miatt, megkerülte a korongot.

Egy öregember ült a korong másik oldalán. Ízületi gyulladásos ujjai, félig megnyomorodott, dagadt ízületekkel, egy runákkal telerótt késsel babráltak.

— Amire rájöttem... Ó, itt vagy! Nos, most már késő.

Hap felemelte a kardját, és a kard átváltozott.

Nagy, vörös démonná vált, szarvakkal, felpuffadva, és fogai Hap jobb kezében voltak. Az megmerevedett, szándékosan, mert néhány másodpercbe telt, míg Hap felfogta, mi történt, és megpróbálta elhajítani. Akkor a démon harapott, és a kardforgató kéz, csuklóból levált.

A démon meglehetős lassúsággal nyúlt felé, de a meglepett Hap képtelen volt mozdulni. Érezte a karmos ujjakat nyelőcsöve közelében.

Érezte, ahogy az erő elszivárog a karmos kézből, és látta, amint meglepetés és hitetlenség áradt el a démon arcán.

A korong felrobbant. Egész hirtelen, minden előjel nélkül fakó fémrészecskefelhővé esett szét, és egy villanással eltűnt, mint a meteoritpor. A fény olyan volt, mint amikor a villám a lábad elé csap. A hang volt a mennydörgése. Rézgőzszaggal.

A démon halványulni kezdett, mint ahogy egy kaméleon olvad bele a háttérbe. Halványulva lassan a földre rogyott, tovább halványult, és eltűnt. Mikor Hap odanyújtotta a lábát, csak földet érzett.

Hap mögött megpörkölődött földárok tátongott.

A patak folyása megállt. Köves medre száradt a napon.

A Varázsló barlangja beomlott. Lakásának berendezései összezúzva estek bele abba a roppant üregbe, de maga a lakás nyom nélkül eltűnt.

Hap mocskos, csonk csuklóját szorongatta.

— De hát mi történt?

— Mana — mormolta a Varázsló. Kiköpött egy halom megfeketedett fogat. — Rájöttem, hogy a mágiát támogató erő egy természetes erőforrás, mint a termőföld termékenysége. Mikor felhasználod, nincs tovább.

— De...

— Érted már, miért tartottam titokban? Egy napon a világ teljes manája felhasználódik. Nem lesz több mana, nem lesz több mágia. Tudod, hogy Atlantisz földtanilag veszélyes? Egymást követő varázslókirályok minden nemzedékben megújítják a varázslatot, ami az egész kontinenst visszatartja a tengerbe süllyedéstől. Mi történik majd, ha a varázslat elveszíti hatását? Nem lehet a teljes kontinenst idejében kitelepíteni. Jobb, ha nem is tudnak róla.

— De... az a korong...

A Varázsló vigyorgott üres szájával, és végigsimította hófehér haját. Minden szál haja az ujjai közt maradt, csupaszon hagyva a fejbőrét.

— A szenilitás olyan, mint a részegség. A korong? Mondtam neked. Kinetikus varázslat felső korlát nélkül. A korong addig gyorsul, míg az összes helyi manát fel nem használja.

Hap lépett egyet előre. A sokk fele erejét felemésztette. Lába csikorogva ért földet, mintha teljes ifjúsága eltűnt volna izmaiból.

— Megpróbáltál megölni.

A Varázsló bólintott.

— Gondoltam, ha a korong nem robban fel, miközben megkerülöd, majd megfojt Glirendree, mikor a köteléke megszűnik. Meg se szólalj! A kezed árán megszabadultál Glirendree-től.

Hap tett egy másik lépést, majd még egyet. Keze fájni kezdett, és a fájdalom erőt adott neki.

— Vénember — mondta gyorsan. — Kétszáz éves. Meg tudlak ölni a maradék bal kezemmel. És meg is teszem.

A Varázsló feltartotta a feliratos kést.

— Nem fog működni. Nincs több mágia.

Hap félreütötte a Varázsló kezét, és megragadta csontos torkát.

A Varázsló keze könnyen félrecsúszott, de visszatért és előrelendült. Hap a hasához szorította a kezét, és tágra nyílt szemmel, tátott szájjal hátrált el.

— Egy kés mindig működik — mondta a Varázsló.

— Ó — mondta Hap.

— Én magam dolgoztam meg az acélt a szokásos patkolókovács szerszámokkal, így a kés nem porladt szét, mikor a mágia megszűnt. A rúnák nem mágikusak, mindössze annyi van rajtuk...

— Ó! — mondta Hap. Oldalra bukott.

A Varázsló a hátára ereszkedett. Feltartotta a kést, és olvasta a jeleket azon a nyelven, amit csak a Testvériség ismert.

EGYSZER MINDEN VÉGET ÉR. Ez már akkor is nagyon régi bölcsesség volt.

Karja visszahanyatlott, és fekve nézte az eget.

Azonban a kékséget egy árnyék homályosította el.

— Mondtam, hogy menj el — suttogta.

— Tudhattam volna. Mi történt veled?

— Megszűnt a fiatalságvarázslat. Tudtam, hogy meg kellett volna tennem, mikor a prognózisvarázs nem működött.

Szaggatottan lélegzett.

— De megérte. Megöltem Glirendree-t.

— Játszod a hőst, a te korodban. Mit tehetek? Hogyan segíthetek?

— Vigyél le a dombról, mielőtt megáll a szívem. Sosem mondtam meg neked az igazi koromat.

— Tudtam. Az egész környék tudja.

A lány ülő helyzetbe húzta, nyaka köré vette az egyik karját. Halottnak tűnt. A lány megremegett, de karjával átölelte a férfi csípőjét, és erőt gyűjtött.

— Olyan vékony vagy! Gyerünk, szerelmem! Most felállunk!

Felemelte a férfit, felálltak.

— Lassan menj! Hallom, ahogy a szívem próbálja feladni.

— Milyen messze kell mennünk?

— Csak a domb lábáig, azt hiszem. Akkor a varázslatok újra működni kezdenek, és akkor pihenhetünk. — Botladozott. — Meg fogok vakulni — mondta.

— Sima az ösvény, és lefelé lejt.

— Azért választottam ezt a helyet. Tudtam, hogy egy nap használnom kell a korongot. Ne vesd el a tudást! Mindig eljön az idő, amikor használhatod, mivel használnod kell, mert létezik.

— Annyira megváltoztál. Olyan... olyan csúnya lettél, és büdös vagy.

A verőér remegett a nyakán, mint egy kolibri szárnya.

— Talán nem is kellek majd neked, miután láttál ilyen állapotban.

— Vissza tudsz változni, igaz?

— Igen, bármivé változhatok, ami tetszik neked. Mit szeretnél, milyen színű legyen a szemem?

— Ezt én is szeretném magamnak egyszer. — Hangjából bűnös rémület érződött. És halkult. A Varázsló kezdett megsüketülni.

— Megtanítalak a legfontosabb varázslatokra, mikor készen állsz rá. Veszélyesek. Sötét veszélyekkel.

A lány csendben volt egy darabig, majd:

— Az ő szeme milyen színű volt? Tudod, annak a Belhap Sattlestone akárkinek.

— Felejtsd! — mondta a Varázsló, ahogy átbotladoztak a váratlan napfényen. — Mikor a mana elfogy, olyan leszek, mint az elfújt gyertyaláng, és a civilizáció követni fog. Nem lesz több mágia. Nem lesz mágikus alapú iparág. Akkor az egész világ barbárrá változik, míg az emberek meg nem tanulják legyűrni a természetet, és végül is a kardforgatók, az ostoba kardforgatók fognak győzni.

Nemes István fordítása
Mátéfy Szabolcs rajzai

ELISABETH WATERS

JÁTSZÓTÁRS

Már szóltam a fantasy írók azon szokásáról, hogy ha valamelyikük megalkot egy világot, akkor rögtön egy egész társaság írni kezd róla. Általában csak a helyszín és a történelem azonos, néha azonban még ugyanazzal a karakterrel is dolgoznak. Megteszik ezt Conannal, Robert Asprin Tolvajvilágával, mint láttuk, André Norton Boszorkányvilágával, és itt egy újabb példa. Marion Zimmer Bradley alkotta meg Darkovert, a bolygót, ahol mágiát használnak a lakók, félfeudális társadalomban élnek, ahol igazi szörnyetegek léteznek, egyszóval minden, ami egy jó fantasy világhoz szükséges, és ahová földi űrhajósok, később telepesek érkeznek. Itt azután ütközhet a mágia technikával, a tudomány misztikával. Elizabeth Waters greenwalli programozó, és mellette írja novelláit. A Játszótárs kellemes keveréke a fantasynak és SF-nek, rendkívül jellemző darabja a Darkover-történeteknek. — NCS

Ha az ember egy Bástyán teljesít szolgálatot, gondolta bánatosan Damon Ridenow, bizonyos dolgokat sajnos nem lehet titokban tartani, és a mi kis házi ,,kísértetünk" éppen eme bizonyos dolgok közé tartozik.

A szolgálatnak szerencsére épp akkor lett vége, amikor legújabb technikusuknak, a tízéves Hilary Castamirnak aszalt gyümölcsöt támadt enni kedve. Nem mintha ez nem lett volna teljesen érthető; mindig is szokás volt, hogy a kimerítő mátrixmunka után bekapnak valami édességet — de az már igenis szokatlan volt, hogy hat elképedt *leroni* szeme láttára egyszer csak megjelenik az asztalon egy darab sajtolt, szárított gyümölcs a semmiből! És nyilván nem Hilary teleportálta oda, hiszen ő olyan fáradt volt már, hogy éppen csak elmotyogott valami köszönetet, aztán fölvette s majszolni kezdte a gyümölcsöt.

Damon, aki felügyelőként dolgozott a szolgálatban, gyorsan a tálalószekrényhez ment, hogy a többieknek is hozzon a gyümölcsből. Az elsőt Leonie-nak, az Arilinn Bástya Őrének nyújtotta, most is, mint mindig, vigyázva, nehogy a kezével hozzáérjen. Döbbenten látta, hogy a nő keze remeg.

Ennyire nem lehet fáradt, gondolta, miután *laran*jával alaposabban ellenőrizte Leonie állapotát; mint felügyelő, ő felelt a szolgálat tagjainak testi egészségéért. A szíve szaporábban ver a normálisnál, gyorsabban veszi a levegőt, mint kellene, és látható ijedtséggel figyeli Hilaryt, aki mit sem sejtve eszegeti a gyümölcsöt. Fél, eszmélt rá rémülten Damon. Leonie fél a kísértettől — vagy ki tudja, mi az valójában.

De Leonie büszke, erős, hidegvérű nő volt. Nyugodt hangon küldte aludni a szolgálat tagjait, és csak Damon sejtette, hogy ez mennyi erőfeszítésébe került.

Damon nyugtalan lélekkel feküdt le ágyába. Szerette Leonie-t, hiába is próbálta elhitetni magával, hogy érzései csupán az Arilinn Úrnője iránti tiszteletből fakadnak. Számára Leonie maga volt Arilinn; a Bástyát el sem tudta képzelni nélküle. Semmi mást nem akart, csak hogy őt egészségesnek és boldognak láthassa. És ha ehhez az kell, hogy megszabaduljunk e kísértettől, hát legyen, gondolta.

Most, hogy megtalálta a megoldást, mit sem törődve az ablakán túl felkelő nappal, elaludt.

Damon késő délután ébredt, zavaros fejjel egy álom foszlányaitól, melyben a Nevarsin kolostorból szökött meg egy szál ingben, mezítláb a hóban, a többi ostobaságról nem is beszélve. Az álom ijesztően valóságosnak tűnt, de képtelensége miatt tudatos énje nyomban elutasította. Még csak nem is járt soha Nevarsinben; a családja nem volt *cristoforo.* Otthon tanult egészen addig, míg el nem érkezett számára az az idő, amikor előbb kadétként, majd tisztként szolgálhatott a Komin testőrségben. Nem lehet mondani, hogy valami nagyszerű katona lett volna, de megtett minden tőle telhetőt, hogy megfeleljen annak a szerepnek, amit egy komin fiaként elvártak tőle. Ám senki sem érzett nagyobb megkönnyebbülést nála, amikor tizenhét éves korában kiderült, hogy van benne annyi *laran*, hogy az Arilinn Bástya szolgálatába állhasson. Boldog éveket töltött itt; *leroni* társai jelentették számára azt a baráti és családi kört, amire szüksége volt, és tökéletes mátrixtechnikusnak bizonyult.

Felöltözött, majd átment az üvegházba, hogy élvezze a délutáni nap utolsó sugarait. Útközben egy lányhangot hallott, amely egy régi balladát énekelt halkan, és amikor a szobába lépett, Hilaryt pillantotta meg, aki a szoba közepén, a padlón ülve kockázott magában. Legalábbis remélte, hogy úgy van — ugyanis senki más nem volt odabent, így mind a két, nem egyenlő magasságú kockaoszlop nyilván a lányhoz tartozott.

— Szervusz, Hilary — mosolygott a lányra. — Akarsz társat a játékhoz?

— Kérlek — válaszolta Hilary, fölpillantva rá. — De remélem, legalább te kijöttél kicsit a gyakorlatból, mert Gregoritól egész délután folyton csak kikapok.

— Gregoritól? — ült le melléje a padlóra Damon. Különös, hogy ebben a pillanatban a két, kockákból emelt oszlop egymáshoz nyomulva egyetlen kupacba állt össze, pedig nem látta, hogy Hilary hozzájuk ért volna.

— Nem ismered Gregorit? — kérdezte Hilary zavartan. — Pedig itt van, amióta csak megérkeztem Arilinnba.

— Ki, vagy micsoda Gregori? — tudakolta Damon.

— Hát — próbálta megtalálni a megfelelő szavakat Hilary —, hát ő a Gregori. — Némi gondolkodás után még hozzátette: — Mindent megtalál, amit mások elveszítenek.

— És ha akarod, aszalt gyümölcsöt hoz neked.

— Kérem — javította ki Hilary kimérten. — Udvariatlan dolog akarni valamit.

— Igaz — látta be Damon. *Milyen ostoba beszélgetés ez.* — Honnan jött ide?

— Nem tudom — felelte Hilary. — Régebb óta van itt, mint én. — Összegyűjtötte a kockákat, a tenyeréről ügyesen a kézfejére dobta, mert most ő következett.

Csendben végigjátszották előbb Hilary menetét, majd Damonét, de amikor vissza akarta adni a golyót a lánynak, ő azt mondta:

— Nem, most Gregori jön. — És nyújtotta a golyót. Damon megrökönyödésére *valami* kivette a lány ujjai közül, aztán felhajította a kockákat, s végül pattogtatni kezdte a golyót.

Hilarynak igaza van, gondolta elképedve Damon, és hinni akarta, hogy amit lát, valóságos. *Akármi is az, félelmetes kockajátékos.*

— Ha szeretnéd tudni, honnan jött Gregori — tért vissza Hilary az iménti beszélgetésükre —, miért nem kérdezed meg tőle?

Igaz is, miért ne? — gondolta Damon.

— Gregori — szólalt meg fennhangon —, honnan jöttél? — Ostobán hallgatózott, de csak a golyó pattogását hallotta. Kérdőn pillantott Hilaryra.

— Te nem hallod őt? — kérdezte a lány. Damon a fejét rázta.

— Ó — húzta össze a szemöldökét Hilary —, ez különös. Vajon miért nem? Mindenesetre azt mondta, hogy „Nevarsinból".

Damon maradék lelki békéje is odalett volna, ha nem zavarják meg őket idejében, még mielőtt alkalma lett volna Gregori származási helyét összekapcsolni azzal a hellyel, amely az álmában szerepelt. De belépett Floria, a szolgálat harmadik technikusa, és azt mondta:

— Damon, Leonie hívat bennünket.

Leonie, mint kiderült, Hilary dolgát akarta megbeszélni.

— E rövid idő alatt, amióta velünk van, komoly előmenetelt mutatott, úgyhogy azt hiszem, bátran megtehetjük Őrnek.

Damon lenyelte ösztönös tiltakozását. Őrnek lenni, mint mindannyian nagyon jól tudták, kemény életfeltételeket jelent, és Hilary még gyerek volt. Persze minden bizonnyal Leonie is volt egyszer gyerek, akármilyen nehéz volt is ezt elképzelni most. Csak Floria mert fennhangon tiltakozni:

— Túl korainak tartom ezt a kijelentést, és nem is kezdhetsz hozzá komolyan a kiképzéséhez, amíg meg nem indul és szabályossá nem válik a női ciklusa.

— Való igaz, hogy a szokásjog erről határozottan így rendelkezik — válaszolta Leonie —, csakhogy manapság borzasztóan nagy szükségünk van Őrökre, és te is nagyon jól tudod, Floria, hány lány vall kudarcot a gyakorlatok során. — Ezt Damon is tudta; öt ízben volt szemtanúja, amióta itt élt Arilinnben. — Nyilvánvaló, hogy a képzést csak meghatározott korlátok között folytathatom, amíg nem növi ki a gyermekkort, de hiszek benne, hogy érdemes már most hozzákezdenem. Ha semmi más haszna nem lesz, legalább időt kap rá, hogy gondolatban hozzászokjon, hogy egyszer majd Őr lesz; lehet, hogy már ez is hozzájárul a majdani sikereihez.

— Lehet — mondta Floria elgondolkodva. — És talán korábban is felnőtté érik, mint reméljük; az utóbbi időben kezd úgy viselkedni, mint valami kopogó szellem — emlékeztek a ma reggeli aszalt gyümölcsre?

Leonie összeráncolta a homlokát.

— Szerintem az ilyen poltergeist tevékenység nem jellemző egy reménybeli Őrre, és nem hiszem — leszámítva azt, hogy kérte —, hogy ő teremtette oda azt a gyümölcsdarabot.

— De hát ki más lehetett az? — kérdezte Floria.

— Nem tudom — felelte Leonie —, és ez aggodalommal tölt el. Ezen a Bástyán semmi olyat nem akarok, amit nem értek; a munkánk szempontjából túl veszélyes volna.

— Én annyit tudok — jelentkezett szólásra Damon —, hogy szerinte ez egy Gregori nevű valaki, aki már régebben itt van, mint ő, és Nevarsinből jött.

Mindkét nő hitetlenkedve bámult rá.

— Nevarsinból? — kérdezte Floria. — Nevarsinban nem képeznek telepatákat. Továbbá, ha ez a Gregori egy személy, akkor hol van? Nyilván nincs a fizikai síkon, és nem emlékszem, hogy a Túlvilágon bárki idegent is láttam volna.

Leonie már gyakorlatiasabb volt.

— Nos, ha ő tud vele kommunikálni, akkor minden a legnagyobb rendben. Damon, utasítalak, hogy dolgozz együtt Hilaryval, tudd meg, ki ez a „Gregori", és szabadulj meg tőle. Nagyon nagy szükségünk van rá, hogy Hilaryból Őr legyen, és majd elboldoguljon a ... — elbizonytalanodva állt meg egy pillanatra — akármi legyen is ez. A ma éjszakai munka után téged és Hilaryt fölmentelek a szolgálat alól, hogy minden időtöket és energiátokat ennek szentelhessétek, de kérlek, a lehető leggyorsabban intézzétek el. Mindkettőtökre szükség van a szolgálatban.

Damont csak másnap reggel fogta el újból a nyugtalanság Gregori miatt. Hiába, a mátrixszolgálat nem hagyott időt rá, hogy mással is foglalkozzon. Aznap éjjel Hilary volt a felügyelő, így Gregorinak nem volt rá oka, hogy bármit is teleportáljon neki a szoba túlsó végéből, és Damon szentül meg volt győződve, hogy csak ő ült olyan helyen, ahonnan láthatta, amint a lány félúton találkozik az aszalt gyümölccsel teli tálcával, miután elindult, hogy vegyen róla egyet.

— Hilary! — Már nyitotta a száját, már félretolta a szájában az éppen rágni kezdett gyümölcsadagját, hogy elmondja neki, milyen megbízást kaptak, amikor hirtelen úgy döntött, előbb alszik egyet, s csak aztán köt egyezséget Hilaryval és Gregorival. — Leonie felmentett bennünket a holnapi szolgálat alól; ehelyett inkább valami kutatást akar végeztetni velünk. Fölébresztenél engem a délután derekán, ha addigra nem ébrednék föl magamtól?

— Hogyne, Damon — bólintott álmosan Hilary. — A viszontlátásra.

Damon elvonszolta magát az ágyáig, belerogyott, és azon nyomban lidérces álomba merült.

Álmában fiatal gyerek volt, egy durva háziszőttes ingben üldögélt valami hálóterem egyik ágyán. Körülötte sok-sok fiú volt, nála fiatalabbak is meg egy-két esztendővel idősebbek is, amolyan pelyhedző állúak. A három legnagyobb ott állt vele szemben.

— Azt hiszed, olyan okos vagy, te nyavalyás — hát nem vagy az, semmi se vagy! Az anyád még ahhoz is buta volt, hogy legalább annyit tudjon, ki csinálta a gyereket...

— Ha valamit is hasonlított erre itt, hát olyan csúfság lehetett, hogy aki lefeküdt vele, naná, hogy nem árulta el neki a nevét! Nézzétek, micsoda haja van — úgy néz ki, mintha Zandru tizedik poklából mászott volna ki!

— Vagy egy kő alól — vihogott a harmadik.

Damon ott ült és hallgatott; énjének egy része tudta, hogy ha nem vesz róluk tudomást, egy idő után megunják, és békén hagyják. De ekkor a legnagyobb fiú tekintete megváltozott; a játék szabályai átalakulóban voltak.

— Persze, ha lány volna, még el is lehetne viselni a kényességét.

A társai nyilván nem értették, de azért megpróbálták fölvenni a játék új fonalát.

— Én nem tudom — vélekedett az egyik —, de leginkább jégcsapra hasonlít.

— A jégcsap el tud olvadni — jegyezte meg az első fiú — ha elég meleg éri. — És nyújtotta a kezét Damon felé.

Damon akkor érezte, hogy valami, valami energia árad szét benne. Nem nagyon tudta, mi az; nem *laran* volt, illetve nem egészen az, és nem is a küszöbbetegség, de azért valami olyasmi. Érezte, hogy a teste magától feláll, és hallotta a saját hangját:

— Ha meleget akarsz...

A vele szemben álló fiú inge lángra lobbant. Damont elöntötte az elégedettség, a jogosság érzésének erős tudata. Úgy kellett annak lennie, hogy ez a szájhős a húsát perzselő lángoktól sikoltozva rohangáljon körbe a szobában; ezt akarta, vagy nem? Hiszen egészen tűzbe jött, és nemde, választüzet keresett a magáéra Damonban?

A másik két fiú is sikítozott, mire berontott az újoncok nevelője, és gyorsan egy takaróba göngyölte a fiút, hogy eloltsa a lángokat. Amikor kimentek, Damonból kiszállt az erő, amely eddig a helyére szögezte, és le is ült nyomban az ágyra.

A nagy lármától megriadt házfőnök is megérkezett. Tucatnyi fiú tülekedett körülötte, hogy elmondja, „az egész Gregori hibájából történt, Bevin csak szép nyugodtan beszélt hozzá, ő meg felgyújtotta, a sátán ..."

A prior szó nélkül lerázta őket magáról, s egyenesen a priccshez ment, melyen azóta is ott ült a teljes tanácstalanságba süllyedt Damon. Akkor hát ő volna Gregori?

A prior egyik vállánál fogva megragadta; csontos ujjai fájdalmasan mélyedtek egy még friss sebbe, melyet Damon eddig észre sem vett. Egyetlen szó nélkül — csak az arcára ült ki valami mélységes utálat — elvonszolta Damon/Gregorit a kolostor kapujához, s ott kihajította.

— Menj apád után a pokolba, fiú! Napnál világosabb, hogy nem tartozol azok közé, akik a Terhek Szent Viselőjét követik. — Azzal becsapta mögötte a kaput.

Damon fölállt, és botladozva megindult az úton, melyet fölmelegített a késő délutáni nap. *Legalább az útirány miatt nem kell aggódnom*, gondolta. *Nevarsinból minden út délnek vezet.*

Egy másik belső hang pedig így szólt: *Nem akarok a pokolba menni; inkább Arilinnbe megyek.* Így hát Damon — illetve Gregori — elindult Arilinn felé.

Csak ment, ment, egyik lábát a másik elé téve. Hamarosan kiért Nevarsinból, egyes-egyedül baktatott az úton. Már sötétedett, amikor meghallotta, hogy egy lovascsapat közeledik a háta mögött. Elbújt egy fa mögé, hogy ne vegyék észre. Nem akarta, hogy bárki is meglássa, hisz úgyis csak megharagudna rá, mint ahogy mindenki dühös volt rá...

Ekkor már leszállt a sötétség, de Damon úgy látta, mintha a lovasok nők volnának; karmazsinvörös tunikájuk egyfajta egyenruhának hatott. Túl gyorsan robogtak el, hogysem alaposabban megnézhette volna őket, így aztán, mihelyt eltűntek a szeme elől, visszament az útra, és folytatta az útját délnek. Hideg volt, de három hold világánál bátran lépdelhetett a vándor.

Megszaporázta a lépteit, hogy ne fázzon annyira; így ment, míg már ahhoz is fáradt volt, hogy a hideget érezze; ment, amíg föl nem bukott a fáradtságtól. Bemászott egy útszéli mélyedésbe, és elaludt. Még az utolsó pillanatban egy belső hang azt súgta neki, hogy nem volna szabad elaludnia a hóban, de már ahhoz is fáradt volt, hogy törődjön e hanggal.

Amikor fölébredt, minden szürke volt és ködös; nem is igen látott mást, mint az utat. De azt elég tisztán ki tudta

venni, és jobban is érezte magát. A teste nem sajgott, nem fázott, és úgy tűnt, mintha nem is akadályozná az előrehaladásban. Csak ment, ment az úton, csak ment, ment ...

Az út végtelen hosszúságúnak látszott, és már maga sem tudta, mióta lépdel rajta, de a végén meglátta — az Arilinn Bástya, a világ leggyönyörűbb látványa, ott csillogott a napfényben.

És Hilary szólongatta.

— Damon! Damon, ébredj föl! Damon, azt mondtad, a délután derekán ébresszelek föl.

Felnyitotta sajgó szemhéját, és a lányra nézett. Az ablakon túl árnyékba borult a világ, ami azt jelentette, hogy a nap már elkerült a torony túloldalára. *Alaposan benne járhatunk a délutánban,* gondolta, miközben minden erejével tájékozódni próbált.

— Hilary? — A kislány nem titkolt aggodalommal nézett vissza rá. — Menj le a konyhába, és hozz nekem, légy szíves, *jacó*t. — A lány gyorsan bólintott, és már ment is. Damon kikecmergett az ágyból, és sikerült valami ruhát is magára húznia, mire Hilary visszatért, kezében egy tálcával, melyen egy korsó gőzölgő folyadék és egy bögre volt. Damon hálásan vette el, majd tálcástul belerogyott egy székbe, s intett a lánynak, hogy üljön le.

Hilary lekuporodott, mint valami cica, s a szoknyáját gondosan elrendezte a lába körül.

— Mi történik itt, Damon? Mit kíván tőlünk Leonie?

— Nyugtalankodik Gregori miatt, Hilary. Te új vagy a Bástyán, talán nem is tudod, hogy ilyen helyen nem szokás házi kísértetet tartani.

Hilary egy percig félrebillent fejjel ült ott: láthatóan hallgatózott.

— Azt mondja, nem akar visszamenni Nevarsinba. Ott nem szeretik őt. — Aztán összehúzott szemöldökkel immár a saját kérdését tette föl: — Leonie miért nem szereti őt?

— Nem arról van szó, hogy Leonie nem szeretné; őt csak az aggasztja, hogy Gregori meghiúsíthatja a kiképzésedet. Őrré akar kiképezni téged.

— Engem? Őrré? — meresztette tágra a szemét Hilary, s a hangjából annyi tisztelet áradt, mintha Thendara királynői trónusát ajánlották volna föl neki. Nos, Arilinn Őre épp ilyen magas rang volt.

— És őmiatta is aggódik — folytatta Damon, de akkor hirtelen eszébe jutott valami. — Hilary, kérdezd meg tőle, kik voltak azok a nők az úton, a vörös tunikákban.

Hilary hallgatózott, de látszott rajta, hogy nem érti.

— Mi az, hogy a Kard Nővérei? — Megrázta a fejét. — Nem, nem tudom; sohasem hallottam róluk. — Megint hallgatózott pár percig, majd odafordult Damonhoz. — Olyasvalakinek tűnnek föl, mint a Megtagadók.

— Hilary, Gregori — mondta Damon szelíden —, a Kard Nővérei több mint kétszáz évvel ezelőtt éltek.

— De hát Gregori nem ilyen öreg! — tiltakozott Hilary.

— Gregori halott — felelte Damon halkan. — Meghalt az első éjjelen, amikor eljött Nevarsinból. Emlékszel, Gregori? Lefeküdtél és elaludtál az út menti mélyedésben, és amikor fölébredtél, halott voltál, csakhogy annyira el akartál jutni Arilinnbe, hogy észre sem vetted. Egyszerűen nem tudatosítottad az élményt, hogy magad mögött hagytad a testet, és anélkül érkeztél meg ide.

— Ezért nem láthatja őt senki? — kérdezte bátortalanul Hilary.

— Igen, ezért — válaszolta Damon.

— És most mit tegyünk? — tudakolta a lány, de nyomban hozzá is tette: — Ezt Gregori kérdezi.

— Ha felügyelsz rám, Hilary, kilépek a testemből, találkozom vele, és elvezetem őt oda, ahová most tartozik.

— Kellemetlen hely? — aggodalmaskodott a lány.

— Nem — nyugtatta meg Damon. — Cseppet sem az.

— Én is mehetek?

Damon megrázta a fejét.

— Neked engem kell figyelned itt; Leonie nagyon haragudna mindkettőnkre, ha felügyelő nélkül mennék el. És ahová Gregori igyekszik, az az élők számára roppant veszedelmes hely; még nincs elég gyakorlatod, hogy biztonságban vissza tudj térni.

— Ha majd Őr leszek, meg fogom tudni csinálni. — Ez kijelentés volt, nem pedig kérdés.

— Igen, majd akkor. De most még nem.

— Jól van. — Hilary fölállt, és székét az ágyhoz húzta, melyre Damon lefeküdt, és úgy rendezte el a tagjait, hogy teste addig is működjön, amíg ő távol lesz. Mihelyt kiszabadult, meghallotta Hilary gondolatát. *De nekem hiányozni fog Gregori.*

Szinte abban a pillanatban meglátta Gregorit: kicsi, törékeny, fakófehér hajú fiúcska volt, ugyanolyan, csak kissé finomabb szövésű ingben, mint amit ő viselt Nevarsinben.

— Azt mondod, több mint két évszázada halott vagyok — mondta Gregori. — Akkor most miért kell elmennem? Nem akarom elhagyni Hilaryt; hiányozni fogok neki.

— Igen, hiányozni fogsz neki — értett vele egyet készségesen Damon. — És nekem is hiányozni fogsz, sőt még Leonie-nak is hiányozni fogsz. Kell is, hogy hiányozz; senkinek sem szabad észrevétlenül, meggyászolatlanul meghalnia. De te itt elvégezted a munkád, és immár másutt van a helyed. — Egy fénylő pontra mutatott a távolban. — Arrafelé megyünk. — Lassan elindult e fény felé, és némi késlekedés után Gregori követte.

Így mentek vagy inkább lebegtek egy ideig, aztán Gregori szólalt meg:

— Vigyázol majd a kedvemért Hilaryra?

— Hilary lassan felnő, Gregori; tud magára vigyázni. De mindenképpen a barátja maradok.

— Akkor is lehetnek majd barátai, ha már Őr lesz?

— Ha ő megengedi magának, akkor igen — válaszolta Damon, s Leonie jutott az eszébe, aki mintha úgy gondolkozott volna, hogy neki senkije sem lehet.

— Remélem, megengedi — fűzte tovább a szót Gregori. — Olyan kedves lány. Szerettem őt. — Talán észre sem vette, hogy múlt időt használt. — Melegszik az idő — mondta meglepetten. — Olyan régóta fáztam már. — Körülnézett. — Milyen gyönyörű itt ... hallod az éneket?

Damon is hallotta a nagy messzeségből, és tudta, hogy ideje lesz visszafordulnia. Máris elfogta a vágy, hogy örökre itt maradjon, megmártózzon a melegben és a fényben, hallgassa az éneket, míg végül ő is megtanulja, s beállhat közébük ... megrázta magát.

— Innen már odatalálsz, Gregori?

— Ó, persze — felelte Gregori szórakozottan. — Add át üdvözletemet Hilarynak! Ég veled, Damon.

— Ég veled, Gregori.

— Velem lesz. — Gregori azzal ellebegett mellette, egyenesen bele a távoli fénybe. Damon azon kapta magát, hogy megy ő is utána, mintha követni akarná. Hevesen megrázta a fejét.

Amikor visszatért a testébe, úgy sajgott a feje, mintha szét akarna hasadni, s úgy érezte magát, mintha zuhanvást érkezett volna vissza.

— Rettenetesen nézel ki! — hajolt fölébe Hilary. Damon nagyon boldog volt, amiért ezt súgva mondta, s nem fokozta még hanggal is a fejfájását.

— Nehéz onnan visszajutni — súgta vissza. — Gregori üdvözletét küldi. Megtalálta a helyet, ahová tartozik, és most boldog.

— Örülök — felelte Hilary —, ámbár hiányozni fog nekem. — Szürke szeme megtelt könnyel. — Ezentúl nem lesz senki, akivel játszhatnék.

— Kell is, hogy hiányozzon neked — bólogatott Damon. — Senki sem halhat meg úgy, hogy ne vegyék észre... Nem csoda, hogy ő maga sem jött rá, hogy meghalt.

— Szerinted Leonie-nak is hiányozni fog?

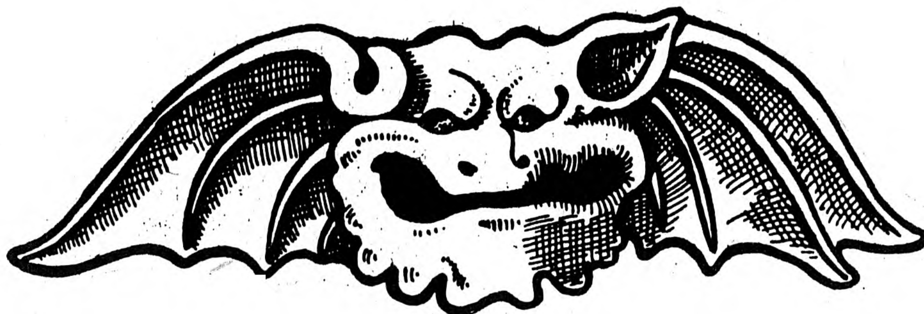
— Biztos vagyok benne — válaszolta Damon. *Fölösleges azt is elmondania, hogy ettől a hiánytól Leonie boldog lesz.*

Hilary arca felderült.

— Ha Őr leszek, amúgy sem lenne időm, hogy Gregorival játsszak. De akkor is hiányozni fog.

— Nekem is — tette hozzá Damon, s meglepődött, hogy valóban így is érzi.

F. Nagy Piroska fordítása
Bíró Péter rajzai

MARGARET WEIS és DEZRA DESPAIN

Raistlin lánya

Számtalan helyen megjelent már értekezés a fantasyről, arról hogy felosztják alágakra — hard (kemény), soft (lágy), high (magas), new-wave (újhullám), dark (sötét), space (űr) stb. Egy viszonylagosan új alágáról, amit mi önkényesen role-play (szerepjáték) fantasynek neveztünk, még nem esett szó. Némi magyarázattal tartozom tehát ennek mibenlétéről. A fantasy szerepjátékok, elsősorban az AD&D kitűnő történeteket, világokat teremtenek meg a játék folyamán. A lejátszott kalandokat azután leírják, vagy a már megalkotott világban, a játékban kialakult jellemekkel újakat találnak ki. Nos, ezeket a történeteket nevezzük mi role-play sztoriknak. Meglehetősen könnyen felismerhetők, hiszen az alapszabályok mindben adottak. A leghíresebb ilyen világok és történetek a Szürkesólyom világa (World of Greyhawk) és a Sárkánylándzsa (Dragonlance). A most következő novella ez utóbbi világ történelmének egy darabja. Érdekességképpen megjegyzem, a közelmúltban megjelent John Caldwell (Nemes István): A Káosz szava c. alkotása is egy játékon alapul. — NCS

Ikertestvérem halála után öt évvel hallottam először ezt a legendát Raistlin lányáról. Képzelhetik, rettenetesen nyugtalanított és zavart a kósza híresztelés, így hát nekifogtam a kutatásnak. Ebben segítségemre voltak barátaim — a régi Társaság —, akik akkoriban teljesen szétszóródtak Ansalonban. A legendának számtalan változatát találtuk a földrész különböző részein. Beszéltek róla Silvanesti elfjei, Solamia emberei és az Őszinték, akik visszatértek Queshuból. De nem találtunk semmit, amit ellenőrizhettünk volna. Még a kendernek sem sikerült, pedig Szakállábú Tasslehoff járt mindenhol, meghallott mindent (mint a kenderek általában), ennek ellenére sem jutott információhoz első kézből. A történetet mindig olyan valaki mesélte, aki a nagynénjétől hallotta, aki pedig az unokahúgától, aki bába volt a lány születésénél... és így tovább.

A Történésszel, aki feljegyzi a történelmet, ahogy az múlik mindent látó szemei előtt. Nem nagyon reménykedtem, hogy hallok valami használhatót, lévén a Történész makacsul szótlan, különösen, ha úgy látja, a múlt befolyásolhatja a jövőt. Tudván ezt, pusztán arra kértem, mondja meg, igaz-e a legenda, vagy sem. Ikerbátyám apja volt-e egy gyermeknek? Él-e még a gyerek ezen a világon?

A válasza tökéletesen illett ahhoz a titokzatos emberhez, akiben néha Gilean isten nyilatkozik meg.

— Ha igaz, ismertté válik. Ha nem, akkor nem.

Közreadom hát a legenda magját ebben a formájában érdekességképpen, és mert elképzelhető, a távoli jövőben jelentősége lehet Krynn történelmében. Előre figyelmeztetem az olvasókat, hogy barátaim s az én véleményem szerint az egész nem más, mint puszta híresztelés.

Caramon Majere

Könnyű kézzel érintette Wayward Fogadót az alkony, e gonosz s rossz hírű helyet pihentető mennyországgá varázsolva a bejárathoz vezető út vándorai számára. Ez az időverte fa — napvilágnál korhadt és féregrágta — az este aranyárnyaiban egyszerű ajtónak tűnt. A bevert, törött ablaktáblák szikráztak a lenyugvó nap utolsó sugaraiban, s árnyék oly jól betakarta a tetőt, hogy senki sem láthatta foltjait. Valószínűleg ez volt az egyik oka a fogadó ily zsúfolt-

ságának ezen a téli éjjelen — vagy talán az ólomszürke felhők tömege, melyek a keleti égbolton gyülekeztek, mint valami kísérteties, csöndes hadsereg.

A Wayward Fogadó a Wayreth Erdő szélén helyezkedett el — már ha a mágusfák is úgy gondolták. Ha a mágusfák másként döntöttek, akkor a fogadó egy terméketlen mező határán feküdt, amin semmiféle növény nem nőhetett. Nem volt földműves, aki ki merte volna próbálni szerencséjét. Ki akart volna akármit is ettől a földtől, amin, úgy hitték, a Főboszorkányság Tornyának ősmágusai és az a furcsa, titokzatos erdő uralkodott.

Néhányan különösnek tartották, hogy a Wayward Fogadó oly közel épült a Wayreth Erdőhöz (már amikor az erdő ott állt), de hát maga a tulajdonos is — Mennyerdei Slegart — különös ember volt. A világon csak egyetlen dolog érdekelte, a haszon — s ezt meg is mondta mindenkinek, aki csak megkérdezte. És az mindig hasznot hozott; már, ha valaki egyszer csak ott találta magát a varázslók földjének szélén, mikor ráköszönt az éjszaka.

Ezen az estén is sokan találták magukat e szorongató helyzetben, így hát a fogadó minden szobája megtelt. Az utazók általában emberek voltak, hiszen a Lándzsa Háborújának napjai óta az elfek és a törpök ritkán kóboroltak a világban. Ennek ellenére volt itt néhány völgyi törp, Slegart fogadta fel őket főzni, takarítani; és abban sem talált semmi kivetnivalót, hogy goblinok vendégeskedjenek nála addig, amíg csak akarnak. Ezen az éjjen azonban nem voltak goblinok, ámbár néhány ember akár az is lehetett volna — torz, alattomos arcuk alapján. Ez a nagy társaság elfoglalta Slegart legtöbb szobáját (amiből pedig nem volt sok ebben a kis, ocsmány fogadóban), csak kettőt hagyva üresen.

Éppen megjelent az első esti csillag az égen, hogy aztán szinte azonnal eltakarják az előtörő felhőoszlopok, amikor a fogadó ajtaját feltépték, beengedve ezzel egy jeges szélrohamot, egy harcost, bőrpáncélban és egy varázslót, vörös köpenyben. Slegart, a helyén, a piszkos söntés mögött összehúzta szemöldökét. Nem mintha nem kedvelte volna a varázslókat (hiszen a híresztelés szerint a fogadó a Torony mágusainak kegyelméből épülhetett fel), csak azt nem szerette, ha azok nála laknak.

Amikor a nagydarab harcos (és elég figyelemre méltón nagy és fiatal volt, ahogy Slegart és a többiek az ivóban megjegyezték) elélökött egy pénzérmét, és rászólt:

— Vacsorát — Slegart szemöldöke kisimult, és azonnal elmosolyodott. Azután a nagydarab ember folytatta: — Meg szobát éjszakára —, és a mosoly lefagyott az ajkáról.

— Teljesen tele vagyunk — morogta Slegart, jelentőségteljes pillantást vetve a tömött társalgóra. — Telehold van... vadászathoz.

— Ehh! — mordult föl a nagydarab harcos. — Semmiféle hold nem fog világítani ma este, sem vadászáshoz, sem máshoz. A vihar kitörhet bármelyik pillanatban, és hacsak valaki nem akar hópelyhekre vadászni, semmi egyebet sem lőhet az éjjel. — Aztán a nagydarab körülnézett a társalgóban, van-e valaki, aki nem ért vele egyet. Azonban a vállak mérete, az elnyűtt hüvely s az a közönyös mód, ahogy a kard markolatán nyugtatta kezét, még a bandita kinézetű embereknek is azt tanácsolta, fogadják el bölcsességét. Az éjjel tényleg nem lehet vadászni.

— Márpedig — fordult vissza a nagydarab Slegarthoz — mi itt töltjük az éjszakát, még ha magunknak kell is ágyat vetnünk a tűz mellett. Láthatod — a harcos hangja ellágyult, mikor a varázslóra pillantott, aki a tűzhöz legközelebb eső asztalnál magába roskadva ült —, az ikerbátyám nincs olyan állapotban, hogy továbbutazzunk ma, különösen nem ilyen időben.

Slegart tekintete a mágusra vándorolt, és az valóban úgy nézett ki, mint aki a végső kimerülés határán van. Vörös köpenyének kámzsája árnyékba rejtette arcát. A fából készült bot tetejét, amelyre támaszkodott, csiszolt kristálygömböt tartó arany sárkánykarom díszítette. Ezt a botot mindig maga mellett tartotta, kezével időnként gyengéden végigsimította, láthatólag megnyugtatta jelenléte.

— Hozd ki nekünk a legjobb sörödet és egy kanna forró vizet a testvéremnek — rendelkezett a harcos, még egy acélérmét dobva a söntésre.

A pénz jelére Slegart érzékei izgalomba jöttek.

— Ó, csak most emlékszem — kezdte, eltüntetve a pénzt, szemét a harcos bőrzacskójára függesztette, melyből a fém csörgését kihallani vélte. Még az orra is összeráncolódott az erőlködéstől. — Egy szoba felszabadult a második emeleten.

— Reméltem, hogy így lesz — mondta zordan, a harmadik pénzdarabot is letéve a pultra.

— Az egyik legjobb — jegyezte meg Slegart.

A nagydarab ember csak morgott valamit savanyú ábrázattal válasz gyanánt.

— Kutyának való idő lesz odakint — tette hozzá a fogadós. Ebben a pillanatban szélroham rázta meg az épületet, keresztülsüvítve a törött ablakon, egy csomó havat vágva a szobába. A vörös köpönyeges varázsló felköhögött rekedten fuldokolva, és visszagörnyedt az asztalra. Nehéz lett volna bármit is megállapítani róla — csuklyás köpenybe öltözött az időjárás miatt. De Slegart tudta, hogy fiatalnak kell lennie, ha ez az óriás itt az ikertestvére. Aztán a fogadós komolyan megijedt, mert egy futó villanásra fehér haj tűnt elő a csuklya alól, s a botot fogó kéz is vékony, lesoványodott volt.

— Lefoglalnánk — dörmögte a harcos, aggódó pillantást vetve bátyjára, miközben lerakott egy pénzérmét.

— Mi baja van? — kérdezte Slegart, szemét a varázslóra függesztve. Ujjai csak lebegtek a pénz fölött, nem érintve azt. — Nem ragadós, ugye? — Visszahúzódott. — Nem pestis?

— Nem — morogta a harcos. Közel hajolva a fogadóshoz, lehalkította hangját. — Csak most jöttünk a Főboszorkányság Tornyából. — Slegart szeme felvillant. — Most esett át a Beavatáson....

— Ah — mondta a fogadós értőn, s a varázslóra tekintett barátságosan. — Sokat láttam belőlük. És sok olyat is, mint te — nézett a nagydarab harcosra —, akik csak egyedül érkeztek, nem hozva magukkal mást, mint egy köteg ruhát és tönkrement varázskönyvet vagy mindezek maradványait. Szerencsések vagytok mindketten, hogy túléltétek.

A harcos bólintott, noha nem látszott rémisztő emlékektől sápadt arcán, fájdalommal töltött szemén, hogy olyan hatalmas szerencsének tartaná. Visszalépett az asztalhoz, kezét bátyja görnyedt hátára helyezte, csak azért, hogy aztán lerázzák egy keserű sóhajjal.

— Hagyj békén, Caramon! — hallotta Slegart a varázsló zihálását, ahogy tálcán az asztalhoz hozta a sört és a meleg vizes kancsót. — Az aggodalmad hamarabb a sírba juttat, mint a köhögésem!

A harcos Caramon nem válaszolt, csak leült bátyjával szemben, homlokát aggodalom és boldogtalanság árnyékolta.

A tálca lepakolása közben Slegart megkísérelte jobban szemügyre venni a csuklya alá rejtett arcot, de a mágus behúzódott a tűz mellé, s a vörös kámzsát mélyen a szemébe húzta. A varázsló nem nézett fel, mikor a fogadós az asztalra rakta hatalmas zörgéssel a tányérokat, késeket és kupákat. A fiatalember egyszerűen elővett egy zacskót, melyet az övén viselt, kivett belőle egy maroknyi levelet, s óvatosan odaadta testvérének.

— Keverd az italomba — rendelkezett reszelős hangon, fáradtan a falnak támaszkodva.

Slegart, aki odaadón figyelt, most komolyan megijedt, mert a varázsló karcsú keze fémes aranyszínben csillogott a tűzfényben!

A fogadós megpróbált még egy pillantást vetni a mágus arcára, de a fiatalember visszahúzódott az árnyékba, lehajtva fejét, s a csuklyát mélyen a szemébe húzta.

Ha az arcbőre ugyanaz, mint a kezéé, hát nem csodálom, ha rejtegeti magát — jegyezte meg magában Slegart, s azt kívánta, hogy bár menne el ez a furcsa, beteg varázsló — pénz ide vagy oda.

A harcos elvette a leveleket, a kupába dobta, azután forró vizet töltött rá.

A furcsaságok dacára a fogadós odahajolt, hogy szemrevételezhesse a kotyvalékot, remélve, hogy az valamiféle varázsital. Az azonban nem nézett ki semmi másnak, csak egyszerű teának, a felszínén úszkáló levelekkel. Kesernyés rózsaillat terjengett. Szippantva belőle egyet, éppen valami megjegyzésre készült, amikor az ajtó újra kinyílt, beeresztve ezzel még több havat és szelet, meg egy újabb vendéget. Az egyik szutykos szolgálólányra bízva a varázslót és testvérét, Slegart az érkező felé fordult, hogy köszöntse.

A fiatalember, fiatal férfinak, nőnek vagy elfnek látszott — kecses járása, magassága és karcsú termete alapján. De az alakját úgy bebugyolálta, elrejtette a sok ruha, hogy lehetetlen volt megállapítani nemét vagy faját.

— Teljesen tele vagyunk — kezdte volna Slegart, de mielőtt kinyithatta volna száját, a vendég előtte termett (nem lehet másként leírni, ahogy odakerült), és odanyújtotta megdöbbentően szép kezét két acélpénzzel a fogadós kezébe (amely csak megdöbbentően piszkos volt).

— Helyet a tűz mellett éjszakára — szólt a vendég halkan.

— Azt hiszem, kinyitok egy szobát — közölte Slegart, a goblinszerű emberekre mutatva, akik ezt a megjegyzést hangos hahotázással fogadták. Csak a harcos mosolyodott el szomorúan, megrázva fejét, megkerülte az asztalt, s könyökkel megbökte bátyját. A varázsló nem szólt, pusztán italával tett egy ingerült mozdulatot.

— Elfogadom a szobát. — A vendég felelet közben még két érmét vett elő erszényéből és adott át a vigyorgó fogadósnak.

— Nagyon jó... — Észrevéve a jövevény drága anyagból készült, finom ruháját, Slegart előrelátón meghajolt.

— Uh, megtudhatnám a nevét?

— Ahhoz, hogy szobát nyiss számomra, be kell mutatkoznom? — kérdezte a vendég élesen.

A harcos halkan fenevetett elismerésképpen, s úgy tűnt, még a varázslónak is felkeltette figyelmét, mert a kámzsás fej könnyedén odafordult, ahogy gőzölgő, bűzölgő italát kortyolgatta.

Valahogy nem vette észre a szavak értelmét — Slegartnak nem volt túl éles a felfogása —, hát megpróbált kieszelni valami más módot, hogy megállapíthassa titokzatos vendége kilétét. Az idegen hátat fordított, és elindult a legárnyékosabb sarokba, az asztalhoz, amely a lehető legtávolabb esett a tűztől.

— Italt és sültet — vetette oda a válla fölött parancsolóan.

— Mit parancsolsz... parancsol urasága? — érdeklődött Slegart a vendég után sietve, figyelmesen hegyezve fülét. Habár az idegen a Közös nyelvet beszélte, kiejtése különös volt, és a fogadós még mindig nem tudta megállapítani, hogy férfi-e vagy nő.

— Mindegy — felelte ernyedten a vendég, visszafordulva Slegarthoz, aki követte őt az árnyékba is. Útközben egy pillantást vetett arra az asztalra is, melynél Caramon és testvére ült. — Azt. Ugyanazt, amit ők kaptak — mutatott a szolgálólányra, aki egy fatálcára sűrű, szürke masszát púpozott, s közben véletlenül Caramonhoz ért testével.

Most — talán a mód, ahogy a titokzatos vendég ment, talán a kézmozdulatai, de az is lehet, hogy a hangjában bujkáló finom gúny, melyet akkor hallott meg, amikor Caramon keze végigvándorolt a szolgáló testének domborulatain — elárulta Slegartnak, teljes bizonyossággal, hogy a bebugyolált vendég nő.

Veszedelmes dolog volt Ansalonon keresztülutazni ezekben a napokban, egynéhány évvel a háború után. Persze voltak, akik egyedül utaztak, de a nők részéről szokatlan volt. A nők vagy maguk is zsoldosok — karddal s pajzzsal bánni tudók —, vagy gazdagok, hatalmas, állig felfegyverzett kísérettel. Ez a nő — már ha az volt — nem viselt fegyvert, és ha volt is kísérete, azoknak kint kellett aludniuk a szabadban, ahol Slegart szerint nemsokára akkora hóvihar fog dühöngeni, amit még nem látott a vidék.

Slegart nem volt lángelme, sem kiváló megfigyelő, így hát két peccel később mindenki rájött a fogadóban, hogy a nő egyedül van és védtelen. Ez meglátszott a harcos elsötétülő arcán és kérdő tekintetén, melyet testvérére vetett, de az csak megrázta fejét. És szintén meglátszott a „vadászó" társaságnál beállott csöndben, majd az azt követő gyors suttogáson és elfojtott kacajon.

Ezt hallván Caramon összeráncolta szemöldökét, és komoran hátranézett. De a varázsló érintése a kezén és néhány lágy szava után egy sóhajjal visszafordult tálcájához enni, csak tekintete vándorolt a vendég s a csalódott szolgáló közt.

Slegart visszament a söntéshez, és egy mocskos ronggyal törölgetni kezdte a kupákat. Félig azonban mindig hátrafordult, s éles szemét rajta tartotta mindenen. A haramiák egyike lassan felállt, nyújtózkodott, és egy korsó sörért kiáltott. Elvéve a szolgálótól, lassan a vendég asztala felé sompolygott.

— Nem bánod, ha leülök? — kérdezte, s szavaival egy időben meg is cselekedte.

— De — felelte élesen a vendég.

— Naa, ne butáskodj — vigyorgott a bandita, azzal kényelembe helyezte magát az idegennel szemben, aki tovább ette szürke kását a tálcáról. — Az országnak ebben a részében szokás együtt ünnepelni az ilyen éjszakákon. Csatlakozz hát kicsiny társaságunkhoz...

A vendég tovább evett, figyelmen kívül hagyta az invitálást. Caramon könnyedén felemelkedett ültéből, de testvérére vetett kérő tekintetére csak egy nyers fejrázás volt a válasz, így egy sóhajjal visszaereszkedve, folytatta az evést.

A bandita előrehajolt, hogy megfogja az idegen arca előtt szorosan megkötött kendőt.

— Rettentő meleged lehet — kezdte a férfi.

Nem fejezhette be mondatát, kicsit bonyolult lett volna az arcába nyomott tányérnyi, forró, párolt húson keresztül.

— Elment az étvágyam. — Nyugodtan felállt, letörölgette kezéről a húskását egy mocskos asztalkendővel, s az emelet felé indult. — Fogadós, felmegyek a szobámba. Hányas számú az?

— A tizenhatos. Bezárkózhat a csőcselék elől. — Slegart kezében lelassult a kupafényesítés. A zűr árt az üzletnek, elvész a haszon. — A szolgálólány majd áthúzza az ágyat.

A ,,csőcselék" a húspépet törölgette orrából, beletörődve, hogy a titokzatos személy az útjára menjen. A hűvös hang, gyors, nyugodt mozgás jelezte, a vendégnek van gyakorlata, hogy vigyázzon magára. Azonban a nagydarab harcos nevetett a fogadós megjegyzésén — kacaja a nagyrabecsülésnek —, és nevetett a ,,vadászó" társaság is, a tűznél. Az ő nevetésük gúnykacaj volt.

Dühös pillantást vetve barátaira, a férfi kitörölte szeméből a húsdarabokat, s talpra szökkent. Megkerülte az asztalt, s a nő után sietett, aki már félúton volt az emelet felé.

— Majd én megmutatom neked a szobádat — kacsintott sokatmondóan, azzal megragadta és visszarántotta magához.

Az egyensúlyát vesztett vendég egy kiáltással visszazuhant a haramia karjai közé, minden kétséget kizárva, hogy nő.

— Raistlin? — csengett kérőn Caramon hangja, keze a kardmarkolatát szorongatva.

— Jól van, testvérem, legyen! — sóhajtott a varázsló. Megfogva falhoz támasztott botját, felállt.

Caramon is elkezdett felállni, mikor észrevette, hogy testvére mereven néz a háta mögé egy pontra. Követve a tekintetét, Caramon könnyedén biccentett, mikor egy nehéz kéz ereszkedett vállára.

— Jó a hús, nem igaz? — mondta az egyik a vadászó társaságból. — Kár lenne megszakítani a vacsorát amiatt, ami nem is a te dolgod. Hacsak, persze, nem kérsz részt te is a mulatságból. De akkor várd ki az idő...

Caramon ökle tompán csattant a férfi állán.

— Köszönöm. — A harcos hangja hűvös volt, kihúzta kardját, és szembefordult a háta mögött álló gazemberekkel. — Azt hiszem, az én időm most jött el.

Egy szék repült a tömegből, eltalálva Caramon kardtartó kezének vállát. Két ember szemből nekiugrott, egy megragadta a csuklóját, és megpróbálta kicsavarni kardját a kezéből, a többiek öklükkel csépelték. A csőcselék — észrevéve, hogy a harcos látszólag tehetetlen — előretódult.

— Vidd a lányt, Raist! Én elbánok ezekkel! — Caramon kiáltása a mélyből hallatszott, valahonnan az embertenger alól.

— Mindegyikkel... el... tudok... bán...

— Hát persze, ahogy szoktad, testvér — húzta el száját a varázsló. Figyelmen kívül hagyva a sikolyokat és hörgéseket, a berendezés és a csontok recsegését, Raistlin a botjára támaszkodva elindult felfelé a lépcsőn.

A lány támadójával harcolt, ököllel ütve azt — láthatólag nem volt egyéb fegyvere —, s nem volt nehéz észrevenni, hogy nem sokáig bírja már. A férfi minden figyelmét arra fordította, hogy kapálódzó áldozatát feltuszkolja az emeletre, így nem vette észre a háta mögött, óvatosan közeledő vörös köpenyes varázslót. Ezüstös villanás, a mágus kezének egy gyors mozdulata, és a bandita elengedte a lányt, bordáihoz kapott. Vér lövellt elő ujjai közül. Egy hosszú pillanatig Raistlinre nézett szemrehányóan, aztán elvágódott, és teljes hosszában lezuhant a lépcsőn. A mágus tőre még mindig kiállt oldalából.

— Raist! Segíts! — Caramon üvöltött alulról. Habár három ellenfelét leterítette, őrülten csatázott a negyedikkel, de a mozgását határozottan akadályozta egy völgyi törp, aki a hátára mászott, és a fejét csépelte egy serpenyővel.

De Raistlin nem volt abban a helyzetben, hogy testvére segítségére siethessen. A lány elszédült és elgyengült a küzdelemben, elvétette a lépést, kibillent egyensúlyából.

Elengedve botját — ami nem dőlt el, megállt mellette, ahol leállította —, Raistlin elkapta a lányt, mielőtt leesett volna.

— Köszönöm — motyogta lehajtott fejjel. Kendője lecsúszott harc közben, és most megpróbálta megint arca elé keríteni. De Raistlin, arcán keserűen gúnyos mosollyal, gyakorlott kezének egy gyors mozdulatával elragadta a kendőt a lány arca elől.

— Eldobhatod ezt — csengett hűvösen hangja, eltartva a kendőt; éles tekintete azt kutatta, miért kell ennek a fiatal nőnek elrejtenie arcát a nap elől. Aztán elállt a lélegzete.

A lány lehajtotta a fejét, miután elvesztette kendőjét, de meghallva a férfi zihálását, tudta, hogy elkésett. Meglátta őt. Megállt, és felnézett a mágus arcába egy kis sóhajjal.

Amit látott, az ugyanúgy meghökkentette, mint az ő látványa előbb a varázslót.

— Kiféle... az emberek melyik fajához tartozol? — sikoltotta visszahúzódva.

— Mely fajhoz tartozol te? — kérte számon a mágus, vékony keze hihetetlen erővel tartotta a lányt.

— Én, én teljesen... közönséges vagyok — dadogta a lány, tágra nyílt szemmel bámulva Raistlinre.

— Közönséges! — Raistlin még szorosabban markolta, amikor megkísérelt kiszabadulni. Hitetlenkedve nézegette a finom arcvonásokat; dús hajának ezüst ragyogását; szemét, amely sötét volt, lágy és bársonyos fekete, mint az éjszakai ég. — Közönséges! Kezemben tartom a leggyönyörűbb nőt, akit huszon egy évem alatt valaha is láttam. Sőt kezemben tartom a nőt, akinek nincs kora! — Szárazon felnevetett. — És „közönségesnek" hívja magát!

— Mi van veled? — Remegve végigsimogatta Raistlin aranybőrű arcát. — És hogy érted, hogy nincs korom?

A mágus félelmet látott a lány szemében, mikor az feltette a kérdést, szeme összeszűkült, megértve okát.

— Az aranybőr az áldozatom a mágiáért, akárcsak meggyötört testem. Hogy kortalan vagy, azon azt értem, hogy nincs korod az én számomra. Ahogy látod, az én szemem különbözik a közönséges emberek szemétől... — Megállt, a lányt nézte, aki reszketni kezdett az átható tekintettől. — A szemem látja az idő múlását, látja minden élő dolog halálát. Számomra az emberi test sivár és érdektelen, a tavaszi fák elvesztik leveleiket, a szikla csak maroknyi por. Csak a hosszú életű elfek fiataljait látom rendesen, hogy aztán lássam őket, mint mikor a virágok elhullajtják szirmaikat. De te...

— Raist! — üvöltött alulról Caramon. Aztán egy csattanás. Törekvése közben, hogy a völgyi törpöt lerázza — aki a kezét szorosan rátapasztotta a szemére, megvakítva ezzel —, Caramon megbotlott, és teljes hosszában ráesett az asztalra, szilánkokra törve azt.

Sem a varázsló, sem a lány nem mozdult.

— Tehát kortalan vagy. És nem vagy elf — állapította meg Raistlin.

— Nem — motyogta a lány. A szeme még mindig a varázslóra meredt. Sikertelenül próbálta meg magát kiszabadítani a szorításból. — Te, te bántasz engem...

— Ki vagy te? — követelte.

Megvonta vállát, rántott egyet magán, s eltolta a varázsló kezét.

— Ember, mint te — válaszolta a különös szemekbe nézve. — És köszönöm, hogy megmentettél, de...

Hirtelen megmerevedett, és felhagyott szabadulási kísérleteivel. Raistlinre nézett, a varázsló rászegezte tekintetét.

— Ne! — nyöszörgött szerencsétlenül.— Ne! — Nyöszörgése sikoltásba csapott, túlzengve a fogadón kívül dühöngő vihar ordítását.

Raistlin a falnak tántorodott, mintha a lány kardot döfött volna belé. Pedig az hozzá sem ért, mit sem csinált, csak nézte. Egy vad kiáltással felugrott, és felrohant az emeletre, otthagyva a mágust a falnak támaszkodva, bénán bámulva semmibe meredő szemeivel oda, ahol a lány az előbb a lépcsőfalnál guggolt.

— Hát elbántam a nyavalyásokkal. Köszönet neked — morgott Caramon, testvére háta mögé lépve. Letörölve a száját ért vágásról a vért, végignézett az immár nyugodt kötekedőkön. Négy ember feküdt a földön, nem számolva, amelyiket a testvére döfött le. Annak ernyedt teste a lépcső aljának sarkába volt dobva. A völgyi törp egy hordóba volt gyömöszölve fejjel lefelé, lábai szánalmasan csapkodtak a levegőben, fülhasogató módon sikoltozott, hogy úgy tűnt, mindjárt elpattannak az üvegholmik.

Slegart végigtekintett a romokon.

— Csapd hozzá a számlájukhoz — dörmögte Caramon a vadászó társaság nyöszörgő tagjaira mutatva. — Itt a tőröd, Raist — nyújtotta át az ezüsttőrt. — Megtisztítottam, amennyire csak tudtam. Úgy vettem észre, nem nagyon akartad a mágiádat ezekre a nyomorultakra pazarolni, mi? Különben, hé, Raist, jól vagy?

— Nem... sebesültem meg... — felelte lágyan Raistlin, átkarolva testvérét.

— Akkor mi a baj? — rázkódott meg Caramon. — Úgy nézel ki, mint aki szellemet látott. Mondd, hol a lány? — Körülnézett. — Nem maradt itt, hogy megköszönje nekünk?

— Én, én felküldtem a szobájába — támolygott összezavarodva Raistlin, csodálkozva nézett Caramonra, mintha nem ismerné meg. Egy pillanat múlva azonban magához tért. Elvette a tőrt testvére kezéből, s visszacsúsztatta ravaszul megcsinált hüvelyébe, mely a csuklójához volt erősítve. — És most mi is felmegyünk a szobánkba, testvér — mondta keményen, látva, hogy Caramon tekintete elidőz az asztalon maradt korsó sörön. — Add a karod — rendelkezett a mágus, megfogva botját. — A megerőltetés kimerített.

— Ó, persze, Raist — felelte Caramon, aggodalmában elfeledkezve szomjúságáról.

— Tizenhármas szám — morogta Slegart, miközben a kötekedőknek segített kicipelni sebesült bajtársukat a sarokból.

— Figyelem — morogta Caramon, miközben testvérének segített a lépcsőn. — Hé, a lányt jól megnézted? Csinos volt?

— Miért kérdezel tőlem ilyeneket, testvér? — válaszolt lágyan Raistlin. Ezzel bátyja kérdését megkerülve, ismét az arcába húzta csuklyáját. — Tudod, hogy mit látnak és hogyan látnak a szemeim!

— Ó, igen, ne haragudj, Raist — fújt Caramon. — Mindig elfelejtem. Átok. Az egyik fattyú összetört a hátamon egy széket, amíg ráhajoltam. Szálka ment bele...

Raistlin oda sem figyelt. Tekintete egy ajtót kutatott a hall végén, egy ajtót, a tizenhatos jelzéssel.

Az ajtó mögött Amberyl lépkedett nyugtalanul, kezeit össze-kulcsolva. Időnként halkan sírva fakadt.

— Hogyan történhetett? — kérdezgette lázasan, fel s alá sétálva a kicsiny szobában. A szoba hideg volt és sötét. Tépelődése közepette Amberyl hagyta kialudni a tüzet. — Miért történhetett? Hogyan történhetett? Ezt miért nem látták előre a bölcsek? — Újra és újra ezeket a szavakat ismételgette, körbejárva a szoba repedezett fapadlóján, mintha lábai a gondolatait követnék.

— Muszáj beszélnem vele — mondta magának hirtelen. — Mégiscsak mágus. Biztosan ismer valami utat... valami módot... ami segít... Igen! Beszélni fogok vele.

Fölragadta a kendőjét, ismét az arca köré tekerte, s óvatosan kinyitotta az ajtót. A folyosó üres volt, már éppen kilépett szobájából, amikor rájött, hogy semmiféle ötlete sincs, hogy melyik lehet az ő szobájuk.

— Lehet, nem is maradt itt éjszakára — mondta kétségbeesésében az ajtó keretének támaszkodva. — És különben is mit mondok neki? — Megfordult, és elindult befelé, amikor megint megállt. — Nem. Muszáj megkeresnem!

— mondta, és olyan erősen csukta be maga mögött az ajtót, mintha sohasem akarna visszamenni. — Ha már nincs itt, követni fogom.

A hallba érve Amberyl minden ajtó mellett megállt hallgatózni. Néhány mögül elfojtott nyögést, szitkozódást hallott, ezért sietve félrehúzódott. Felismerte, csak támadói lehetnek odabenn, magukhoz térve a varázslóval és testvérével folytatott összecsapásból. Egy másik ajtónál éles női kacagást és mélyebb férfinevetést hallott. Amberyl továbblépett a tizenhármas szám elé.

— De Raist! Mit tudok mondani a lánynak? „Gyere a szobánkba, a testvérem akar téged"?

Felismerve a hangot, Amberyl az ajtóhoz lapult, és figyelmesen hallgatózott.

— Ha ez minden, ami eszedbe jut, akkor mondd ezt.

A suttogó, gúnyos hang, mely alig hallatszott a vihar tombolásától, a fájdalom apró tüskéit döfte Amberyl testébe. Reszketve még jobban hozzásimult az ajtóhoz.

— Nem érdekel, hogy mit csinálsz, csak hozd ide nekem őt.

Amberyl hallotta a csoszogást és az elfúló köhögést.

— Raist, nem tudom, milyen hálásnak gondolod, de abból ítélve, amit láttam...

— Caramon — szakította félbe egy suttogó hang —, fáradt vagyok és beteg. Nincs türelmem harcolni az ostobaságoddal. Azt mondtam, hozd ide a lányt. Most tehát indulj... — A hang köhögésbe fulladt.

Azután nehéz léptek közeledtek az ajtóhoz. Habár félt, hogy hallgatózáson kapják, mégsem volt képes elmozdulni. Kétségbeesve gondolkodott, mit tehetne. Már éppen elhatározta, hogy visszafut szobájába, és elbújik, amikor kinyílt az ajtó.

— Az istenek nevére! — kiáltotta döbbenten Caramon. Kilépett, és megragadta Amberylt, ahogy az hátrálni próbált. — Itt van, Raist! Kint állt a hallban. Hallgatózott!

— Igen? — nézett ki figyelmesen az aranyszemű, aranybőrű varázsló a tűz mellől, ahová behúzódott, ahogy testvére félig vezetve, félig vonszolva bejött Amberyllel a szobába. — Mit csináltál odakint? — szűkült össze a szeme.

Egy pillanatig Amberyl nem tudott megszólalni. Csak állt, a varázslót nézte, kendőjének sarkát csavargatta kezével.

— Hagyd, Raist — kérte Caramon lágyan. — Ne kiabálj vele. Szegényke egészen reszket. Olyan a keze, akár egy ghoulé. Gyere, hölgyem — mondta esetlenül, miközben a tűzhöz vezette, és egy széket húzott elő. — Ülj le. A halálodat okozhatja. — Megfogta a lányt kendőjét. — Csupa víz a hótól. Hadd vegyem le...

— Ne! — kiáltotta Amberyl elcsukló hangon, kezét a kendője elé kapva. — Ne — ismételte, most már lágyan. Elpirult, látva, Raistlin kemény mosollyal őt nézi.

— Én... én jól vagyok. Én... sohasem... fázom meg. Kérem...

— Hagyj magunkra, Caramon — suttogta hűvösen Raistlin.

— Tessék? — nézett döbbenten a nagydarab harcos.

— Azt mondtam, hagyj magunkra. Menj vissza a söröd és szolgálód mellé. Úgy tűnik, nem érdekli az udvarlásod.

— Óh, persze, Raist. Ha biztos, hogy így akarod... — tétovázott Caramon, testvérét nézve olyan megdöbbenéssel az arcán, hogy Amberylnek nevethetnékje támadt, végül zokogás lett belőle. Kendője mögé rejtette arcát, hogy letörölje könnyeit.

— Hagyj magunkra! — rendelkezett Raistlin ismét.

— Igen! — Amberyl hallotta, hogy Caramon megáll az ajtó előtt. — Csak ne felejtsd... csak emlékezz, nem vagy túl erős, Raistlin...

Az ajtó csendesen becsukódott.

— Sa-sajnálom — dadogta Amberyl, kiemelve arcát kendőjéből, azt használva szeme törölgetésére. — Nem akartam sírni. Csak elvesztettem az önuralmam. Ez...ez nem fog még egyszer megtörténni.

Raistlin nem válaszolt neki. Kényelmesen elhelyezkedett a viharvert, öreg székben. Nyugodtan ült, és Amberylt méregette. Meggyötört kezével egy bögre teát kevergetett, amely már rég kihűlt. Mögötte, a keze mellett botja támaszkodott a falnak.

— Vedd le a kendődet — mondta végül, hosszas hallgatás után.

Könnyeit felszárítva, Amberyl lassan letekerte arca elől kendőjét. Az aranyszem tekintete rezzenéstelen maradt, hideg volt és ködös, akár az üveg. Amberyl felfedezte, ezekbe a szemekbe nézve saját maga tükörképével találkozhat. Nem akart ismét bejutni, miként a lépcsőn sem. A mágus azóta már védőfalat vont lelke köré.

Túl késő! — gondolta kétségbeesve. — Túl késő...

— Mit tettél velem? — kérdezte Raistlin, még mindig mozdulatlanul. — Milyen varázslatot bocsátottál rám? A nevét mondd, és én tudni fogom, hogyan törjem meg.

Amberyl lesütötte tekintetét, képtelen volt egy pillanatnál tovább belenézni ebbe a furcsa szempárba.

— Nem, nem varázslat — motyogta, kendőjét csavargatva körbe-körbe.

— Én nem vagyok... vagyok varázsló... ezt te tudhatod a legjobban...

— Átkozott! — Raistlin egy támadó kígyó sebességével pattant fel székéből. A bögrét leverve megragadta Amberyl vállát, és megrázta. — Hazudsz! Csináltál valamit velem! Elfoglaltad az énemet! Itt élsz bennem! Minden gondolatom körülötted forog. A te arcod képét látom csak az agyamban. Képtelen vagyok koncentrálni! A mágiám elhagyott! Mit tettél velem, te nő?

— Bántasz engem! — sikoltotta lágyan Amberyl, miközben megpróbált kiszabadulni a szorításból, azonban Raistlin érintése perzselt. Éreznie kellett, hogy természetellenes meleg sugárzott testéből, ahogy valami belső tűz emésztette egész lényét.

— Még jobban is foglak bántani — sziszegte a varázsló, közelebb húzva magához a lányt —, ha nem vagy hajlandó válaszolni a kérdésemre!

— Én nem tudom megmagyarázni — suttogta megtörten zihálva Amberyl, ahogy Raistlin szorítása erősödött. — Kérlek! Muszáj hinned nekem. Nem akartam ártani neked. Nem akartam, hogy ez történjen...

— Akkor miért jöttél ide... a szobámba?

— Te, te mágus vagy... reméltem, van valami út... tudsz valami módot...

— ...hogy megtörjem a varázst — fejezte be lágyan Raistlin. Elengedte a vállát, és a lányra nézett. — Szóval az igazat mondtad. Ez történt veled. Most már látom. Ez hát az igazi ok, amiért idejöttél, igaz-e? Valahogyan elfoglaltam az énedet én is.

Amberyl lehorgasztotta a fejét.

— Nem. Úgy értem, igen. Szóval, részben. — Felemelte arcát, és a varázslóra nézett. — Igazán azért jöttem, hátha van valami módja...

Keserűen nevetve Raistlin széttárta karját.

— Hogyan oszlassam el a varázslatot, amikor nem akarod elmondani, melyiket bocsátottad ránk?

— Ez nem varázslat! — kiálltotta Amberyl kétségbeesve. Láthatóvá vált, hogy a varázsló ujjai nyomot hagytak a kezén.

— Hát akkor mi? — követelte a varázsló. Hangja megbicsaklott, köhögve visszahanyatlott, hogy megkapaszkodjon ládájában.

— Gyere — kérte a lányt, kinyújtva felé kezeit —, engedd, hogy segítsek...

— Kifelé! — Raistlin lihegésétől véres tajték szivárgott szájából. Utolsó erejével ellökte magától Amberylt, azután a székébe zuhant. — Kifelé! — mondta ismét. Habár hangját szinte hallani sem lehetett, szeme tisztán beszélt, az óraüveg pupillák haragosan kitágultak.

Amberyl ijedten megfordult, és kimenekült a szobából. Az ajtót kinyitva kiesett a folyosóra, egyenesen Caramonnak, aki a szolgálóval az oldalán andalgott egy másik szoba felé.

— Hé! — kiáltott rá Caramon, és megragadta a karját. — Mi történt? Mi a baj?

— A test...testvéred — válaszolta zavarodottan Amberyl, arcát hosszú haja mögé rejtve. — Be...beteg...

— Én figyelmeztettem... — felelte lágyan Caramon, arca összerándult az aggodalomtól, hallva bátyja reszelős köhögését. Feledve a szolgálót, aki csalódottan sírdogált a háta mögött, a nagydarab harcos visszasietett közös szobájukba.

Amberyl vakon átrohant a hallon, feltépte szobája ajtaját, bebotladozott, és reszketve a falnak dőlt a sötétben.

Megpróbált aludni, de nem sikerült neki. Álmai túl közel jártak száguldó gondolataihoz. Hirtelen zajokat hallott. Igen, újra hallotta. Egy ajtó nyílik. Habár akármelyik lehetett volna a fogadó ajtói közül, ő tévedés nélkül tudta, melyik ajtó az.

Felemelkedett ágyából, melyben ruhástól feküdt eddig, a lány az ajtóhoz lépett, és kinyitotta, amikor egy hang reccsent visszhangozva a hallban.

— Raist! Hóvihar tombol odakint! Meg fogunk betegedni! Nem teheted ezt!

— Itthagyom ezt a fogadót! Most! — jött válaszul a mágus hangja. Nem kérlelt többé, tele volt dühvel és félelemmel. — Itthagyom, és elmegyek akár veled, akár nélküled. Csak tőled függ!

A varázsló elindult lefelé a hallba, botjára támaszkodva. Megállt, egy vad pillantást vetett Amberyl szobájára. A lány rémülten hőkölt hátra az árnyékba. Raistlin lassan eltűnt a lépcsőfordulóban, testvére ott maradt, a karját lógatta tehetetlenül.

— Ez miattad van, te lány, nem igaz? — követelte Caramon. — Az Abyss nevére. Válaszolj nekem! Már elment. — Egyedül hagyatva a hallban, a harcos megrázta fejét. — Nos, nélkülem nem jut messzire. Utána kell mennem. Asszony! — morogta, visszasietett szobájukba, kapkodva szedte össze és csatolta hátára csomagját. — Csak épp hogy kijöttünk abból az átkozott varázserdőből, most mehetünk vissza. Remélem, még idejében jobb belátásra tér, és visszafordulunk.

Amberyl látta, hogy Caramon a hallból az ő szobája felé néz, s ha lehet, még jobban belesimult az árnyékba.

— Szeretném tudni, mi folyik itt, hölgyem — folytatta a nagydarab harcos az irányába. Azután megrázta fejét, megigazította vállán csomagját, és testvérét követve lement a lépcsőn.

Amberyl állt még egy pillanatig a szoba sötétjében, várt, amíg megnyugszik lélegzése, amíg tisztán tud gondolkodni. Majd felkapta kendőjét, az arca köré tekerte. Kihúzott egy köpenyt a csomagjából, és óvatosan Caramon után indult.

Amberyl nem tudott visszaemlékezni, hogy látott volna már ilyen dühödt vihart, pedig sok évet élt már, habár még fiatalnak számított a fajtájánál. A hó vakított. Az erős szél az arcába vágta a havat, a környezete árnyékát is elfedte szeme elől, még maga elé tartott kezét is elnyelte a szúró, vakító fehér sötétség. Lehetetlen lett volna követnie Raistlin és testvére nyomait, csak egy módon sikerülhetett — egy láthatatlan kötelék által, mely a véletlen folytán közte és a varázsló közt feszült.

Véletlen. Igen, véletlennek kellett lennie, gondolta, ahogy egyedül vánszorgott. A hó még csak néhány órája esett, de már térdig ért. Akármilyen erős volt is, komoly nehézségeket okozott neki a haladás a mély hóhullámokban, ahogyan mélyen besüppedt, és el tudta képzelni, hogy a varázsló... a hosszú köpenyében...

Megrázta a fejét, és sóhajtott. Igen, a két embernek meg kell állnia hamarosan. Ebben biztos volt. Szorosabbra csavarta arca körül kendőjét, hogy megvédje bőrét a hótól, és azon gondolkozott, mihez kezd, ha megállnak. Elmondhatja-e a varázslónak?

Mi egyéb választásom lenne? kérdezte végül keserűen, és ahogy a kérdést feltette, megcsúszott és megbotlott.

Íme! — gondolta, és émelyítő félelemhullám csapott át rajta. — Már gyengülök a kötelék miatt. És ha ez velem megtörténhetik, akkor a férfival is meg kell történnie! Vajon egy ember számára rosszabb lehet? Mi lesz, ha meghal?!

Nem, ma este el kell mondanom neki, határozta el magát. Megállt, nekidőlt egy fának, hogy egy kis lélegzethez jusson, és becsukta a szemét.

És ha megmondom neki, akkor mi lesz?

— Nem tudom — mormolta magának megtörten. — Az Istenek segítsenek. Nem tudom!

Annyira elmerült felindultságában és saját félelmeiben, hogy egy pillanatig észre sem vette, hogy a hóesés elállt, és a szél sem fúj már olyan élesen. Hirtelen döbbent rá, ahogy körülnézett. Látta a csillagokat, még a hold is világított. Solinari fénye csodálatos birodalommá varázsolta a fehérrel borított erdőt.

Az erdő... Már bizonyára átlépte határát. Gyengéden rátette kezét az egyik fára, amelynek nekidőlt. Érezte, hogyan lüktet élete ahogy a varázs lüktet a fatörzsben.

Wayreth erdejében volt. Bár nem egészen egylábnyira tőle, odakint tovább dühöngött a vihar, itt akár nyár is lehetett volna, ha a mágusok azt akarják. Nem volt nyár. A szél, ha embertelen üvöltése elcsendesedett is, még mindig jeges fogakkal harapott. A hó néhol térdig érő kupacokban állt. De a vihar legalább az erdőben nem tudta szabadon engedni minden dühét. Amberyl már tisztán látott. Solinari fénye a hóban tükröződve olyan ragyogó volt, akár a nap. Nem kellett végre tovább botorkálnia a sötétben, ahol csak a varázsló aranyszeme érintésének emléke mutatott utat...

Amberyl felsóhajtott és továbbindult, nemsokára nyomokat talált a hóban. Az embereké volt. Igen, ösztönei halálos biztonsággal vezették ide. Nem mintha egy pillanatig is kételkedett volna hatalmában. De hogy az erdőben is meg-

maradt? Mióta csak erre a földre tette a lábát, állandóan csak furcsa és zavaros meséket hallott erről az erdőről.

Megtorpant, a nyomokat figyelte, és lassan megint eluralkodott félelme. Két pár nyom vezetett, az egyik megállás nélkül haladt a legmélyebb buckákon keresztül is, a másik azonban széles sávot húzott a hóban, mint amikor valaki nehéz, nedves köpenyben bukdácsol. Több helyen is világosan kirajzolódtak a kéznyomok, amint a varázsló elesett. Továbbsietett, szíve hirtelen fájdalommal telt meg, ahogy a varázsló nyoma eltűnt. A bátyja viszi tovább! Lehet, hogy... lehet...

Nem! A lány levegő után kapott, és megrázta fejét. Lehet, hogy gyengének tűnik a mágus, de több erő van benne, mint a legjobb pengében, amit valaha is kovácsoltak. Mindössze arról lehet szó, hogy meg kell állniuk menedéket keresni, ez pedig az ő előnyére szolgál.

Nem telt el hosszú idő, mikor meghallotta a hangokat. Egy fa mögé ugrott, annak árnyékából figyelte azt a gyenge fénysugarat, amely egy szikla oldalából szűrődött ki, minden bizonnyal barlangból. Úgy tűnt, a szikla a semmiből termett ott, meg mert volna esküdni, hogy az imént még nem látta maga előtt.

Persze — suttogta megkönnyebbülten —, a mágusok vigyáznak a közéjük tartozókra. Vajon azt tudják-e, hogy én is itt vagyok? — villant hirtelen eszébe. — Felismernének? Talán nem. Végül is olyan rég volt. Nem számít. Úgysem tehetnek sokat. Remélem, nem avatkoznak közbe.

— Raist, segítséget kell szereznem! — hallotta a nagydarab harcost, ahogy közelebb ért. Caramon hangja elkínzott és feszült volt. — Még soha nem voltál ilyen rosszul. Soha!

Csend lett, majd Caramon szólalt meg újra, valamire válaszolt, amit a lány nem hallott.

— Nem tudom! Vissza a fogadóba, ha kell! Csak azt tudom, a fa nem tart ki reggelig. Te mondtad, hogy az erdőben ne szedjek fát, de az amúgy is vizes. Elállt a hó, legrosszabb esetben is csak néhány órát leszek távol. Itt biztonságban vagy. Valószínűleg sokkal nagyobb biztonságban, mint én lehetek ebben az átkozott erdőben. — Szünet, majd: — Nem, Raist. Most azt teszem, amit ÉN tartok a legjobbnak.

Amberyl szinte hallotta a varázsló keserű átkait, és mosolygott magában. A fényt egy pillanatig sötét árnyék takarta el, ahogy Caramon kilépett. Tétovázott. Lehet, hogy meggondolja magát? Az árnyék félig megfordult, és visszaindult a barlangba.

Intett kezével, gyorsan szavakat mormolt maga elé, egy olyan nyelven, amit Ansalon egész kontinensén már évszázadok óta nem hallott senki sem. Olyan messze, hogy tőle alig lehetett látni, az erdő másik részén halvány tűz pislákolt fel.

Caramon a szeme sarkából megpillantotta, és felkiáltott:

— Raist! Tűz! Valaki van a közelünkben! Maradj betakarva és... melegen... hamarosan jövök!

Az árnyék beleolvadt a sötétségbe, Amberyl látta a páncélon megcsillanó holdfényt, hallotta a nehéz lépteket és a szuszogást, ahogy a férfi keresztültörtet a havon.

Elmosolyodott.

— Neeem, nem jössz vissza hamarosan — suttogta hangtalanul, amikor a harcos elhaladt a fedezékéül szolgáló fa mellett. — Egyáltalán nem hamarosan. — Várt, míg a nagydarab harcos messzire jutott a szökevény fény üldözésében, amit soha nem lesz képes utolérni, majd egy mély lélegzetet vett, és halkan imádkozva istenéhez, a barlanghoz lopakodott, keresztül a csillogó ezüst havon.

Félretolta a takarót, amit Caramon akasztott oda, szánalmas erőfeszítésként, hogy kizárja a fagyos szelet, és belépett a barlangba. Hideg volt, nedves és sötét, csak a gyengén sercegő tűz világított az ajtó mellett. Benézett, és megrázta fejét. A tüzifa, amit még a harcos gyűjtött, vizes volt a hótól és jégtől. Elismeréssel adózott a nagydarab férfi ügyességének, hogy meg tudta ezt gyújtani. Nem tarthat már sokáig, és nem volt több fa, amivel táplálni lehetne.

Átlesett az árnyékon, de először nem látta meg a varázslót, bár hallotta hörgő légzését, és érezte a varázslatokhoz használt anyagi összetevők fűszeres illatát. A fiatal mágus felköhögött. Egy kupac ruha és takaró megmozdult a tűz mellett, egy sovány kéz kinyúlt, és megragadta az ott gőzölgő kupát. Odalépett, letérdelt, hogy megfogja az edényt.

— Hadd segítsek — kérte. Nem várt válaszra, felemelte a kupát, és segített Raistlinnak felülni. — Támaszkodj rám — ajánlotta, látva a varázsló erőtlen törekvéseit.

— Nem lep meg, hogy látsz, igaz?

Raistlin néhány pillanatig figyelte a lányt aranyszemével, azután keserű mosollyal nekidőlt, ahogy az leült mellé. A férfi átfagyott, Amberyl mégis érezte azt a furcsa forróságot, ami a sovány testből áradt. Feszült volt és merev, a légzése nehézkes. Raistlin szájához emelte a kupát, de újra köhögni kezdett, és a lány érezte, hogy egész testét rázza a fuldoklás. Elvette tőle italát, letette, tartotta a levegőért kapkodó férfit, átkarolta, mintha így össze tudná tartani testét. Majd megszakadt szíve a másik szenvedése iránt érzett szánalomtól, másrészt magáért aggódott. Olyan gyenge. Mi lesz, ha meghal?

A roham végül elmúlt. Raistlin mély, reszkető levegőt vett, és az ital felé intett. Amberyl a szájához tartotta, és az undorító szagtól elfintorodott.

A varázsló lassan kortyolva ivott.

— Kíváncsi voltam, megtalálsz-e itt is bennünket — suttogta. — Kíváncsi voltam, a mágusok beengednek-e az erdőbe.

— Nem tudtam — felelte lágyan Amberyl. — Ami a megtalálásodat illeti — sóhajtotta —, ha nekem nem sikerül, megtetted volna te. Visszajöttél volna hozzám. Nem lettél volna képes ellenállni.

— Hát ez van. — Raistlin légzése könnyebbé vált.

— Hát ez — mormolta Amberyl.

— Segíts lefeküdnöm — parancsolta a varázsló, és visszasüppedt a takarók közé. A lány olyan kényelmesen fektette le, ahogy csak tudta, és a haldokló tűzre pillantott. Egy hirtelen széllökés félretaszította a takarót a bejárat elől. A berepült hópelyhek sziszegtek és táncoltak a ragyogó parázson.

— Érzem, különös gyengeség tör rám, mintha kiszívnák az életem — mondta a varázsló, és összekuporodott a nedves takarók alatt. — Ez a varázslat erdménye?

— Igen... Én is érzem, de ez nem varázslat — felelte Amberyl, és megpróbálta felszítani a lángokat. Leült a férfi elé, karjával átkulcsolta lábát, és éppolyan figyelemmel nézte a másikat, mint az őt.

— Vedd le a kendődet — suttogta a férfi.

A lány lassan letekerte a sálat az arca elől, hagyta, hogy a vállára hulljon. Megrázta hótól nedves haját, érezte, hogy a kezére cseppek pottyannak.

— Milyen gyönyörű... — félbeszakította magát. — Most mi lesz velem?

— Nem tudom — jött a lány válasza vonakodva, tekintete a tűzre vándorolt. Nem tudott Raistlinre nézni. A varázsló tekintete keresztülégette, valamit megérintett benne mélyen, ami édes fájdalommal töltötte el. — Én... én még sohasem hallottam, hogy... ez emberrel is megtörténhet.

— Tehát mégsem vagy ember — jegyezte meg Raistlin.

— Nem — felelte a lány, még mindig nem tudott a másikra nézni.

— Sem elf nem vagy, sem más fajta, amit ismerek, és Krynnen él. Mi a neved?

— Amberyl.

— Amberyl. — Lassan ízlelgette a nevet. — És mondhatom, ismerek minden fajtát Krynnen.

— Bármilyen bölcs vagy, varázsló — felelte Amberyl —, annyi felfedezendő rejtély van ezen a világon, akár a kint kavargó hópelyhek.

— Nem feded fel titkodat?

Amberyl megrázta csillogó haját.

— Nemcsak az én titkom.

Raistlin csendben volt. A lány sem beszélt. Mindketten ültek, és hallgatták a fa sziszegését és ropogását, a kint süvöltő szelet.

— Hát... akkor meghalok — törte meg a csendet Raistlin. Nem tűnt dühösnek, csak fáradtnak és beletörődöttnek.

— Nem, nem, nem! — kiáltotta a lány, és vadul bámulta a varázslót. Ösztönösen megfogta a férfi sovány, elsorvadt kezét, és az arcához szorította. — Nem — ismételte —, mert akkor én halok meg.

Raistlin elrántotta a kezét. Fáradtan könyökére támaszkodott, aranyszemei villogtak, és rekedten suttogta:

— Van gyógyszer? Meg tudod törni ezt a... ezt a bűvöletet?

— Igen — felelte hangtalanul Amberyl, és érezte, hogy meleg vér önti el arcát.

— Hogyan? — követelte ökölbe szorított kézzel a varázsló.

— Először is — mondta a lány, és nyelt egyet — beszélnem kell neked a... Valinról.

— A miről? — kérdezte Raistlin gyorsan. Amberyl látta, ahogy megvillan szeme. Még a halállal szembenézve is dolgozott agya, mohón raktározva el az új ismereteket.

— Valin. Így nevezik a nyelvünkön. Azt jelenti... — Szünetet tartott, a homlokát ráncolta, gondolkozni próbált.

— Azt hiszem, a ti nyelveteken a legjobb kifejezés az „életed párja" rá.

A riadt kifejezés a varázsló arcán olyan mulatságos volt, hogy Amberyl idegesen felnevetett.

— Várj, hadd magyarázzam meg — mondta, és érezte, hogy arca egyre pirosabb lesz. — Bizonyos okból a népem réges-régen, hogy már senki sem emlékszik, elmenekült erről a földről oda, ahol senki sem zavar minket. A népem, ahogy észrevetted, hosszú életű. De nem vagyunk halhatatlanok. Mint mindenki más, a fennmaradás érdekében gyerekeket szülünk. Kevesen voltunk, és ahogy az idő telt, egyre kevesebben maradtunk. A föld, amit választottunk,

zord. Magányosak vagyunk, egyedül élünk, még saját fajtánkkal is alig tartjuk a kapcsolatot. Amit ti családnak hívtok, az ismeretlen nálunk. Láttuk, hogyan apad népünk, és a bölcsek tudták, hogy hamarosan kihalunk. Megalkották a Valint, hogy biztosítsák, hogy a fiatalok... hogy ők...

Raistlin arckifejezése nem változott, a szeme változatlanul a lányéba meredt, Amberyl mégsem tudta folytatni a furcsa, pislogás nélküli szemek tüzében.

— Úgy döntöttél, hogy elhagyod az otthonod? — kérdezte. — Vagy küldtek?

— A bölcsek küldtek erre a földre. Mások is vannak itt...

— Miért? Minek?

Amberyl megrázta fejét. Felkapott egy ágat, és megpiszkálta a tüzet, így nem kellett a másik szemébe néznie.

— De a bölcseknek tudniuk kellett volna, hogy ilyesmi megtörténhet — mondta Raistlin keserűen. — Vagy olyan sokáig voltatok távol?

— El sem tudod képzelni, milyen sokáig — felelte lágyan a lány, és legnagyobb erőfeszítései ellenére is a kialvó tűzbe bámult. — És ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Legalábbis olyannal nem, aki nem közülünk való. — Raistlinre nézett.

— Most én kérdezek. Miben különbözöl a többi embertől? Mert van valami, valami az aranybőrödön és halált látó szemeiden kívül. Amikor rád nézek, látom valaki másnak az árnyékát. Fiatal vagy, mégis van valami időtlen benned. Ki vagy te, Raistlin, hogy ez megtörténhetett közöttünk?

Amberyl meglepetésére a varázsló elfehéredett, szeme kitágult félelmében, majd összeszűkült a gyanútól.

— Úgy tűnik, mindkettőnknek megvannak a maga titkai — vont vállat. — És most, Amberyl, azt hiszem, sohasem fogjuk megtudni, miért történt mindez. Azzal kellene foglalkoznunk, hogy hogyan szabadulhatunk meg ettől... ettől a Valintól.

A lány becsukta szemét, és megnyalta kiszáradt ajkát. Hirtelen elviselhetetlenül hideg lett. Reszketett, többször is megpróbálta, mire megtudott szólalni.

— Micsoda? — csikorgott Raistlin hangja.

— Meg kell szülnöm a gyermekedet — mondta elhalóan Amberyl, és elszorult a torka.

Hosszú csend következett. Amberyl nem merte kinyitni szemét, nem mert a varázslóra nézni. Szégyellte magát, és félt, kezébe temette arcát. Egy furcsa hangra nézett fel.

Raistlin hanyatt feküdt a takarón, és nevetett. Alig hallhatóan, de nevetett — gúnyosan és metszően.

A lány sajnálkozva látta, hogy a férfi saját magán nevet.

— Kérlek, ne! — Közelebb mászott a varázslóhoz.

— Nézz rám, hölgyem! — zihálta a férfi. A nevetés megakadt torkán, és köhögni kezdett. Vidámság nélkül elvigyorodott, és kifelé intett. — Legjobb lesz, ha megvárod a testvéremet. Caramon hamarosan visszatér.

— Nem. — Még közelebb csúszott a varázslóhoz. — Reggelig nem ér vissza.

Raistlin szája szétnyílt. Szeme hirtelen éhséggel telt meg, majd felfalta Amberyl arcát.

— Reggel — ismételte.

— Reggel — mondta a lány.

A varázsló reszkető kézzel kisimította a csodálatos hajat a finom arcból.

— Addig a tűz elalszik.

— Igen. — A lány elpirult, és a férfi kezébe hajtotta arcát. — Egyre hidegebb van itt. Valamit tennünk kell, hogy melegen legyünk, különben elpusztulunk.

Raistlin végigsimogatta kezével a bársonyos bőrt, újra megérintve a lágy ajakat. A lány szeme lecsukódott, a varázslóhoz simult. Raistlin keze a hosszú szempillákhoz vándorolt, olyanok voltak, akár az elf csipke. A lány teste a férfiéhoz tapadt, érezte, ahogy reszket. Átölelte, magához húzta. A tűz utolsó pislákoló lángja is kihunyt. A takarónál melegebb és lágyabb sötétség borította be őket. Hallották, ahogy kint nevet a szél, magukban suttognak a fák.

— Különben elpusztulunk — mormolta Raistlin.

Amberyl nyugtalan álomból ébredt, egy pillanatig nem tudta, hol van. Megmozdult. Érezte a varázsló védelmezően ölelő kezét, mellette fekvő testének melegét. Sóhajtott, a vállára hajtotta fejét, hallgatta könnyű, kissé gyors lélegzését. Feküdt a férfi melegétől körülvéve, amíg csak lehetett, halogatta az elkerülhetetlent.

Már nem hallotta kintről a szelet, és tudta, hogy a vihar nak vége. A mindent elborító sötétség utat engedett a hajnalnak. A tűzifa megszenesedett maradványai alig látszottak a szürke félhomályban. Megfordult, és Raistlinre nézett.

A férfi könnyű alvó volt. Mozdulatára megrezzent és mormogott, köhögött, kezdett felébredni. Amberyl ujjaival könnyedén megérintette szemhéját, Raistlin mélyet sóhajtott, és visszazuhant álmába, arcán a fájdalom barázdái elsimultak.

Milyen fiatalnak néz ki, gondolta magában. Milyen fiatalnak és sebezhetőnek. Mélyen megsérülhetett. Ezért viseli a gőg és érzéketlenség páncélját. Most még zavarja, még nem szokott hozzá, de valami az súgja, túlságosan is hamar megszokja, mielőtt rövid élete véget érne.

Óvatosan és csendesen mozgott, hogy ne zavarja — inkább ösztönösen, mint félelmében, hogy a másik felébred bűvös álmából —, Amberyl kicsúszott a tudattalan ölelésből. Összeszedte a holmiját, és ismét eltakarta fejét a kendővel. Letérdelt az alvó varázsló mellé, és utoljára megnézte arcát.

— Maradhatnék — mondta halkan —, veled maradhatnék egy ideig. De azután győzne magányos természetem, elhagynálak, és ezzel megsebeznélek. — Megrázkódott egy hirtelen gondolattól. Lehunyta a szemét, újra megrázkódott. — Vagy rájönnél az igazságra a népemről. Ha valaha is kiderülne, megvetnél, gyűlölnél. És ami rosszabb — lábadt könnybe a szeme—, megvetnéd gyermekünket.

Gyengéden hátrasimította a varázsló arcán fehér haját, megcirógatta az aranyszínű bőrt.

— Van valami körülötted, ami megrémít — remegett a hangja. — Nem értem. Talán a bölcsek tudni fogják... — Egy könnycsepp gördült végig az arcán.

— Isten veled, varázsló. Amit most teszek, mindkettőnk számára jobb lesz — lehajolt, megcsókolta az alvó arcot —, és annak is, aki terheinktől mentesen jön e világra.

Amberyl a varázsló halántékára helyezte kezeit, becsukta szemét, és ősi nyelven szavakat kezdett kántálni. Ezután leírta Caramon nevét a porba, majd újra elismételte a szavakat. Sietősen felállt, elindult a barlangnyílás felé. A bejáratnál megállt. A barlang nedves volt és hideg, hallotta, ahogy a varázsló köhög. A tűzre mutatott, és valamit szólt. Vakító láng csapott fel a hideg kövekről, meleggel és fénnyel töltötte el a helyiséget. Utolsó búcsúpillantással és egy sóhajjal kilépett, és a Wayreth Erdő mágusfáinak figyelő, lüktető tekintetétől kísérve elsétált.

Hajnal ragyogott a frissen hullott havon, amikor Caramon végre visszajutott a barlanghoz.

— Raist! — szólt rémülten, ahogy közelebb ért. — Raist! Sajnálom! Ez az átkozott erdő! — Káromkodott, közben idegesen pillantott a fákra. — A fene esne ebbe a helybe! Fél éjszaka egy nyomorult fényt üldöztem, ami az első napsugárral eltűnt. Jól vagy?

Caramon ijedten, nedvesen és kimerülten bukdácsolt át a havon, bátyja válaszát, köhögését... vagy bármi jelét figyelve.

A barlangból semmi sem hallatszott, csak baljóslatú csend, Caramon előresietett, kétségbeesésében letépte a bejárat előtti takarót.

Bent megtorpant, és döbbenten nézett körül.

Vidám, kellemes tűz égett ragyogóan. A barlangban meleg volt, melegebb, mint a legjobb fogadók szobáiban. Ikertestvére mélyen aludt, békés arccal, mint aki valami szépet álmodik. A levegőben tavaszillat áradt, orgona és levendula.

— Völgyi törp legyek — lehelte csodálkozva Caramon, mert észrevette, hogy a tűz a kőből lobog. Megborzongva körbenézett. — Varázslók — morogta, és biztos távolságot tartott a furcsa lángtól. — Minél előbb kijutunk ebből a hátborzongató erdőből, annál jobb. Nem mintha nem lennék hálás — tette hozzá gyorsan.

— Úgy tűnik, ti mágusok megmentettétek Raist életét. Csak azt szeretném tudni, muszáj volt-e engem elküldeni arra az időre.

Letérdelt, megrázta testvére vállát.

— Raist — suttogta gyengéden —, Raist. Ébredj fel!

Raistlin szeme tágra nyílt. Felriadt, körülnézett.

— Hol van? — kezdte.

— Ki hol van? Mi? — kiáltotta rémülten Caramon. Keze a kard markolatára tapadt, izgatottan nézelődött körbe-körbe. — Tudtam...

— ...van... van. — Raistlin elhallgatott, összeráncolta szemöldökét.

— Senki, azt hiszem — mondta végül halkan, kezét a fejéhez emelte. Szédült. — Nyugodj meg, testvérem — csattant fel Caramonra nézve ingerülten. — Senki sincs itt rajtunk kívül.

— De... ez a tűz — mondta Caramon, és gyanakodva szemlélte a lángokat. — Ki?...

— Az én művem — felelte a varázsló. — Miután elrohantál és itthagytál, mit tehettem volna? Segíts fel! — Kinyújtotta törékeny kezét, megfogta bátyja erős karját, lassan kikászálódott a kőpadlón lévő takarók közül.

— Nem tudtam, hogy ilyet is tudsz csinálni. — Caramon láthatólag zavartan bámulta a tüzet, amely a sziklával táplálkozott.

— Sok mindent nem tudsz még rólam, testvérem. — Raistlin mélyen beburkolózott a köpenyébe, és várta, hogy Caramon elpakolja a takarókat.

— Még nedvesek egy kicsit. Talán maradni kellene, amíg megszáradnak...

— Nem — mondta a varázsló, és megremegett. Megfogta „Magius botját", és nekidőlt a sziklafalnak. — Nem kívánok több időt tölteni a Wayreth Erdőben.

— Ezzel egyetértek — buzgólkodott Caramon. — Vajon erre van az a jó fogadó? Úgy hallottam, itt van az erdő szélén. Wayward Fogadónak nevezik, vagy valami hasonlónak. — Felragyogtak szemei. — Lehet, hogy ma este végre meleget eszünk, és jó sört iszunk. És ágyban alszunk!

— Talán — vont vállat Raistlin, mintha nem számítana. Caramon még mindig a fogadóról hallott pletykákat mesélte, közben felvette a takarót, ami a bejárat előtt lógott, összetekerte és berakta a többi mellé a csomagjába. — Előremegyek — mondta. — Utat török neked a hóban.

Raistlin bólintott, de nem szólt semmit. Odasétált a barlang szájához, megállt, és nézte a testvérét, amint átgázol a havon, és ösvényt vág bele, melyet a törékeny iker is követhet. Keserűen elhúzta száját, de a grimasz eltűnt, ahogy visszanézett a barlangba. A tűz szinte azonnal kialudt, amikor a nagydarab harcos kilépett. A hideg már kezdett visszakúszni, a levegőben még ott tétovázott az orgona és tavasz illata.

A varázsló vállat vont, megfordult, és kisétált a hóborította erdőbe.

A Wayward Fogadó nyáron nézett ki a legjobban, az évszaknak szinte mindenre és mindenkire jó hatása van. Hatalmas mennyiségű borostyán ringatta a falakat lombos zöld ölelésben, elrejtve az épület nagyobb hibáit. A tetőt meg kellett volna foltozni, ez mindig akkor jutott Slegart eszébe, amikor esett, és a javítás lehetetlen volt. Száraz időben nem ázott be, így akkor nem kellett javítani. Az ablakok nyáron is repedezettek voltak, de a rajtuk beáramló hűvös szellő mindenkinek jólesett.

Ezekben az utazásra való hónapokban a vendég is több volt. Törp kovácsok, néha egy-egy elf és jóval több kender, mint amennyit bárki is szívesen vett volna. Ez reggeltől késő estig ellátta munkával Slegartot és a szolgálólányokat.

Ez az este azonban csendes volt. A lágyan illatozó nyári estében lila és arany árnyalatokkal távozott az alkony. A madarak eldalolták esti énekeiket, és álmosan dünnyögtek kicsinyeiknek. Még a Wayreth Erdő öreg mágusfái is elfelejtették kötelességüket, álmosan szunnyadtak őrhelyükön. Ezen az estén a fogadó is hallgatott.

Túl mély a csend, vélte az épület felé tartó két idegen. Díszes ruhát viseltek, arcukat selyemkendő takarta, ami ilyen melegben szokatlan viseletnek számított. Csak fekete szemük villant ki, zord pillantásokat váltottak, és megszaporázták a lépteiket, belökték a deszkaajtót, és beléptek.

Slegart a bárpult mögött ült, egy piszkos kupát törölgetett. Már egy órája törölgette, és a következő órában is csak ezt tette volna, ha nem történik egyszerre két dolog, ami megzavarja, a két bebugyolált idegen belépése és egy szolgáló érkezése, aki izgatottan rohant le a lépcsőn.

— Elnézésüket, uraim — mondta Slegart, lassan felállt, és kezével az idegenek felé intett. Ezután a lányhoz fordult, és nyersen megkérdezte:

— Nos?

A lány megrázta a fejét.

Slegart válla megereszkedett.

— Eegen — dünnyögte. — Hát, talán jobb így.

A két idegen egymásra nézett.

— És a baba? — kérdezte Slegart.

A lány zokogásban tört ki.

— Micsoda? — kérdezte döbbenten a fogadós. — A gyermek is, ugye, nem?

— Nem! — nyögte ki a lány zokogás közben. — A baba jól van. — Elmosódott sírás hallatszott fentről. — Most is hallani. De... de... ó! — A lány eltakarta az arcát. — Ez szörnyű! Sohasem láttam ilyen rémisztőt...

Ekkor az egyik idegen bólintott, és a másik előrelépett.

— Elnézést, fogadós — mondta, hangja műveltségre en-

gedett következtetni, bár kiejtése idegen volt. — Úgy tűnik, itt valami szörnyű tragédia történt. Talán jobb lenne, ha nem folytatnánk az...

— Nem, nem — mondta gyorsan Slegart, aki a pénz elvesztésének gondolatára összeszedte magát. — Jól van, Lizzie, vagy letörlöd a könnyeidet, és segítesz, vagy kimégy, és kisírod magad a konyhába.

Lizzie a kötényébe temette arcát, és kirohant a konyha felé, csak úgy lengett utána az ajtó.

Slegart egy asztalhoz terelte a két idegent.

— Szomorú történet — mondta, és a fejét ingatta.

— Érdeklődhetünk, hogy... — kockáztatta meg az idegen közönyösen, bár egy jó megfigyelőnek talán feltűnik, hogy szokatlanul feszült és ideges, akárcsak társa.

— Semmi olyan, amivel egy úriembernek törődnie kellene — vetette közbe Slegart. — Csak az egyik szolgáló halt meg szülés közben.

A fiatalabb idegen önkéntelenül erősen megszorította társa kezét. A másik figyelmeztetően pillantott rá.

— Ez valóban szomorú hír. Sajnálattal hallom. — A jövevény hangjában erős önfegyelem csengett. — Rokona volt talán? Elnézést, hogy megkérdezem, de olyan feldúltnak látszik.

— Az vagyok, uraim. — Slegart hangja nyersen koppant. — De nem volt a rokonom. A tél közepén jött, munkáért könyörgött. Valami miatt ismerős volt, de amint ezen kezdek gondolkodni — itt a fejéhez emelte kezét — furcsán érzem magam. Emiatt el akartam zavarni, de — a lépcsőre pillantott — tudják, milyenek a nők. A szakácsnő azonnal megkedvelte, nagy hűhót csapott körülötte, meg minden. El kellett ismernem — bólintott komolyan — bár én nem igazán vonzódom az emberekhez. Amióta megszülettem, nem láttam ilyen szép lányt. Keményen is dolgozott. Sose panaszkodott, mindannyiunk kedvence volt.

Ezt hallva, az egyik idegen lehajtotta a fejét, a másik megérintette társát.

— Hát — folytatta Slegart élénkebben. — Ajánlhatok hideg húst és sört az uraknak, de ma este nem kapnak meleg vacsorát. A szakácsnő nagyon feldúlt. És most — sóhajtva a még mindig lengő konyhaajtóra nézett —, abból, amit Lizzie mondott, úgy tűnik, baj van a gyerekkel.

Az idegen hirtelen gyors mozdulatot tett, és az öreg Slegart megdermedt, szája nyitva maradt a mondat közepén, teste félig elfordult, keze a levegőben. A konyhaajtó lengés közben megállt, a szolgáló elfojtott sírása sem hallatszott többé. A hordócsapból kicsöppenő sör is megállt a csap és a padló között a levegőben.

A két idegen felállt, és a bűvös csendben gyorsan felsietett a lépcsőn. Kinyitották minden ajtót, bekukucskáltak, kutattak mindenütt. Végül a folyosó legvégén egy kis szobánál az egyikük benyitott, majd odaintette társát.

Egy hatalmas, idősebb asszony — feltehetőleg a szakácsnő — az ágyon fekvő sápadt, hideg alak gyönyörű hajának fésülése közben vált mozdulatlanná. Könnyek csillogtak a nedves arcon. Nyilvánvalóan az asszony agyondolgozott kezei igazították el a testet a végső pihenéshez. A lány szeme csukva volt, mellén összekulcsolt érzéketlen kezében kis rózsacsokrot tartott. Egy gyertya fénye vetült a fiatal arcra, akinek hihetetlen szépségét hamuszürke száján nyugvó édes, vágyakozó mosoly növelte.

— Amberyl! — kiáltott fel az egyik idegen. Megtörten leroskadt az ágyra, és megfogta a hideg kezeket. Társa mögé lépett, és vállára tette a kezét.

— Igazán sajnálom, Keryl.

— Hamarabb kellett volna jönnünk! — motyogta Keryl, és megsimogatta a lányt.

— Olyan gyorsan jöttünk, ahogy tudtunk — felelte gyengéden társa. — Amilyen hamar ő akarta.

— Üzenetet küldött...

— Csak amikor tudta, hogy haldoklik.

— Miért? — kérdezte Keryl megtörten, tekintete Amberyl békés arcára siklott. — Miért akart köztük... ezek között az emberek között meghalni? — A szakácsnő felé intett.

— Nem hiszem, hogy valaha is megtudjuk — mondta halkan társa. — Bár el tudom képzelni. — Ezt halkan suttogta, csak magának, hogy zavart barátja ne hallja. Elfordult, és a bölcső felé indult, amit egy fásládából alakítottak át. Suttogott valamit, levette a bűvöletet a gyermekről, aki szuszogott, és nyöszörögni kezdett.

— A gyerek? — kérdezte az idegen, és felállt az ágy mellől. — Rendben van? A szolgáló azt mondta... — Félelem érződött hangjában. — Ugye, ugye nem halt... — Nem tudta folytatni.

— Nem — nyugtatta meg barátja értetlenül. — Nem kell aggódnod. A lány azt mondta, nem látott még rémisztőbbet, de a baba rendben... Ó! — Az idegen levegő után kapkodott. Felemelte a gyereket, és a barátja felé fordult. — Nézd, Keryl! Nézd a szemét!

A fiatal férfi a síró gyermek fölé hajolt, gyengéden megcirógatta ujjaival az arcát. A kicsi elfordította fejét, kinyitotta szemeit, ahogy ösztönösen meleget, táplálékot és szeretetet keresett.

— Aranyszínű szemei vannak! — suttogta Keryl. — Égő arany, mint a nap! Ilyesmi soha nem történt meg a népünknél... Vajon..?

— A gyermek ember apjától, minden bizonnyal. Bár én még nem láttam embert ilyen szemekkel. Ezt a titkot Amberyl magával vitte a sírba. — Sóhajtott, megrázta fejét. Lenézett a nyöszörgő csecsemőre. — Éppoly szép a leánya, mint az anyja — mondta, és szorosan bebugyolálta a gyermeket. — És most, barátom, mennünk kell. Elég régóta vagyunk ezen a különös és szörnyű földön.

— Igen — mondta Keryl, de nem mozdult. — Mi lesz Amberyllel? — Visszanézett az ágyon fekvő sápadt, mozdulatlan alakra.

— Itthagyjuk azok között, akiket utolsó óráiban választott — csengett ünnepélyesen társa válasza. — Talán az egyik isten elfogadja őt, és hazavezeti vándorló lelkét.

— Jó utat, húgom — mormolta Keryl. Lenyúlt, kivette a rózsákat a halott kézből, megcsókolta őket, majd óvatosan köntöse zsebébe rejtette. Társa egy ősi nyelven szavakat mondott, megszüntette a fogadó bűvöletét. A két idegen, a gyerekkel a kezükben, eltűnt a szobából, mint egy ezüstösen csillogó villám.

És a gyermek gyönyörű volt, gyönyörű, akár az anyja. Mert azt mondják, hogy az ősidőkben, mielőtt a gonosz oldalra csábultak, és önzők lettek, az istenek teremtette minden nép közül az ogre volt a legszebb.

Novák Csanád fordítása

KAMARATEREM

augusztus 23., csütörtök

12.30 óra A Föld legmélyén (r.: Kevin Connor)
színes, szinkronizált, angol ifjúsági sci-fi

14.30 óra Csillagember (r.: J. Carpenter)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

16.30 óra Metropolis (r.: F. Lang)
fekete-fehér német sci-fi

18.30 óra Britannia gyógyintézet (r.: L. Anderson)
színes, feliratos, angol sci-fi

20.30 óra Rocky horror picture show (r.: J. Sharman)
színes, feliratos, amerikai horrorparódia

augusztus 24., péntek

12.30 óra A holdlakók titka (r.: J. Image)
színes, szinkronizált, francia sci-fi

14.30 óra A gyújtogató (r.: M. L. Lester)
színes, feliratos, amerikai sci-fi

16.30 óra Solaris I-II. (r.: A. Tarkovszkij)
színes, feliratos, szovjet sci-fi

20.30 óra Rocky horror picture show

augusztus 25., szombat

12.30 óra Legenda (r.: R. Scott)
színes, feliratos, amerikai fantasy

14.30 óra Willow (r.: R. Howard)
színes, szinkronizált, amerikai-angol fantasy

16.30 óra Fantasztikus labirintus

18.30 óra A ragadozó (r.: J. McTiernan)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

20.30 óra Brazil (r.: T. Gilliam)
színes, feliratos, angol sci-fi

augusztus 26., vasárnap

12.30 óra Végtelen történet (r.: W. Petersen)
színes, szinkronizált, NSZK—olasz fantasy

14.30 óra Őslények országa (r.: D. Bluth)
színes, szinkronizált, amerikai mesefantasy

16.30 óra A ragadozó

18.30 óra Ifjú Frankenstein (r.: M. Brooks)
fekete-fehér amerikai horrorparódia

20.30 óra Brazil

augusztus 27., hétfő

12.30 óra Bud Spencer — Seriff és az idegenek (r.: M. Lupo)
színes, szinkronizált, olasz ifjúsági sci-fi

14.30 óra Az utolsó csillagharcos (r.: N. Castle)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

16.30 óra Metropolis

18.30 óra Világautó (r.: M. Verhoeven)
színes, szinkronizált, NSZK sci-fi

20.30 óra Brazil

augusztus 28., kedd

12.30 óra Bud Spencer — Seriff az égből (r.: M. Lupo)
színes, szinkronizált, olasz ifjúsági sci-fi

14.30 óra Stalker I--II. (r.: A. Tarkovszkij)
színes, feliratos, szovjet sci-fi

18.30 óra Britannia gyógyintézet

20.30 óra Az eastwicki boszorkányok (r.: G. Miller)
színes, szinkronizált, amerikai horrorparódia

augusztus 29., szerda

12.30 óra Rövidzárlat (r.: J. Badham)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

16.30 óra Üzenet az űrből (r.: K. Fukasaku)
színes, szinkronizált japán sci-fi

16.30 óra 2001 Űrodisszeia I—II. (r.: S. Kubrick)
színes, szinkronizált feliratos angol sci-fi

20.30 óra Ifjú Frankenstein

Augusztus 16-tól 22-ig minden este 22 órakor országos bemutató előtt látható Arnold Schwarzenegger legújabb sikerfilmje!
Total recall — Az Emlékmás
színes, szinkronizált, Dolby Stereo hangzású amerikai sci-fi
R: Paul Verhoeven

Az egész filmhétre jegyek vásárolhatók 1990. augusztus 1-től 13 és 18 óra között a Kossuth moziban.

A kezdés és műsorváltozás jogát a rendezők fenntartják!

Fantasztikus filmek hete a Kossuth moziban

1990. augusztus 23—29.

augusztus 23., csütörtök

13 óra ,,X" program (r.: J. Kaplan)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

15 óra A Birodalom visszavág (r.: I. Kershner)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

17 óra Hegylakó (r.. R. Mulachy)
színes, feliratos, angol fantasy

19 óra A mélység titka (r.: Cameron)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

21.15 óra Vissza a jövőbe III. (r.: R. Zemeckis, Spielberg-produkció)
színes, hangbemondásos, amerikai western-sci-fi
Országos bemutató előtt!

23 óra Szörnyecskék II. (r.: J. Dante, Spielberg-produkció)
színes, hangbemondásos horrorparódia
Országos bemutató előtt!

augusztus 24., péntek

13 óra Nagy zűr kis Kínában (r.: J. Carpenter)
színes, feliratos, amerikai fantasy

15 óra Michael Jackson — Moonwalker (r.: J. Kramer)
színes, feliratos, zenés fantasy

17 óra Robotzsaru (r.: P. Verhoeven)
színes, feliratos, amerikai sci-fi

19 óra Szörnyecskék I. (r.: J. Dante)
színes, szinkronizált, amerikai horrorparódia

21.15 óra Vissza a jövőbe III.

23 óra Szörnyecskék II.

augusztus 25., szombat

13 óra Vérbeli hajsza (r.: J. Dante)
színes, feliratos, amerikai sci-fi vígjáték

15 óra A légy I. (r.: Cronenberg)
színes, feliratos, amerikai horror-sci-fi

17 óra Szárnyas fejvadász (r.: R. Scott)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

19 óra Nyolcadik utas: a halál (r.: R. Scott)
színes, feliratos, amerikai horror-sci-fi

21.15 óra Vissza a jövőbe III.

23 óra Szörnyecskék III.

augusztus 26., vasárnap

13 óra Fantasztikus labirintus (r.: J. Henson)
színes, szinkronizált, amerikai fantasy

15 óra A. Schwarzenegger — A halálosztó (r.: J. Cameron)
színes, feliratos, amerikai sci-fi

17 óra A. Schwarzenegger — A menekülő ember (r.: P. M. Glaser)
színes, feliratos, amerikai sci-fi

19 óra A bolygó neve: Halál (r.: J. Cameron)
színes, szinkronizált, amerikai horror-sci-fi

21.15 óra Vissza a jövőbe III.

23 óra Szörnyecskék II.

augusztus 27., hétfő

13 óra Gyilkos robotok (r.: M. Chrichton)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

15 óra Űrgolyhók (r.: M. Brooks)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi-paródia

17 óra Vissza a jövőbe I.

19 óra A légy II. (r.: C. Walas)
színes, feliratos, amerikai horror-sci-fi

21 óra Vissza a jövőbe III.

23 óra Szörnyecskék II.

augusztus 28., kedd

13 óra Szellemirtók I. (r.: I. Reitman)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi vígjáték

15 óra Szörnyecskék I.

17 óra Vissza a jövőbe II. (r.: Zemeckis)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi

19 óra Mélytengeri szörnyeteg (r.: S. S. Cunningham)
színes, feliratos, amerikai horror-sci-fi

21.15 óra Vissza a jövőbe III.

23 óra Szörnyecskék II.

augusztus 29., szerda

13 óra Szellemirtók II. (r.: Chapman)
színes, szinkronizált, amerikai sci-fi vígjáték

15 óra Hegylakó

17 óra Ürgolyhók

19 óra Nászéjszaka kísértetekkel (r.: G. Wilder)
színes, feliratos, amerikai horrorparódia

21.15 óra Vissza a jövőbe III.

23 óra Szörnyecskék II.

